VESPAE

COMOEDIA ARISTOPHANIS

EDITA

ET NOTIS BRUNCKII ALIORUMQUE, UT SUIS INSTRUCTA

A

CAROLO PHIL. CONZ
GRAECARUM ROMANARUMQUE LITTER. UT ET ELOQUENTIAE AC POESEOS PROFESSORE PUBL. ORD. TUBINGENSI

a Yf. 1913. 223

TUBINGAE,
SUMTIBUS HENRICI LAUPPII.
DMCCCXXIV.

Kgl. Univ. Bibl.
Berlin

PRAEFATIO.

Quodnam consilium in adornanda hac editione secutus sim, etsi comparanti facile in oculos cadet, paucis tamen, benevole lector, exponere tibi, ut mos jubet, aggredior.

Quum in explicandis Aristophanis, ingeniosissimi elegantissimique, et ob gravia seriaque, quae involvit ludicris suis, omnibus, quibus antiquitatis graecae studium curae cordique est, qui legatur dignissimi poetae comoediis, saepius jam desideraverim, non universis his, quae ad tempora nostra servatae sunt, contigisse, ut sejunctae earum editiones in scholarum usum instructae adessent, magis parabiles, jam pluribus abhinc annis animo mihi informavi *Vespa-rum* concinnare editionem; et quidem talem, quae non solum usurpari posset ad publicam interpretationem, sed inservire etiam istorum opportunitati, qui privato vellent studio familiariores sibi reddere praestantissimi hujus morum aetatis suae descriptoris, censoris castigatorisque, et ubi perfricat sale suo quam maxime cives, humanitatis veritatisque magistri sanctissimi — immortales *χάριτας σεμνάς*.

Selegi autem in hunc finem comoediam hanc etiam alia ex causa, intelligens nimirum,

quamvis fere ingenii inventionisque vi paullo inferior censenda videri possit aliis, ut v. c. Ranis, Avibus, Nubibus *) etc. nihilominus non

---

*) Non ire possum in sententiam A. W. Schlegelii, qui in libello elegantissimo, multa subtiliter, alia tamen paullo levius etiam tractanti *über dramatische Kunst und Literatur* I. p. 311. de Vespis Aristophanis subjicit: „Die Wespen sind nach meinem Urtheil das schwächste Stück des Aristophanes. Der Stoff ist zu beschränkt, die dargestellte Narrheit erscheint als eine seltsame Krankheit ohne genugsame allgemeine Bedeutung, und die Behandlung ist zu lang ausgesponnen.“ Si consilium enim ob oculos ponimus poetae, progressum fabulae et vicissitudines nullibi neque hiulcas, neque otiosas, ita ut taedium possint creare, deprehendimus. Nascitur alia ex alia scena, properat ad finem. ut in more habet, etiam hic semper facetus, semper *σπουδῆ ἰδίως* etiam hic utens poeta, et nescio an catastrophe ipsa, docens stultum non posse sanari, et, si caput tale Anticyram ablegandum videatur sanatum, oleum tamen et operam perditam esse, et in aliud tantummodo abiisse genus stultitiae stultum, ut in sese suaviter est tractata, ita magis etiam proxime subjectas consilio fabulae notiones ex angustioribus limitibus extendat augeatque legentis voluptatem. Ingeniosissimum plurimarum scenarum, ut statim sub introitum scenae, nulli pulcherrimarum in aliis comoediis posthabendae, habitum formamque neminem, nec Schlegelium elegantiarum arbitrum venustum, esse abnegaturum certo confidimus.

solum ab argumento suo et argumenti pertractatione facetissima doctissimaque, sed etiam a rerum multiplici copia notitiaque, quae ad illustrandum faciunt reipublicae Atheniensis formaeque judiciariae statum perquam esse commendabilem, immo fortasse prae aliis commendabiliorem.

Quum enim in eo tota versetur, ut, quod in caeteris fere omnibus obiter facere solet comoedus, stolide cupidus civium amor intrudendi sese, numero suo auctiori magis nocivis *) quam reipublicae vere utilibus dicasteriis, seorsim nunc perstringatur in exemplo rigidi, austeri, usque ad insaniam fere abrepti senis Philocleonis, apte sic nominati, ut in reliquis, quae ab obnitentis filii (Bdelycleonis) adhibitis incidunt impedimentis, fabulae intricationibus enodationibusque, fieri non potest, quin inter ridicula et salsa in exhibita hac vitae alienae ejusdemque a sana ra-

*) Quippe cum tali modo non nisi confirmaretur augereturque apud mobilem Atheniensium turbam insitum jam altercandi studium, et redituum publicorum perbona pars, quamvis exiguo, sed, si colligas summam in sex mille judices quotannis impensam non contemnendo salario diurno (hac Colacretae festive saepius nuncupat noster hoc pretium) incassum quam plurimum absorberetur; praeterea quum non pauci patres familias prae superbia hac agendi judicem abduci se paterentur saepenumero ad negligendam rem suam familiarem.

tione abalienatae imagine viva, multa occurrant non mere ludicra et imaginationi solummodo blandientia, sed etiam vitae usui idonea, quorsum spectabant semper antiqui poëtae, noster quam maxime, et pari modo etiam ad Atheniensium vitam domesticam ac civilem et praesertim rei judiciariae habitum pertinentia, perquam scitu digna, utilia, gravia.

Ipsa vero etiam pertractatio, relicta hic illa allegorica liberiorique in campo mundi a phantasia potius quam experientia reserati sese exercenti methodo, quippe qua poeta noster cum patribus veteris comoediae in fabulis aliis utitur, quum propius accedat ad modestiorem illam, magis ad imaginem usumque vitae communis temperatae, a Philemone, Menandro aliisque ulterius excultae comoediae indolem, jam ut praeparans quodammodo transitum illuc, hoc ipso, ita ob multa artificiose usurpata alia dignissima est, quae occupet nostram attentionem.

Quod attinet autem ad alias, quas secutus sum in edenda hac fabula rationes, textum exhibere volui Brunckianum, non superstitiose quidem, sed ita, ut, ubi reliquissem illum, aliam lectionem aut insererem ipsi, aut in animadversionibus anteponendam notarem. Codices mihi non ad manus fuere; sed praeter Cratandri edit. Kusteri, (ed. Amstel. sumt. Fritsch. bibl. Lips. MDCCX) Bergleri unacum Brunckiana, et, quae secuta est hanc, Inverniziana (Lips. in libr. Weidman-

nis (CIↃIↃCCXCIV) in usum meum convertere studui. Ex Brunckiana subjeci cum selectu textui adnotationes critico-philologicas, interdum etiam ex Hotibii sive (quem novimus nunc induisse hanc larvam) doctissim. Bothii *lectionibus Aristophaneis*, et Invernizii animadversionibus quicquam attuli, sive examini subjeci modesto. Scholiastas adii diligenter, nec Florentis, (in edit. Kusteriana obvias) quamvis sua quam maxime hauriat ex scholiastis, neglexi notas.

Indolui, praestantissimi Schützii editionem Aristophanis nondum eo progressam esse, ut Vespas jam complectatur illustratas, itidemque, Dindorfii curas in poetam nostrum praesto me non habuisse. C. Reisigii acutissimi conjectaneorum (Lips. in libr. Weidm. 1806) in Aristophanem libro primo usus sum pluribus in locis.

Permultum debere me fateor J. H. Vossii eximiae poetae nostri versioni theotiscae (Aristophanes v. J.H. Vofs Braunschweig b. Vieweg 1821) necnon notis versioni patris additis a filio amicissimo mihi, H. Vofs, parentibus, amicis, omnibus doctrinam solidam et ingenii animique dotes candidi aestimare callentibus, ut rei literariae omni morte prohdolor! erepto acerba.

Quod e meis qualibuscumque opibus, meditatione, lectione, diligentia adjeci, acquis animis excipient aequi lectores.

Medium tenere studui in animadversionibus contexendis intra abundantiam justo laxiorem et ariditatem steriliorem, textui et rebus illustrandis pariter intentus, adolescentes quidem, academicos praesertim semper ob oculos habens, sed ita, ut, peritiorum etiam in arte attentione usuque non indigna plane mea opera futura esset, simul elaborarem.

Novas interpretationes conjecturasque multas non anxie captavi, persuasum habens, nova afferre multa, si non proba sint simul, facilis esse laboris, debere risum magis quam laudem, et talia mansura esse nova, quum neminem inveniant assectatorem; contentus, si non incurrerem in crimen, falsa venditàsse pro veris, nec negligenter tractasse, quae solertiam poscunt; reprehensiones solidas atque aequas, ubi irrepsit aliquid, quod erravi, aut humana parum cavit natura, grato animo ac lubenti excipiam, et in additamentis fortasse alio tempore cum ulterioribus in Aristophanem lucubrationibus in lucrum vertam meum; vituperia vero inhumana, artium humanarum cultoribus indigna, sive cupida, inania, stolida — non flocci existimabo.

Tubingae XII. April.
MDCCCXXIV.

ΑΡΙΣΤΟΦΑΝΟΥΣ

Σ Φ Η Κ Ε Σ.

ΥΠΟΘΕΣΙΣ.

Φιλοκλέων Ἀθηναῖος, φιλοδικαστὴς ὢν τὴν φύσιν, ἐφοίτα εἰς δικαστήρια συνεχῶς. Βδελυκλέων δὲ ὁ τούτου παῖς, ἀχθόμενος ταύτῃ τῇ νόσῳ, καὶ πειράμενος τὸν πατέρα παῦσαι, ἐγκαθείρξας τοῖς οἴκοις καὶ δίκτυα περιβαλὼν ἐφύλαττε νύκτωρ καὶ μεθ' ἡμέραν. ὁ δὲ, ἐξόδου αὐτῷ μὴ προκειμένης, ἔκραζεν. οἱ δὲ συνδικασταὶ, σφῆξιν αὐτοὺς ἀφομοιώσαντες, παρεγένοντο, βουλόμενοι διὰ ταύτης τῆς τέχνης ὑποκλέπτειν τὸν συνδικαστήν. ἐξ ὧν καὶ ὁ Χορὸς συνέστηκε, καὶ τὸ δρᾶμα ἐπιγέγραπται. ἀλλ' οὐδὲν ἦνυον οὐδὲ οὗτοι. πέρας δὲ τοῦ νεανίσκου θαυμάζοντος, τίνος ἕνεκα ὁ πατὴρ οὕτως ἥττηται τοῦ πράγματος, ἔφη ὁ πρεσβύτης εἶναι τὸ πρᾶγμα σπουδαῖον καὶ σχεδὸν ἀρχῆς τὸ δικάζειν. ὁ δὲ παῖς ἐπειρᾶτο τὰς ὑποψίας ἐξαίρειν τοῦ πράγματος, νουθετῶν τὸν γέροντα. ὁ δὲ πρεσβύτης μηδαμῶς νουθετούμενος, οὐ μεθίει τὸ πρᾶγμα· ἀλλ' ἀναγκάζεται ὁ νέος ἐπιτρέπειν αὐτῷ φιλοδικεῖν, καὶ ἐπὶ τῆς οἰκίας τοῦτο ποιεῖν μόνον, καὶ τοὺς κατὰ τὴν οἰκίαν δικάζειν.

καὶ δύο κύνες παρεισάγονται παρ' αὐτῷ πολιτευτικῶς κρινόμενοι· καὶ κατὰ τοὺς Φεύγοντας ἐνφέρειν συνεχῶς τὴν ψῆφον μέλλων, ἀπατηθεὶς, ἄκων τὴν ἀποδικάζουσαν φέρει ψῆφον. περιέχει δὲ καὶ δικαιολογίαν τινὰ τοῦ Χοροῦ ἐκ τοῦ ποιητοῦ προσώπου, διὰ τὸ σφηξὶν ἐμφερεῖς εἶναι τοὺς τοῦ Χοροῦ· ἐξ ὧν καὶ τὸ δρᾶμα. οἱ ὅτε μὲν ἦσαν νέοι, πικρῶς ταῖς δίκαις ἐφήδρευον· ἐπεὶ δὲ γέροντες γεγόνασι, κεντοῦσι τοῖς κέντροις· ἐπὶ τέλει τοῦ δράματος ὁ γέρων ἐπὶ δεῖπνον καλεῖται, καὶ ἐπὶ ὕβριν τρέπεται, καὶ κρίνει αὐτὸν ὕβρεως ἀρτόπωλις· ὁ δὲ γέρων πρὸς αὐλὸν καὶ ὄρχησιν τρέπεται, καὶ γελοποιεῖ τὸ δρᾶμα.

Τοῦτο τὸ δρᾶμα πεποίηται αὐτῷ οὐκ ἐξ ὑποκειμένης ὑποθέσεως, ἀλλ' ἀσαινεὶ γενομένης. πέπλασται δὲ τὸ ὅλον. διαβάλλει δὲ Ἀθηναίους ὡς φιλοδικοῦντας, καὶ σωφρονίζει τὸν δῆμον ἀποστῆναι δικῶν, καὶ διὰ τοῦτο καὶ τοὺς δικαστὰς σφηξὶν εἰκάζει, κέντρα ἔχουσι, καὶ πλήττουσι..... δ' αὐτῷ χαριέντως ἐδιδάχθη ἐπὶ Ἄρχοντος Ἀμυνίου, διὰ Φιλωνίδου, ἐν τῇ πόλει Ὀλυμπίων ἦν β', εἰς Λήναια· καὶ ἐνίκα πρῶτος Φιλωνίδης..... προάγων Γλευκεῖς Πρεσβεῖς τεῖς....

Secuti sumus in edendo hoc argumento lectionem vulgatam, subjicimus vero hic varias lectiones ex ed. Ravennate sec. ed. Invernizii. Quod hic editor ex

cod. ejusdem auctoritate, forma versiculorum lineas distinguendas curaverit, quamvis ipse fateatur versiculos esse deterrimae notae sive foedissimos, (sunt potius plane nulli, et aut fortuito, elegantiam quandam in scribendo fortàssis affectans, selegit hanc formam librarius, aut exemplo alterius rhythmice compositi argumenti deceptus in animum sibi induxit, etiam hic latere canori quid et temere assequi hoc studuit scriptionis suae formá) — nihil nos tangit. Variae lect. autem sunt hae:

l. 1. pr. — *φιλαδικατὴς* — *φιλάδικος*. — l. 2. pr. *εἰς δικ. περὶ τά*. l. 4. pr. *πανῦσαι* — *εἰν*. l. 6. pr. *προκειμένης* — *νου*. l. 7. post *συνδικ. αὐτοῦ*. ibid. pro *αὐτοὺς* — *ἀυτοὺς*. l. 14. pr. *πρὸ σχεδὸν ἀρχῆς* — *κ. ἀρχήν*. l. 17. pr. *μεθῆκε τὸ πρᾶγμα* — *τοὐπράγους*. l. 18. omissum *αὐτῷ*. l. 19. pr. *τᾶτο ποιεῖν μέλει* — *τᾶτο ποιεῖ μοι*. — pr. *διαλύσῃ* — *ει*. pag. 4. l. 1. pr. *παρεισαγουσαι* — *κρι. ἐπεισάγουσαι* omisso. ante *κρι*. adv. *πολιτευτικῶς*. l. 2—4. pr. *ἀφῆρεν* — *ει*. omisso *συνεχῶς* et post *ψῆφον* — *μέλλων*. — verba *ἀναγνῶθι* — *ψῆφον* desunt. l. 5. post *ποιητῆ* — *ἐν τῷ ποιητικοῦ προσώπου*. l. 6. pr. *διὰ τὸ σφ. ὡς σφηξὶν*. l. 6. pr. *εἶναι* — *ἰσὶν*. l. cad. pr. *τοὺς τοῦ χορεῦ* — *οἱ τ. χ*. l. 9. post *ἐκὶ* — *δέ*. l. 17. pr. *πρὸ διὰ τοῦτο* — *διά τι τοῦτο κ*. l. 18. post *πλήν. τινες* ..... insertum est *πεπόιηται*. l. 20. pr. *Ολυμπίων* — *Ὀλυμπίαδος βίην*. l. 21. pr. *προάγων* — *ειν*. ibid. pr. *Γλαυκῆς πρεσβεῖο τοῖς* .... *λαυκῶν πρέσβεις Γ* ...

ΑΡΙΣΤΟΦΑΝΟΥΣ ΓΡΑΜΜΑΤΙΚΟΥ. *)

Φιλοῦντα δικάζειν πατέρα παῖς εἵρξας ἔφυγ'
αὐτὸς ἐφύλαττεν ἔνδον οἰκοῦντά γ', ὅπως
μὴ λανθάνῃ, μηδ' ἐξίῃ, διὰ τὴν νόσον.
ὁ δ' ἀντιμάχεται παντὶ τρόπῳ καὶ μηχανῇ.
εἶθ' οἱ συνήθεις καὶ γέροντες, λεγόμενοι
σφῆκες, παραγίνονται βοηθοῦντες σφόδρα,
ἐπὶ τῷ δύνασθαι κέντρον ἐνιέναι τισὶ
φρονοῦντες ἱκανόν. ὁ δὲ γέρων τηρούμενος
ξυμπείθει' ἔνδον διαδικάζειν καὶ βιοῦν,
ἐπεὶ τὸ δικάζειν κέκρικεν ἐκ παντὸς τρόπου.

*) Quam Invernizius ex cd. suo in editione sua Lips. ex libr. Weidm. 1794. exhibuit hujus argumenti poetici variam lectionem, quum a. v. 5. potissimum — λεγομ. ἐπὶ τῷ — plane ibi turbatus sit ordo scribendi metricus, praeterea confusa et mutilata quaedam sint, omittere maluimus, quum sani parum habeant in se, quam exscribere. Tantummodo lect. ἐνιέναι K. 7. assumsimus in textum.

ΤΑ ΤΟΥ ΔΡΑΜΑΤΟΣ ΠΡΟΣΩΠΑ.

ΣΩΣΙΑΣ
ΞΑΝΘΙΑΣ } οἰκέται Φιλοκλέωνος.
ΒΔΕΛΥΚΛΕΩΝ.
ΦΙΛΟΚΛΕΩΝ.
ΧΟΡΟΣ ΓΕΡΟΝΤΩΝ ΣΦΗΚΩΝ.
ΠΑΙΔΕΣ.
ΚΥΩΝ.
ΑΡΤΟΠΩΛΙΣ.
ΑΝΗΡ ΤΙΣ ΚΑΤΗΓΟΡΟΣ.

ΑΡΙΣΤΟΦΑΝΟΥΣ ΣΦΗΚΕΣ.

ΣΩΣΙΑΣ, ΞΑΝΘΙΑΣ, ΒΑΛΑΤΚΑΕΩΝ, ΦΙΛΟΚΛΕΩΝ, ΧΟΡΟΣ, ΠΑΙΔΕΣ.

ΣΩΣΙΑΣ.

Οὗτος, τί πάσχεις, ὦ κακόδαιμον Ξανθία;

ΞΑΝΘΙΑΣ.

Φυλακὴν καταλύειν νυκτερινὴν διδάσκομαι.

ΣΩΣΙΑΣ.

κακὸν ἄρα ταῖς πλευραῖς τι προὔφειλες μέγα.
ἆρ' οἶσθας, οἷον κνώδαλον φυλάττομεν;

*) Docuit hanc fabulam Aristophanes anno secundo Olympiadis octogesimae nonae sub Praetore Aminia cf. Sam. Petit miscell. l. 1. c. 7. altero abhinc anno, postaquam Cleon legatos a Spartanis de pace concilianda Athenas missos inde insolenter dimiserat, vel potius jusserat expelli (ἀπεώσαντο δὲ Κλέωνες ἀπαναιδέντες) quod accidit anno quarto Olympiadis octogesimae nonae cf. Plutarch. in Nicia (ed. Hutt. T. III. p. 363.) Thucyd. IV. c. 22 et 27. et Diod. Sicul. l. 12. c. 63.

V. 4) Sic B. In A. ἆρ' ἴσθ' οἷον. Vulgo ἆρ' οἶσθα γ' οἷον.

ΞΑΝΘΙΑΣ.

οἶδ· ἀλλ' ἐπιθυμῶ σμικρὸν ἀπομερμηρίσαι.

ΣΩΣΙΑΣ.

σὺ δ' οὖν παρακινδύνευ', ἐπεὶ καὐτοῦ γ' ἐμοῦ κατὰ ταῖν κόραιν ἥδη τι καταχεῖται γλυκύ.

ΞΑΝΘΙΑΣ.

ἀλλ' ἦ παραφρονεῖς ἑτεὸν ἢ κορυβαντιᾷς;

V. Pierson. ad Moerin. p. 283. Brunk. — Vulg. etiam seq. ed. Rav.

V. 5) Hesychi. ἀπομερμηρίσαι, ἀπονυστάξαι, ἀπόκνισ. μηδῆναι, μερμηρεσ γὰρ ὕπνοι καταφοραί. Eustath. ad Hom. p. 811. l. 36. ἀπομερμηρίσαι παρὰ τοῖς παλαιοῖς τὸ ἀνεδαρθεῖν, ὡς τοῦ κοιμωμένου μηδὲν μεριμνῶντος. Brunck. Scholiast. μέρμερα ἢ εἰς ὕπνον καταφοράν περί τινα ἦν. λέγεται δὲ μέρμερα καὶ ἡ φροντίς, ἐκ δὲ τούτου τὸ καθεδῆσαι· εἰ γὰρ καθεύδοντες ἀποτίθενται τὰς φροντίδας. — Voſs vertit: *ein Nippchen Sorgeinschläferung thun.*

V. 7) ed. Rav. legit pro: ἥδη τι — ὕπνιον.

V. 8) aliter Brunkius legit in textu, nempe: ἀλλ' ἦ παραφρονεῖς ἑτεὸν ἢ κορυβαντιᾷς. Secuti sumus mutationem in addendis (Tom. III. p. 215) ubi subjicit: In interrogatione semper est ἑτεόν. Proinde scribendum ἀλλ' ἦ *num* et interrogationis signum in fine sententiae poni debet. Bene, addit, Berglerus verterat, a quo discessisse nollem. „*Num quid insanis aut Corybantum more furere* incipis? — Caeterum de

ΣΩΣΙΑΣ.

οὔκ· ἀλλ' ὕπνος μ' ἔχει τις ἐκ Σαβαζίου.

ΞΑΝΘΙΑΣ.

τὸν αὐτὸν ἆρ' ἐμοὶ βουκολεῖς Σαβάζιον.

κἀμοὶ γὰρ ἀρτίως τις ἐπεστρατεύσατο

Μῆδός τις ἐπὶ τὰ βλέφαρα νυστακτὴς ὕπνος.

κοὐδ' ὀλίγ' ὄναρ θαυμαστὸν εἶδον ἀρτίως.

ΣΩΣΙΑΣ.

κἄγωγ' ἀληθῶς οἷον οὐδεπώποτε.

---

significatu vocis περιβαντιῶν et de cultu hoc sacro v. Astium ad Platonis Phaedr. praesertim Ruhnken. obs. in Lexic. Plat. Timaei p. 119. et de Phrygio hoc cultu ipso Lucret. de rer. n. l. 2. 610 etc. etc.

V. 9 et 10) apud Phrygas Dionysus Sabazius dicebatur. Quum servi ex Phrygia inprimis sumti essent apud Athenienses, atque in cultu Cybeles Phrygico simul coleretur Deus Sabazius, hoc nomen poeta lepide hic usurpat, ita ut sensus sit: *prae temulentia obrepit mihi somnus.* — Dubito an recte exposuerit Schol. ὡσεὶ ἔλεγε βάρβαρος κ. σκληρὸς ὕπνος. Caeterum, ut Hammerus vult (Gesch. der sch. Redek. Pers. S. 10) vox Sabazius est Persica *Sebs* significatum habens „omnia viriditate induens" (der allbegrünende) et cognomen *Mithrae*, qui et *Chiser*, veris genius; occurrit etiam vox apud Aristophanem Lysistr. 385 et Av. 873. v. et Lucian. Icaromen. ubi mentio illius fit simul cum Corybant. et Attide. T. VII. p. 39. ed. Bip. — βουκολεῖν idem est quod τρίφειν, θέρμαινειν.

ἀτὰρ σὺ λέξον πρότερος.

ΞΑΝΘΙΑΣ.

ἐδόκουν ἀετὸν

καταπτόμενον ἐς τὴν ἀγορὰν μέγαν πάνυ,

ἁρπάσαντα τοῖς ὄνυξιν ἀσπίδα

φέρειν ἐπίχαλκον ἀνεπὰς ἐς τὸν οὐρανόν·

κἄπειτα ταύτην ἀποβαλεῖν Κλεώνυμον.

ΣΩΣΙΑΣ.

οὐδὲν ἄρα γρίφου διαφέρει Κλεώνυμος.

Πῶς δὴ, προσερεῖ τις τοῖσι συμπόταις λέγων,

ὅτι ταυτὸν ἐν γῇ θηρίον, κἀν οὐρανῷ,

κἀν τῇ θαλάττῃ γ' ἀπέβαλεν τὴν ἀσπίδα;

V. 15) Formam Atticam pro vulg. αἰετὸν καταπταμ. reposuit Brunckius, quam etiam nos recepimus in textum.

V. 22) Sic Brunckius ex cod. A. transposuit. vulg. ὅ, τι, ταυτὸ θηρίον ἐν τῇ γῇ κἀν οὐρανῷ.

V. seq. 23) Male vulgo legitur ἀπέβαλε, claudicante versu ob omissionem literulae ν paragog. Caeterum male interpunctus erat hic locus et prava scriptura ὅ, τι, obscuratus. Quaestio est elliptica: πῶς δὴ γίνεται, ὅτι ταυτὸν θηρίον ἐν γῇ - ἀπέβ. τ. ἀσπίδ. *Brunck.* Vossius vero aliter construit, τι fort. legens et conj. cum ταυτον, vertens: „*Welch selbiges Unthier hat* u. s. w. praeferenda videtur interpretatio, quamquam paullo facilius expressam vellemus eam, utpote ad tenorem textus quoad sensum rotundior. Non enim

ΞΑΝΘΙΑΣ.

οἴμοι, τί δῆτά μοι κακὸν γενήσεται,
ἰδόντι τοιοῦτον ἐνύπνιον;

ΣΩΣΙΑΣ.

μὴ Φροντίσῃς.
οὐδὲν γὰρ ἔσται δεινὸν, οὐ μὰ τοὺς θεούς.

ΞΑΝΘΙΑΣ.

δεινόν γέ που στ' ἄνθρωπος ἀποβαλὼν ὅπλα.
τἀρ σὺ τὸ σὸν αὖ λέξον.

ΣΩΣΙΑΣ.

ἀλλ' ἐστὶν μέγα.
περὶ τῆς πόλεως γάρ ἐστι τοῦ σκάφους ὅλου.

ΞΑΝΘΙΑΣ.

λέγε νυν ἀνύσας τι τὴν τρόπιν τοῦ πράγματος.

---

tam de ratione, cur hoc factum sit aut fieri potuerit sermo est, quam de portenti subjecto.

V. 30) *τοῦ σκάφους* — metaphora poetis familiari, qui comparare amant civitates cum navibus v. Soph. Oed. Tyr. 20 — 23. Aeschyl. S. c. Th. V. 2 — 3. *ὅστις φυλάσσει πρῶρα ἢ πρύμνη πόλεως ἔσακτα νωμῶν.* Hor. Od. I. 14. In qua coepta persistit seq. vers. *τρόπις* enim est *carina* signif. hic quasi principium, fundamentum rei. — *ἀνύσας* cum imper. *λέγε* junctum centies occurrit signifie. celeriter v. Plut. 229, 349. 648. 974. Nub. 181. 502. 1253 etc.

ΣΩΣΙΑΣ.

δόξέ μοι περὶ πρώτου ὕπνου ἐν τῇ Πνυκὶ
ἐκκλησιάζειν πρόβατα συγκαθήμενα,
βακτηρίας ἔχοντα καὶ τριβώνια·
κἄπειτα τούτοις τοῖς προβάτοισί μοι δόκει
δημηγορεῖν Φάλαινα πανδοκεύτρια,
ἔχουσα φωνὴν ἐμπεπρημένης ὑός.

ΞΑΝΘΙΑΣ.

αἰβοῖ.

ΣΩΣΙΑΣ.

τί ἐστι;

V. 31) πνὺξ nomen loci in Aerópoli, ubi conventus populi (ἐκκλησιαι) non raro celebrabantur. cf. Plut. Them. 19.

V. 34) μου δοκει. vulgo μοι δοκει, quod perinde est.

V. 36) Notio vocabuli ἐμπεπρησμένης non solum obesae suis, ut vertit Brunckius, esse videtur, sed aestu quodam aegro inflatae (die Pfinnen hat) nisi proprie sumere velis cum Vossio, qui vertit: *eingebrannten Sau.*

Caeterum imitari poetam hic formam legum et quidem Periclis contra Megarenses scriptarum cf. Acharn. V. 541. non absurde adnotat nomine L. Hotibii personatus Bothius in lectionibus, Aristoph. Berol. ap. Joann. Frid. Weifs. 1808 p. 97. De Cleonymo, quem saepenumero carpit Comicus, tum eapropter potissimum, quod homo neque genere clarus neque meritis insignis tractare aggressus fuisset rempublicam, V.

ΞΑΝΘΙΑΣ.

παῦε, παῦε, μὴ λέγε.
ὅζει κάκιστον τευτύπνιον βύρσης σαπρᾶς.

ΣΩΣΙΑΣ.

αἰβοῖ ἡ μιαρὰ Φάλαιν', ἔχουσα τρυτάνην,
ἵστη βόειον δημόν.

ΞΑΝΘΙΑΣ.

οἴμοι δειλαίας· 40
τὸν δῆμον ἡμῶν βούλεται διϊστάναι.

ΣΩΣΙΑΣ.

ἁδόμαι δ' ἐμοὶ Θέωρός αὐτῆς πλησίον

Nub. 350. 400, 433. Equ. 958, 1293, 1372. Pax. 446. 673, 1295. Av. 289, 1473. Acharn. 844.

V. 38) Cleon a *coriario* emerserat ad auctoritatem demagogi non tenuem; hinc joci nostri poetae salesque cum acerbitate seria misti, quos effundit pluribus locis in illum, benignissime autem in Equitibus. Operae pretium est, testimonia historica de hoc homine, qui ex contemto fecerat se metuendum in republica, apud gravem Thucydidem doctumque Plutarchum comparare, praesertim apud prior, III 36 etc. et posteriorem in Nic. c. 2-3 et 7. Docebunt lectorem, quanto cum jure insectatus fuerit hanc pestem reipublicae seria semper introrsum in pectore habens, ubi extrorsum non nisi ludere videtur Aristophanes.

V. 40) Notetur lusus amphibolicus in vocibus δημὸν et δῆμον, quarum altera cum gravi accentu *omentum* (Schmeer. Darmfellfett) altera *plebem* signifi-

χαμαὶ καθῆσθαι, τὴν κεφαλὴν κόρακος ἔχων.
εἶτ' Ἀλκιβιάδης εἶπε πρός με τραυλίσας·
Ὀλᾷς; Θέωλος τὴν κεφαλὴν κόλακος ἔχει.

ΞΑΝΘΙΑΣ.

ὀρθῶς γε τοῦτ' Ἀλκιβιάδης ἐτραύλισεν.

ΣΩΣΙΑΣ.

οὔκουν ἐκεῖν' ἀλλάκτεον, ὁ Θέωρος κόραξ γιγνόμενος;

---

cat. Similis lusus est vocabulorum κορώνη et κόμαι in Av. V. 1287 et V. 1345—6.

V. 44) Theorus saepius a poeta nostro perstrictus (cf. Nub. 400. ubi cum Cleonymo collatus notatur ut perjurus, et Acharn. 134—165.) occurrit pluribus locis in fabula nostra V. 418, 599, 1220, 1256.

V. 46) de balbutie Alcibiadis cf. etiam Plutarchum sub initio vitae ipsius ed. Hutt. Vol. I. p. 2. Ibidem et nostri poetae versus sunt excitati. Notus caeterum ets significatus verbi τραυλίζειν (balbutire) cf. et Nub. 859 et Lucret. IV. 1160. — loqui non quit — τραυλιζει. Nos Suevi notamus hunc loquendi naevum vocabulo: *lurpsen*, quod distinctius est ac magis proprium quam *lallen*, *stammeln* etc. haec enim verba nimis vagi sunt significatus. — Quod attinet ad lusum in vocabulis κορακ et κολακ, similem habet colorem lusus epigrammaticus Palladae in anthologia (Brunck. Analect. II. 413)

Ῥῶ τὴν λάμβδα μόνον κόρακι κολάκου διαφέρει.
Λοιπὸν ταὐτὸ κόραξ βωμολόχος τε κόλαξ.

ΞΑΝΘΙΑΣ.

ἥκιστ'. ἀλλ' ἄριστον.

ΣΩΣΙΑΣ.

πῶς;

ΞΑΝΘΙΑΣ.

ὅπως;

ἄνθρακος ἦν· εἶτ' ἐγένετ' ἐξαίφνης κόραξ.
οὔκουν ἐναργὲς τοῦτο συμβαλεῖν, ὅτι
ἀρθεὶς ἀφ' ἡμῶν ἐς κόρακας οἰχήσεται;

ΣΩΣΙΑΣ.

εἶτ' οὐκ ἐγὼ, δοὺς δύ' ὀβολὼ, μισθώσομαι
αὐτὸν ὑποκρινόμενον σαφῶς ὀνείρατα;

Τἄνικά μοι βίλτιστε τόδε ζῶν περιφύλαξο,
εἰδὼς ἢν ζώντων τοὺς κόλακας κόρακας.

V. 51) Diogenis apophtegma: κρεῖττόν ἐστιν ἐς κόρακας ἀπελθεῖν ἢ ἐς κόλακας.

V. 52) De mercede augurum et hariolorum intelligendum, non judicum in dicasteriis. Caeterum lectionem Invernizii ὀβολὼ, non Brunckii ὀβολοὺς, qua vulgarem sequitur, apposuimus.

V. 53) Scholiast. ἢ ὡς πεινητῶν ὄντων τινῶν ἀπὸ Μεγαρίδος ἀμάσων καὶ ἀφυῶς σκωπτομένων, ἢ ὡς τῶν Μεγαρέων γελώντων καὶ ἄλλως φορτικῶς γελοιαζόντων. ἰδιωτικὸς ὁ προσποιητικός. τὸ σκῶμμ' ἀπελγὲς καὶ Μεγαρικὸν σφόδρα. — Sic etiam Megarensis quidam in Acharn. v. 738 ridiculum commentum, quo filias suas pro porcellis meditatur vendere, Μεγαρικὴν τέχνην adpellat. Ideo autem Atticis, quae rustica lascivia ad risum

ΞΑΝΘΙΑΣ.

Φέρε νυν καταίτω τοῖς θεαταῖς τὸν λόγον,
ὀλίγα γ' ὑπειπὼν πρῶτον αὐτοῖσιν ταδί·
μηδὲν παρ' ἡμῶν προσδοκᾶν λίαν μέγα·
μηδ' αὖ γέλωτα Μεγαρόθεν κεκλεμμένον.
ἡμῖν γὰρ οὐκ ἔστ' οὔτε κάρυ' ἐκ Φορμίδος
δούλω παραῤῥιπτοῦντε τοῖς θεωμένοις,
οὔθ' Ἡρακλῆς τὸ δεῖπνον ἐξαπατώμενος,

---

commovendum composita erant ludicra, Megaris arcessita dicebantur, quia comoedia antiquissima, quae nihil aliud erat, quam simplex carmen, quod chorus concinebat cum tibicine. Megarensium fertur inventum, Aristotele teste, Poet. c. 3.

V. 58) Comici poetae, cum ad risum movendum, tum ut favorem theatri sibi conciliarent, quotiescunque fabulae actio hujus rei occasionem dabat, bellaria, quae in scenam illata fuerant, ab actore aliquo spectatoribus projici faciebant. Morem hunc tanquam ineptum carpit Comicus in Pluto v. 797. et in Pace v. 962. *Brunck.*

V. 60) In multis dramatibus inducebatur Hercules, solebantque poetae praesertim ex ejus notissima voracitate risum captare. Eam describit parum decenter Euripides in Alcestide. In proverbium abiit famelicus et morae impatiens Hercules, cui semper cunctari videbantur famuli coenam apposituri, „Ἡρακλῆς ξυλίζεται" quo alludit Noster in Lysistrata v. 928. *Brunck.* — conferri etiam potest, quod ad voracitatem Herculis attinet, scena egregie faceta in Ranis

οὐδ' αὖθις ἀνασελγαινόμενος Εὐριπίδης·
οὐδ', εἰ Κλέων γ' ἔλαμψε τῆς τύχης χάριν,
ἔνθις τὸν αὐτὸν ἄνδρα μυττατεύσομεν.
ἀλλ' ἔστιν ἡμῖν λογίδιον γνώμην ἔχον,
ὑμῶν μὲν αὐτῶν οὐχὶ ἐξιάτερον, 65
κωμῳδίας δὲ Φορτικῆς σοφώτερον.
ἔστιν γὰρ ἡμῖν δεσπότης ἐκεινοσί,
ἄνω καθεύδων, ὁ μέγας, ὑπὲ τοῦ τέγους.

---

de cauponariis istis in Hade Herculis voracitatem apud Dionysum incusentibus V. 549 sqq. cf. et Plut. 1187. et Luc. *Ἰφιγ.* c. 4. etiam *Icarom.* p. 40. T. VII. ed. Bip.

V. 61) Ad Acharnenses respicere videtur hic poeta, non autem ad Thesmophoriazusas, quas nondum ediderat tempore, quo docuit *Vespas*. Caeterum constat, pluribus in fabulis aliis, Thesmophoriazusis et Ranis potissimum exagitatum fuisse Euripiden ab Aristophane.

V. 62) Insertam particulam agnoscunt duo edd. Brunch.

V. 63) Amat istiusmodi metaphoras e re culinaria depromtas noster v. Εἰρ. V. 247. ubi compositum καταμυττατεύω occurrit. Nostrum locum Brunk. minus bene vertit: *aceto perfundemus*: Vossius recte seq. etymolog. verbi: „Zum Mörsergericht zerstampft sei uns der Mann! μυττωτὸς enim allio, cepa aliisque istiusmodi generis plantis in mortiario contritis jusculum significat confectum. Ejusdem fere coloris phrasis est Plautina in Mil. glor. I. 1. 8. „*farctum facere* ex *hostibus*.“

οὗτος Φυλάττειν τὸν πατέρ' ἐπέταξε νῷν,
ξυλον καθαίρξας, ἵνα θύραζε μὴ 'ξίῃ.
νόσον γὰρ ὁ πατὴρ ἀλλόκοτον αὐτοῦ νοσεῖ,
ἣ οὐδ' ἂν εἷς γνοίη ποτ' οὐδὲ ξυμβάλοι,
εἰ μὴ πύθοιθ' ἡμῶν· ἐπεὶ τοπάζετε.
Ἀμυνίας μὲν ὁ Προνάπου φησ' οὗτοσί,
εἶναι Φιλέκυβον αὐτόν· ἀλλ' οὐδὲν λέγει.

ΣΩΣΙΑΣ.

μὰ Δί', ἀλλ' ἀφ' αὑτοῦ τὴν νόσημ' ἐκμαίρεται.

ΞΑΝΘΙΑΣ.

οὔκ· ἀλλὰ ΦΙΛΟ μέν ἐστιν ἀρχὴ τοῦ κακοῦ.
ὁδί δέ φησι, Σωσία, πρὸς Δερκύλον,
εἶναι Φιλοκότην αὐτόν.

V. 73) *Εἰ μὴ πυθοιθ'* Sic bini codd et vett. ed. omnes, ne quidem excepta illa Farrei. In recentioribus tamen est *πυθοιτ'*. *Br.*

V. 78) Vulgo *Σωσίαν*, quam lectionem etiam sequitur Brunck; sed in notis recte conjicit, legendum esse *Σωσία*, quod et exprimit in versione. Scilicet Xanthia hic loquens digitum intendit ad spectatorem aliquem, qui Dercylo sententiam suam aperit, nec facile existimandum, quum Sosia nomen esset servile, serviique in theatris, saltim nullo probante loco classico, non essent admissi, hunc cum Dercylo interloquentem spectatorem nomen habuisse Sosiae. Quod Invernizius contra ait, nihili est, Vol. II. p. 320.

ΣΩΣΙΑΣ.

οὐδαμῶς γ', ἐπεὶ
ἄνυπ γε χρηστῶν ἐστὶν ἀνδρῶν ἡ νόσος.

ΞΑΝΘΙΑΣ.

Νικόστρατος δ' αὖ φησιν, ὁ Σκαμβωνίδης,
εἶναι Φιλοθέωτην αὐτὸν, ἢ Φιλόξενον.

ΣΩΣΙΑΣ.

μὰ τὸν κύν', ὦ Νικόστρατ', οὐ Φιλόξενος,
ἐπεὶ καταπύγων ἐστὶν ὅ γε Φιλόξενος.

ΞΑΝΘΙΑΣ.

ἄλλως Φλυαρεῖτ'· οὐ γὰρ ἐξευρήσετε.
εἰ δὴ 'πιθυμεῖτ' εἰδέναι, σιγᾶτε νῦν.
Φράσω γὰρ ἥξει τὴν νόσον τοῦ δεσπότου.
Φιληλιαστής ἐστιν, ὡς οὐδεὶς ἀνήρ.
ἐρᾷ τε τούτου, τοῦ δικάζειν, καὶ στένει,
ἢν μὴ 'πὶ τοῦ πρώτου καθίζηται ξύλου.
ὕπνου δ' ἐρᾷ τῆς νυκτὸς οὐδὲ παστάλην·

V. 81) Σκαμβωνίδης. ἀπὸ δήμου τῆς Λεοντίδος φυλῆς. V. Meursium de pag. att. in Σκαμβωνίδαι. *Br.*

V. 83) Ludit Comicus in ambiguitate nominis Φιλόξενος, quatenus vel adpellativum est, vel proprium. A Comicis illius temporis exagitatus fuit Philoxenus Cinaedus, de quo Eupolis in *Urbibus* apud Scholiastam: ἔστι δέ τις ἡδύλιον Φιλόξενος ἐκ Διομείων. *Br.*

Imperite aliqui post Antonium Tracinum ediderunt v. 82. ὦ Νικόστρατος. bini cd. et prim. edd. ὦ Νικόστρατ'. *Br.*

V. 91) παστάλη et πιπάλη, πάλη *tenuissima fa-*

ἢν δ' οὖν καταμύσῃ κἂν ἄχνην ὅμως ἐκεῖ
ὁ νοῦς πέτεται τὴν νύκτα περὶ τὴν κλεψύδραν.
ἐπὶ τοῦ δὲ τὴν ψῆφόν γ' ἔχειν εἰκῇ θέναι,
τοὺς τρεῖς ξυνέχων τῶν δακτύλων ἀνίσταται, 95
ὥσπερ λιβανωτὸν ἐπιθεὶς νουμηνίᾳ.
καί, νὴ Δί', ἦν ἴδῃ γέ που γεγραμμένον

---

nina, *pollen*, metaphorice usurpatur pro re tenuissima (ut ἀκαρὶς saepe, οὐκ ἄξιον τριχός) hic igitur, ne minimum quidem somni (οὐδὲ βραχύ, οὐδὲ τυχὸν Schol.) quemadmodum etiam vernaculo nostro sermone ac proverbiali dicendi genere nos loquimur: hein *Stäubchen Schlaf*. Eundem sermonis habitum tenet sequens phrasis v. 91. κἂν ἄχνην καταμύσῃ (ubi solocce vulg. leg. καταμύσει) ἄχνη enim proprie decerpta est quaevis minima pars, et transfertur hic acorporea ad rem incorpoream. Juvat hic addere ex phonascorum dicendi genere ex sec. XIII. XIV. theotiscorum, quod comparari bene potest quoad simplicitatem cum graecae linguae nativo colore, exemplum. Formulam scilicet „*nicht ein bast* usurpant non raro hi pro: *ne minimum quidem* quia cortex (*bast*) in rebus levibus jure censetur. Sic legimus in: *Eneidt v. Heinrich v. Veldegg* (p. 4. ed. Müller. S. 51. „da in binnen stant die burg so fast, daſs si ne vorhte niht ein bast."

Caeterum de vocis καταμύειν usu cf. et. Moerin λεξ. Αττικ. et quae plura ibi congerens egregie comparavit Pierson p. 330 (ed. 1759. Lugd. Batav.) et Valkenaerii adnot. ad Chrysostom. orat. in laud. Pauli Apost. Tom. II. p. 114. ed. Lips. 1809.

υἱὸν Πυριλάμπους ἐν θύρᾳ Δῆμον καλὸν,
ἰὼν παράγραψε πλησίον· ΚΗΜΟΣ ΚΑΛΟΣ.
τὸν ἀλεκτρυόνα δ', ὃς ἦδεν ἐφ' ἑσπέρας, ἔφη,
ὡς ὄψ' ἐγείρειν αὐτὸν ἀνακεκεισμένον,
παρὰ τῶν ὑπευθύνων ἔχοντα χρήματα.
εὐθὺς δ' ἀπὸ δορπήστου κέκραγεν ἐμβάδας·
κἄπειτ' ἐκεῖσ' ἐλθών, προκαθεύδει πρῲ πάνυ,
ὥσπερ λεκὰς προσεχόμενος τῷ κίονι.

V. 98) Sic Inverniz. ex ed. suo. — Vulgo, ut etiam Brunck. habet, legitur τὸν, quae lectio minus bona est, quum syll. συρ non produci possit, v. in fab. nostra v. 1038 — συρετοῖσι. Caeterum de Pyrilampis filio Demo, pulchro adolescente, a multis amato, videndus Meursius Att. Lect. IV. 5. Hesychius adnotat in voce δημ. καλ. — Ἦσαν ἦν τοῖς ἱματιοῖς, ἐπιγράφειν πανταχοῦ τὰ τῶν παιδικῶν ὀνόματα. cf. Brunck., qui epigramma in Anal. II. p. 79. factum fuisse in hunc Demum existimat. — Comparandus est etiam locus in Acharnensibus, v. 143—145, ubi Theorus de Thracum Rege Sitalce ait: ὑμῶν τ' ἱματιὰ ἦν ἀληθῶς, ὥστε καὶ ἐν τοῖσι τείχεσι ἐγραφ'· Ἀθηναῖοι καλοί.

V. 100) Vulgo ὃς ἦδ', ut etiam Invernizius ex ed. suo. Brunckius ex edd. duobus, ὃς ἦδεν, metro rotundiore, cf. ad loci hujus facetiam Plautum in Aulular. III. 4. 10. *obtrunco gallum, furem manifestarium. Credo ego edepol illi mercedem gallo pollicitos coquos, si id palam fecisset.* Br.

V. 105) cf. Plut. 1095, ubi de ano dicitur: ὥσπερ λεκὰς τῷ μυρωνίῳ προσέχεται. Br.

ὑπὸ δυσκολίας δ' ἅπασι τιμᾶν τὴν μακρὰν,
ὥσπερ μέλιττ' ἢ βομβυλιὸς εἰσέρχεται,
ὑπὸ τοῖς ὄνυξι κηρὸν ὑποπεπλασμένος.
ψήφων δὲ δείσας μὴ δεηθείη ποτὲ,
ἵν' ἔχῃ δικάζειν, αἰγιαλὸν ἔνδον τρέφει.
τοιοῦτ' ἀλιεύει· νουθετούμενος δ' ἀεὶ
μᾶλλον δικάζει, τοῦτον οὖν φυλάττομεν,
μοχλοῖσιν ἐγκλείσαντες, ὡς ἂν μὴ ἴξίῃ.
ὁ γὰρ υἱὸς αὐτοῦ τὴν νόσον βαρέως φέρει.
καὶ πρῶτα μὲν λόγοισι παραμυθούμενος,
ἀνέπειθεν αὐτὸν μὴ φορᾶν τριβώνιον,
μηδ' ἐξιέναι θύραζ'· ὁ δ' οὐκ ἐπείθετο.

V. 106) μακρὰν — subaudi γραμμὴν, erat autem signum condemnationis, si judices in cera duxissent lineam longam.

V. 108) Invernix. ἀναπεπλασμένος, quod minus bonum. ἀναπλάττειν enim significat *diffingere*.

V. 110) ed. a' Brunchio coll. A. ἔχοι, quod recte respuit Br. Invera vero, qui eandem lect. etiam in suo invenit ed., more suo superstitioso statim recepit.

V. 111) τοιοῦτ' ἀλιεύει. Ex Euripidis Stheneboea hic versus desumtus. Apud Tragicum erat:

τοιοῦτ' ἀλιεύει· νουθετούμενος δ' ἔρως μᾶλλον αἰζει. Br.

V. 113) Invernix. ex. ed. suo (II. 321) pro ἐγκλείσαντες legit ἐνδήσαντες. Magis proprium autem est prius. Sequentia verba ὡς ἂν μὴ ἴξίῃ, ubi vulg. legit ὥστ' ἂν, aeque habet, ut Brunckius.

εἶτ' αὐτὸν ἀπέλου, κἀκάθαιρε, καὶ μάλα
μετὰ ταῦτ' ἐκφυβάντες· ὁ δ' αὐτῷ τυμπάνῳ
ᾄξας, ἐδίωκεν εἰς τὸ Καινὸν ἐμπεσών. 120
ὅτε δὴ δὲ ταύταις ταῖς τελεταῖς οὐκ ἀφέλει,
διέπλευσεν εἰς Αἴγιναν· εἶτα συλλαβὼν
νύκτωρ κατέκλινεν αὐτὸν εἰς Ἀσκληπιοῦ·

V. 118) κἀκάθαιρε pro καὶ ἐκάθαιρε. Sic solent ista per crasin efferre Attici; Perperam vulgo καὶ 'καθαιρε. In binis edd. καὶ κάθαιρε sine apostrophe. *Br.* *Inv.* erniz. legit. ut *Br.* De lustrationis hoc more cf. etiam Plutum v. 656, sqq.

σφῶν μὲν αὐτὸν δεῖ θάλατταν ἄγομεν καὶ λοῦμεν. cf. etiam Cic. pro Rosc. Amer. c. 26.

V. 119) de Corybanticis sacris, quae usurpabantur etiam ad sanandos aegros, v. Lysistr. 559 et Eccl. 1069. — pro vulg. quam sequitur *Br.* μετα ταυτα Invern. leg. — ταυτα.

V. 120) Perperam in impressis ἀΐξας. duo ed. ᾤξας. *Br.* (Sic et Invernix.) ᾄττω et ἄττω enim attica forma est, cf. etiam Brunckium ad Sophocl. Oedip. T. V. 1074. et Valkenarium ad Eurip. Phoen. p. 467. — εἰς τὸ καινὸν — subaud. δικαστήριον. Unum erat sic adpellatum e multis tribunalibus, seu Judicum foris, quae Athenis erant. *Br.*

V. 121) Invernix. legit.: ὅτε δ' οὖν.

V. 123) De hac consuetudine, aegrotos in templis deponendi v. *Plutum*, ubi Carionis narratio ad Chremyli mulierem V. 650—799 de Pluti cocci incubatione in templo Aesculapii morem istum omnem lepidissi-

ὁ δ' ἀνεφάνη μεσταῖος ἐπὶ τῇ κιγκλίδι.
ἐντεῦθεν οὐκέτ' αὐτὸν ἐξεφρέσαμεν. 125
ὁ δ' ἐξεδίδρασκε διά τε τῶν ὑδρορρόων,
καὶ τῶν ὀπῶν· ἡμεῖς δ' ὅσ' ἦν τετρημένα
ἐβύσαμεν ῥακίοισι, κἀπακτάσαμεν.
ὁ δ', ὑπερεὶ κολοιός, αὐτῷ πατταλους
ἐνέκρουεν εἰς τὸν τοῖχον· εἶτ' ἐξήλλετο. 130

---

me illustrat: facit etiam quodammodo iste locus pro sententia, jam ab aliis, ni fallimur allata, magneticae, quae nunc in usu est et multorum fruitur patrocinio, sanationis usum non plane ignotum fuisse antiquis.

V. 129—130) Similitudo desumta a subjecto κολοιος non attingit verbum ἐνέκρουεν, sed ἐξήλλετο hac sententia: ὁ δὲ ἐγκρ. ἀντ. πατταλ. ε. τ. τοιχον, ἐξηλλετο ὥσπερ κολ. v. *Brunck.* III. in add. in Vesp. p. 216. ubi Bergleri a Burmanno laudatam conjecturam, legendum esse pro κολ. Κορυβος (a Comicis, v. Schol. ad Ran. 1021 non quidem tanquam fur, sed tanquam insanus tractus) ob auctore Berglero ipso postea rejectam scite refellit. Addit inter alia: Si aetate ista fur insignis fuisset Coroebus, cujus hic meminisse voluisset Comicus, nomen absque articulo non edidisset: Dixisset ὁ Κορυβος ut v. 1178. ὁ Καρδοπιων. Caeterum Coroebi praeter jam dictum scholion (Κόρυβος, μωρός τις μετρῶν τὰ κύματα) et Eustath. ad Il. p. 811. l. 40. ubi vero inducitur ut fur, meminit etiam Lucianus tum alibi, tum in Philopseude p. 251 (ed. Bip. Vol. VII.) et quidem ut famosi morionis cujusdam ex genere Margitarum (Κορυβα τινα ὁ Μαρ-

ἡμεῖς δὲ τὴν αὐλὴν ἅπασαν ἀκτύοις
καταπετάσαντες ἐν κύκλῳ, φυλάττομεν.
ἔστιν δ' ὄνομα, τῷ μὲν γέροντι, Φιλοκλέων,
ναὶ μὰ Δία· τῷ δ' υἱεῖ γε τῷδε, Βδελυκλέων,
ἔχων τρόπους φρυαγμοσεμνάκους τινάς. 135

ΒΔΕΛΥΚΛΕΩΝ.

ὦ Ξανθία, καὶ Σωσία, καθεύδετε;

ΞΑΝΘΙΑΣ.

οἴμοι.

ΣΩΣΙΑΣ.

τί ἐστι;

ΞΑΝΘΙΑΣ.

Βδελυκλέων ἀνίσταται.

ΒΔΕΛΥΚΛΕΩΝ.

οὐ περιδρομεῖται αὖθις ταχέως ἐνθάδ' ἄτερος;

γέρα νομίζω τὰ παιδία) quo *pertinet* etiam ex schol. ad Luc. Mss. allata spurcior quam lepidior historiola, etiam communicata ab Eusthatio in Odyss. ι. p. 413. ed. Bas. qui vero subjicit illi nomen alius stulti Margitae, jam observante Graevio; qua qui frui cupit, adeat annotat. ad Philopseuden in ed. Bip. p. 535. Brunchius in addit. in Vesp. summatim tantummodo, ne laederet, credo, tetigit illam, et bene quidem.

V. 135) Invernix. leg. τύφους (?) et supra v. 13. pro τῷδε τῷδί. v. integrum vertit Voſs. und sein Gemüth ist augenbraunsaufwölkerisch.

V. 136) e fenestra prospiciens haec Bdelycl. cf 355, 6. 358. Eccl. 915, 960. *Hotib.* in lect. Arist. p. 47.

ὁ γὰρ πατὴρ εἰς τὸν ἱπνὸν εἰσελήλυθε,
καὶ μυττολεῖ τι καταδεδυκώς· ἀλλ' ἄθρει,
κατὰ τῆς πυέλου τὸ τρῆμ' ὅπως μὴ 'κδύσεται·
σὺ δὲ τῇ θύρᾳ πρόσκεισο.

ΣΩΣΙΑΣ.

ταῦτ', ὦ δέσποτα.

ΒΔΕΛΥΚΛΕΩΝ.

ἄναξ Πόσειδον, τί ποτ' ἀρ' ἡ κάπιη ψοφεῖ;
οὗτος, τίς εἰ σύ;

ΦΙΛΟΚΛΕΩΝ.

κάπνός; ἐγωγ' ἐξέρχομαι.

ΒΔΕΛΥΚΛΕΩΝ.

κάπνός; φέρ' ἴδω τίνος ξύλου σύ;

ΦΙΛΟΚΛΕΩΝ.

συκίνου.

V. 140) Sic bene A. nec aliter est in B. nisi quod pro τι habet τις. In primariis edd. erat:

καὶ μυστολεῖ γ' ὅς τις καταδιδυκώς. *Brunck.*

Ed. Bergleri (Lugd. Bat. 1760) legit: κ. μυσ. τις, ὅς, τις κατ. metro repuguante.

V. 145) Leg. Inverniz. ξύλου τινος. — Alludit hic poeta ad sycophantas, ut in Pluto v. 946. — ἢν δὲ σύζυγον λάβω τινα καὶ σύκινον — cf et Acharn. v. 726 28 et Av. v. 1693 ubi ad alteram vocem, unde compositа est vox συκοφ. — φαινω simili joco alluditur (— Συκοφαντης — φασκουσι ἀνὴρ) v. et Equ. 528.

νὴ τὸν Δί', ὥσπερ γ' ἐστὶ δριμύτατος καπνῶν.
ἀτὰρ οὐκ ἐσεῤῥήσεις γε; ποῦ 'σθ' ἡ τηλία;
δεῦρο πάλιν. Φέρ', ἐπικαθῶ σοι καὶ ξύλον.
ἐντεῦθα νῦν ζήτει τιν' ἀλλην μηχανήν.
ἀτὰρ ἄθλιός γ' εἰμί, ὡς ἕτερος οὐδεὶς ἀνήρ, 150
ὅστις πατρὸς νυνὶ Καπνίου κεκλήσομαι.

V. 146) Aristotele in problematibus et Theophrasto ac Plutarcho in Symposiacis testibus acerrimus hic erat fumus. Caeterum et ficulneum lignum fragile et minus utile. Nostrates de perfido homine utuntur proverbio „*falsch wie Galgenholz.*“

V. 147) τηλία nomen generale mensae, quibusvis aptae usibus. Hic mensa culinaria significatur, quae fumarium contegi jubet. *Brunck.*

V. 151) Inverniz. legit νῦν Καπνίου quum omnes ed. leg. νυνί, et addit in notula: Ostendit hoc, primam in κάπνος produci posse contra virorum doctorum (Brunckium notat) auctoritatem. — Scilicet, si salva est lectio, quod dubitandum. Quis enim in ed. unius fidem fallere nesciam juret? νυνὶ ut δεικτικὸν etiam majorem hic habere videtur vim. Alteri, quae addita est versiculo huic, notae lubentius equidem nomen dem quae quidem ita se habet: „Universus locus exquisitos habet sales, quos ornant ea, quae infra V. 542. occurrunt. Lucianus, perpetuus, licet frigidus (?) locis in multis Aristophanis imitator, in Icaromenippo hoc ipso Comici exemplo Empedoclem deridens in fumo jocatur. — Caeterum Καπνίου formula est ejusdem colo-

ΣΩΞΙΑΣ.

παῖ, τὴν θύραν ὤθει· πίεζε νῦν σφόδρα
εὖ καὶ βιαίως· κἀγὼ γὰρ ἐνταῦθ' ἔρχομαι·
καὶ τῆς καταπλειδὸς ἐπιμελοῦ καὶ τοῦ μοχλοῦ,
φύλαττε δ', ὅπως μὴ τὴν βάλανον ἐκτράξεται.

ΦΙΛΟΚΛΕΩΝ.

τί δράσετ'; οὐκ ἐκφρήσετ', ὦ μιαρώτατοι,
ἐκκόντα μί; ἀλλ' ἐκφεύξεται Δρακοντίδης.

---

ris, ut Στιμπίων in Ranis V. 22. Συρέυθιος Av. 1564. Κεχηναῖος P. 1263 etc. etc. quasi scilicet δῆμος hujuscemodi esset ille, de quo sermo est. Vossius non raro bene imitatus est vernaculo sermone lusus hoc genus, hic vero ita circumscripsit: Da künftig Vater Rauches Sohn ich heifsen mufs.,

V. 152) Sic in duobus edd. scriptum. In princip. edd. erat πίεζέ νυν σφόδρα. Tragicis usitatum νυν, comicis non item (?) Anton. Fracinus edidit: πίεζέ νυν σφόδρα. *Brunck.* in add. p. 216.

V. 155) Facetia versatur in eo, quod, quum βάλανος significet *glandem* et ferreum in glandis formam confictum globulum, (Bolzen) qui per pessulum foribus obditum inseri solebat foramini ad postem forium, Philocleon muri comparetur *glandes* devoranti sive arrodenti.

V. 156) Vulgo μιαρώτατος. Brunckius ex ed. A — τατοι, quod etiam ex suo dat Invernizius. Bergleri μιαρώτατω recte ideo refutat Br. quia praeter Sosiam et Xanthiam alii in scena erant famuli, quorum unum

ΒΔΕΛΤΚΛΕΩΝ.

σὺ δὲ τοῦτο βαρέως ἂν φέροις;

ΦΙΛΟΚΛΕΩΝ.

ὁ γὰρ θεὸς
μαντευομένῳ μοι ἔχρησεν ἐν Δελφοῖς ποτὲ,
ὅταν τις ἐκφύγῃ μ', ἀποκλῆναι τότε. 160

ΒΔΕΛΤΚΛΕΩΝ.

Ἄπολλον Ἀποτρόπαιε, τοῦ μαντεύματος.

ΦΙΛΟΚΛΕΩΝ.

ἰὼ, ἀντιβολῶ σ', ἔκφερε με, μὴ διαφθάγῃς.

---

alloquitur Socia v. 152) Sequenti v. ut idem adnotat, ineptissime olim legebatur in ed., qui tum noti erant, omnibus, δικασὲν τίφμ'. Berglerus praeeunte Florente e mera conjectura reposuit optimam lect. δίκασσιτά μ', quam bini edd. Brunck. et etiam Invernizii confirmant. Dracontides sec. Schol. ob vitam male honestam multis causis obnoxius — Πονηρὸς καὶ πλείσταις κατηδίκαις ἐνεχόμενος. — Πλάτων Σοφιστ. —

V. 160) cf. huc Erfurdtii not. ad Sophocl. Philoct. v. 940.

V. 162) edd. quidem habent ἔκφερέ με et sic Brunckius etiam dat in textu, sed in addendis recte meo judicio, consentiente etiam Hotibio p. 98. suadet, legendum esse ἔκφερε; aliena enim est, ait, ab hoc loco significatio verbi ἐκφέρειν, ubi potius ut supra et V. 185 notio expectatur verbi ἐκφρεῖν. ἐκφέρειν (dimittere) v. et v. 125 et 927. Scripserat fortasse librarius quispiam ἔκφρε, unde inversis literis factum fuit ἔκφερε.

ΒΔΕΛΥΚΛΕΩΝ.

μὰ τὸν Ποσειδῶ, Φιλοκλέων, οὐδέποτέ γε.

ΦΙΛΟΚΛΕΩΝ.

ἐκτραύξομαι τοίνυν ὁλὰξ τὸ δίκτυον.

ΒΔΕΛΥΚΛΕΩΝ.

ἀλλ' οὐκ ἔχεις ὀδόντας.

ΦΙΛΟΚΛΕΩΝ.

οἴμοι δειλαίος· 165

πῶς ἄν σ' ἀποκτείναιμι; πῶς; δότε μοι ξίφος
ὅπως τάχιστ', ἢ πινάκιον τιμητικόν.

ΒΔΕΛΥΚΛΕΩΝ.

ἄνθρωπος οὗτος μέγα τι ἐρασθεὶς κακόν.

V. 167) Schol. *πινακίον κατακλιτικόν, ὅπου τὴν μυκρὰν χαράσσοντες κατέλυνζον, ἢ τὴν μυκρὰν καὶ ἀπίλινον.* Supra v. 106. *ἅπασι τιμῶν τὴν μυκράν.* In tabula cera obducta longam istam lineam unguibus ducebat, qua propter domum semper redibat — *ὑπὸ τοῦ ἔνυξι κηρὸν ὑποπεπλασμένον.* Dawesius minus recte vult *τμητικον.* *Brunck.* — cf. et Pollux. Onom. VIII, 16.

V. 168) Recentiores edd. habent *δράσειν*, veteres *δράσει.* cod. A. *δρασειν.* ed. B. *δρασει κακὸν*, syllaba absorpta. Bergerus bene edidit *δρασείει.* Genuinam hanc esse lectionem probant ex grammaticis rationibus Orvillius ad Chariton. p. 35. et Valkenarius ad Eurip. Phoenifs. p. 412. *Brunck.* — Etiam ed. Ravenn. sic legit. — Suspectam fortàssis habebant aliter scri-

ΦΙΛΟΚΛΕΩΝ.

μὰ τὸν Δί' οὐ δῆτ'· ἀλλ' ἀποδόσθαι βούλομαι
τὸν ὄνον ἄγων αὐτοῖσι τοῖς ναυθηλίοις.
νουμηνία γάρ ἐστιν.

ΒΔΕΛΥΚΛΕΩΝ.

οὐκοῦν καὐτὸς ἂν
αὐτὸν ἀποδοίμην δῆτ' ἄν.

ΦΙΛΟΚΛΕΩΝ.

οὐχ ὥσπερ γ' ἐγώ.

ΒΔΕΛΥΚΔΕΩΝ.

μὰ Δί' ἀλλ' ἔμεινον. ἀλλὰ τὸν ὄνον ἔξαγε.

ΞΑΝΘΙΑΣ.

οἵαν πρόφασιν καθῆκεν, ὡς εἰρωνικῶς,
ἵνα θᾶττον ἐκπέμψειας.

ΒΔΕΛΥΚΛΕΩΝ.

ἀλλ' οὐκ ἔσπασα

---

bentes formam v. ἔρασται ut verbi conatum s. lubidinem agendi indicantis, quae tamen non raro sic occurrit apud Atticos V. Sophocl. Aj. 327. Arist. Eq. 62.

V. 171) Quo tempore scilicet bonas emtiones et venditiones facere ex religione persuasum erat Graecis cf. et Equ. V. 43. habebantur etiam hoc tempore mercatus solemniores. — In clausula v. hujus Inverniz. legit οὐκοῦν κἀγὼ ἐγώ — Küster et Bergler. οὐκοῦν καὐτὸς ἄν. —

V. 175) Inverniz. ex cd. suo legit pro ἵνα θᾶττον· ὦ' ἀντὶν, sed bonum fundit sensum θᾶττον.

ταύτῃ γ'· ἐγὼ γὰρ ἠσθόμην τεχνωμένου.
ἀλλ' εἰσιών μοι τὸν ὄνον ἐξάγειν δοκῶ,
ἵπως ἂν ὁ γέρων μηδὲ παρακύψῃ πάλιν.
κἀνθων, τί κλάεις; ὅτι πεπράσει τήμερον;
βάδιζε θᾶττον. τί στένεις; εἰ μὴ φέρεις
Ὀδυσσέα ταὰ γ';

ΞΑΝΘΙΑΣ.

ἀλλὰ, ναὶ μὰ Δία, φέρει
κάτω γε τουτονί τιν' ὑποδεδυκότα.

ΒΔΕΛΥΚΛΕΩΝ.

ποῖον; φέρ' ἴδωμαι.

ΞΑΝΘΙΑΣ.

τουτονί.

ΒΔΕΛΥΚΛΕΩΝ.

τουτὶ τί ἦν;

V. 175—6) οὐκ ἔσπασε ταύτῃ γ' — locutio metaphorice proverbialis, translata a re piscatoria, *inanem retraxit hamum*. cf. Thesm. v. 928. αὕτη μὲν ἡ μήρινθος οὐδὲν ἕσπασεν, *funis quidem iste piscium attraxit nihil.*

V. 177) ἐξάγειν δοκῶ, ut in Eccles. v. 170. valet δοκῶ hic, quod *volo*. Aliis in locis Arist. δοκεῖν significatum habet *rem speciem prae se ferre* (faire semblant) ut Plut. 837. Lysistr. 179. Pax. 1146.

V. 179) Sic uterque ed. vulgo κλαίεις. *Br.*

V. 180) cf. Odyss. IX. 431. ubi aries ex antro Cyclopis deportat ventri subligatum Ulixen.

τίς εἶ ποτ', ὦ ξένε, ἐτέον;

ΦΙΛΟΚΛΕΩΝ.

Οὖτις, νὴ Δία.

ΒΔΕΛΥΚΛΕΩΝ.

Οὖτις σύ; πόδαπός;

ΦΙΛΟΚΛΕΩΝ.

Ἰθακὸς ἀπὸ Δρασιππίου. 185

ΒΔΕΛΥΚΛΕΩΝ.

Οὖτις, μὰ τὸν Δι', οὔ τι χαιρήσων γ' ἐσει.
ὕφελκε θᾶττον αὐτόν. ὦ μιαρώτατος,
ἵν' ὑποδέδυκεν· ὥστ' ἐμοιγ' ἐοικέναι
ὁμοιότατος κλητῆρος εἶναι παλίῳ.

V. 184) Sic, A. vulgo ἄνδρων. *Br.*

V. 184) cf. Od. IX. 365 sqq. luditur simul in vocabulo οὖτις, quod *Nemo* significat et *auritus*.

V. 185) Vulgo οὗτος σὺ πόδαπός; lectionem nostram ingenio adsecutus fuerat sagacissimus Davesius. Habet eam autem cd A. *Brunck.* — Aeque habet illam cd. Inverniz. — Quoad alteram partem trimetri, respons. Philocl. fictum est nomen, ut Schol. observat et in oculos cadit ἀπὸ τοῦ ἀποδρᾶσαι κ. ἵππ. Pertinet vero dictio ad genus facetiarum supra jam notatum. Vossius dedit: „*Ithaker Sohn vom Entfliehungsroſs.*" Idem lusum in vocabulo κλητῆρ, occurrentem v. 189, quum κλητὴρ *calatorem* et *asellum* denotet, bene expressit per *Ladethier*: (*mir scheint er traun vollkommen ähnlich einem Füllen des Ladethiers.*)

ΦΙΛΟΚΛΕΩΝ.

εἰ μή μ' ἐάσεθ' ἥσυχον, μαχούμεθα. 190

ΒΔΕΛΥΚΛΕΩΝ.

περὶ τοῦ μάχει νῷν ὀῆτα;

ΦΙΛΟΚΛΕΩΝ.

περὶ ὄνου σκιᾶς.

ΒΔΕΛΥΚΛΕΩΣ.

πονηρὸς εἶ πόῤῥω τέχνης, καὶ παράβολος.

V. 190) Vulgo soloece ἐάσεθ' — ambo edd. habent ἐάσετ'. *Brunck.* Sic etiam Inverniz. ex suo, idem vero pro ἥσυχον ex eodem ἡσύχως, quod grammaticis rationibus vix potest defendi. Caeterum de justo constructionis usu voculae εἰ cf. Valkenar. ad Herodotum p. 641, Brunckium ad Plutum v. 216. Ran. 594 et Matth. Gramm. (ed. min.) §. 617.

V. 191) perperam vulgo μάχῃ νῶϊν, μάχει νῷν recte habet cd. B. *Br.* — Sic etiam Inv. cd. — περ. ὀν. σκ. allusio ad notam fabulam istam Megaricam, de qua Lucianus et alii multi multa, inter nostrates Wieland in Abderitis commemorant. Ortum inde prov. ὄνου σκιὰν — ἐπὶ τῶν περὶ μηδενὸς χρησίμου φιλοτιμουμένων. Schol. ubi etiam mentio fit lepidae de cratore Demosthene, scite adhibentis Megarense commentum ad compescendam populi in audiendo se impatientiam castigandamque historiolae, et Archippi cujusdam comoediae super fabulae hujus argumento.

V. 192) ἀντὶ τοῦ. οὐκ ἀπὸ τέχνης τινὸς πονηρὸς εἶ, οὐδ' ἀπὸ μελέτης, ἀλλὰ φύσει. (Non arte, nec consilio es

ΦΙΛΟΚΛΕΩΝ.

ἐγὼ πονηρός; οὐ μὰ Δί', ἀλλ' οὐκ οἶσθα σὺ
νῦν μ' ὄντ' ἄριστον· ἀλλ' ἴσως, ὅταν φάγῃς
ὑπογάστριον γέροντος Ἡλιαστικοῦ. 195

ΒΔΕΛΥΚΛΕΩΝ.

ἄθει τὸν ἔνον καὶ σαυτὸν ἐς οἰκίαν.

ΦΙΛΟΚΛΕΩΝ.

ὦ ξυνδικασταί, καὶ Κλέων, ἀμύνατε.

ΒΔΕΛΥΚΔΕΩΝ.

ἔνδον κέκραχθι, τῆς θύρας κεκλεισμένης.
ἄθει σὺ πολλοὺς τῶν λίθων πρὸς τὴν θύραν,
καὶ τὴν βάλανον ἔμβαλλε πάλιν εἰς τὸν μοχλὸν, 200
καὶ τῇ δοκῷ πρόσθες τὸν ὄλμον τὸν μέγαν.
ἀνύσας τι προσκύλιέ γ'.

---

malus, sed natura.) Schol. — nostrates ajunt: v. Haus aus.

V. 195) ὑπογάστριον, quod sub ventre est, simul: cibus omnium potiss. sumen (Bauchstück) cf. Hor. I. Epl. 15, 41. — Amphibolice expressum est, quod sequitur, ἡλ. γερ. ita ut asinum innuere possit et Philocl. — Bene explanavit H. Vossius in animadvers. ad patris versionem p. 329. comedebantur scilicet et in deliciis habebantur pinguiores asini.

V. 196) cf. huc similem in Pluto formulam v. 1107—1108. V. 199. sqq. egressus aedibus dicit haec famulo Bdelycl.

V. 201) Textus Brunckianus vulgatam exhibet lecti-

ΣΩΣΙΑΣ.

οἴμοι ἐλεινός·

πόθεν ποτ' ἀμπέπτωκέ μοι τὸ βῶλιον;

ΞΑΝΘΙΑΣ.

ἴσως ἄνωθεν μῦς ἐνέβαλέ σοι ποθέν.

ΣΩΣΙΑΣ.

μῦς; οὐ μὰ Δί', ἀλλ' ὑποδυόμενός τις οὑτοσὶ 205
ὑπὸ τῶν κεραμίων ἡλιαστὴς ὀροφίας.

---

onem distinctionemque προσθεὶς post voculam μίγας sequente commate. Sed praetulimus, quam in notis adtulit, alteram scriptionem interpunctionemque, quia, ut ipse p. 209. edocet, et vividior est, et a sententia posci videtur, cum, si legeris προσθεὶς, juberetur famulus, magnum mortarium vecti advolvere, postquam illud jam adposuisset; et imperativo προσκύλιε duo adjungerentur, participia, nullo nexu cohaerentia. Invern. leg. ut vulg. προσθεὶς et refutat suo more Brunckianam lectionem, ut praeter ullam necessitatem et cum minori elegantia (?) illatam. v. Vol. II. p. 327. Voſs. προσθεὶς sumit absolute, verba τ. ἑλμ. τ. μ. conjungens cum ἄνωσας 'τι πρσ. ita verteus: *Und hast du den Balken angespreizt, dann rolle schnell hinan den groſsen Mörser noch*: sed nescio an προστιθεὶς cum dat. objecti ita possit sumi. Saltim auctoritatem desideramus.

V. 206) ἡλιαστὴς ὀροφίας — lusus verborum, quum vox ὀροφίας denotet serpentem domesticum — ὄφιν τῶν καθ' ἑστίαν (cf. Hesych. l. 1. p. 787. et Eustath. in

ΞΑΝΘΙΑΣ.

οἶμοι κακοδαίμων, στρουθὸς ἀ'νὴρ γίγνεται·
ἁκπτήσεται. ποῦ, ποῦ 'στι μοι τὸ δίκτυον;
σοῦ, σοῦ πάλιν σοῦ.

ΒΔΕΛΥΚΛΕΩΝ.

νὴ Δί', ἢ μοι κρεῖττον ἦν

Hom. Odyss. 3. p. 1418) vox ἡλιασθὲς autem et adjective sumi possit de serpente apricante et ut nomen adpellat. de jud. Heliaco. Heliaea enim Maximum erat Atheniensium judicium, in quo publica et quidem majora tractabantur negotia, cf. Sig. de rep. Ath. 3. p. 131—2. Petit de Ath. legg. et al. Quare mihi rectius videtur, ut in ambiguo pendeat sensus, ἡλιασθὲς non cum majuscula litera H, ut in Brunckiana fit edd. sed minuscula scribere η.

V. 207) Invern. legit ex cd. suo ἀνήρ. Non debebat hoc assumi in textum, ut manifeste in mendo cubans, quum artic. ὁ abesse non queat, Brunck. scribit 'ὠνήρ, anteposuimus ex Lobecii sententia (ad. Ajac. Soph. passim) scribere 'ἀνήρ.

V. 209) Juvat hic Schol. verba subjicere. — ἀποσοβοῦσι τὸν γέροντα ὡς τρουθόν. — σὲ σὲ φασὶ, ἀντὶ τοῦ ὄρνια ἀποσοβεῖν διώκομεν (ut apud nostrates voculae: Schu! Schu! sive quod anteposuit Vossius Huſch! Huſch!) Superioribus verbis addidit Od. Bisetus Francogallus in schol. suis Graecis (v. Rüst. ed. p. 287) ἴσως καὶ ἐσοδυναμοῦσι τῷ σεύου, ut Aeschylus in S. a. Th. ὁρμᾶσθε πάντες σῶσθε σὺν παντευχίᾳ — σοῦ δηλοῖ τὸ σεύου καὶ μετ' ὁρμῆς, εἴτε ἄπιθι — excitat etiam

τηρεῖν Σκιώνην, ἀντὶ τούτου τοῦ πατρός. 210

Biset versum infra in fabul. nostra occurrentem ἀχὶ σᾶσθ' εἰς κόρακας κ. τ. λ. Ad locum Aeschyleum poterat autor etiam, quem neglexit, afferre loc. in Suppl. 836 et 842. σύνεδε, σοῦσθ' ἰκὶ βᾶρυ — συῦδ' ὀλόμενοι ὅλεμ. ἰπ' ἀμίδα.

V. 210) verba haec rectius tribuuntur cum Brunckio personae filii, non ut exstat in cdd et impressis Xanthiae. In versione autem latina p. 161. erravit Br., ut ipse fatetur in notis p. 209, quum etiam superiores versiculos εἶμι κακκ. — σοι tribueret Bdelycleoni, quum melius et pro ratione dialogi concinnius quadrent in alterius servi personam. Aliter sentit de distributione vers. horum Hotibius, s. Bothius, qui temeritatis Brunck. incusans verba νὴ Δια κ. τ. λ. continuat Xanthiae, asserens, ne de filio Bdelycleone loqui videretur, addidisse servulum ἀντ. τουτ. τ. πατρός. Sed Sciones subsequens mentio, quum servulis militare ex regula non licitum esset, impedit nos, quo minus ei assensum demus. Quod contra ait auctor, communi verbo non serio uti auctorem, nobis non arridet. Deinde, cum etiam sq. v. usque ad στλην continuentur Xanthiae, nescio an sic sermo illius praeter morem dialogi Aristophanei sit productior. — De urbe Scione, urbe Thraciae, constat, eam, Brasida Lacone instigante, defecisse ab Atheniensibus ann. I. Olymp. LXXXIX. (cf. Thucyd. IV. 120.) Eam circumvallārunt Athenienses et post continuatam duobus fere integris annis obsidionem eam expugnārunt. — V. 213) ὅσον ὅσον στλην (guttulam) eandem observ.

ΣΩΣΙΑΣ.

ἄγε νῦν, ἐπειδὴ τουτονὶ σεσοβήκαμεν,
καὐκ ἔσθ' ὅπως διαδὺς ἂν ἡμᾶς ἔτι λάθοι,
τί οὐκ ἀπεκειμήθημεν ὅσον ὅσον στίλην;

ΒΔΕΛΥΚΛΕΩΝ.

ἀλλ', ὦ πόνηρ', ἥξουσιν ὀλίγον ὕστερον
οἱ ξυνδικασταὶ παρακαλοῦντες τουτονὶ
τὸν πατέρα.

ΣΩΣΙΑΣ.

τί λέγεις; ἀλλὰ νῦν ὄρθρος βαθύς.

ΒΔΕΛΥΚΛΕΩΝ.

νὴ τὸν Δί' ὀψὲ γοῦν ἀνεστήκασι νῦν.
ὡς ἀπὸ μέσων νυκτῶν γε παρακαλοῦσ' ἀεί,

---

vividam alius coloris metaphoram, qualis occurrit v. 91 et 92. Quod Callistratus in scholiis affert, *νομισματίον τι ἐλάχιστον* significari propric, nihili esse videtur.

V. 217) *νὴ τ. Δί, ὀψὲ νῦν* — Sic Rusterus edidit bene. In primariis ed. est *ὀψὲ γᾶν ἀνεστήκασί γε.* Anton. Fracinus edidit: *ὀψὲ γὰρ ἀνεστήκασι νῦν*, quam lect. praefert B. Illa primariarum ed. est in A. *νὴν* sincerum est et unice sententiae aptum. *Brunck.* Etiam Inverniz. sic legit.

V. 218) Sic Inverniz. ex ed. suo. Melior lectio videtur quam Brunckiana *παρακαλοῦσιν γ' ἀεί*, quae tamen non erat ab auctore ut inepta carpenda; corrigit enim ad sensum bene non tolerandam vulg. *παρακαλοῦσίν μ' ἀεί*. Referendum est ad senem, ut docet v. 221.

λύχνους ἔχοντες, καὶ μινυρίζοντες μέλη
ἀρχαιομελητιδωνοφρυνιχήρατα,
οἷς ἐκκλοῦνται τοῦτον.

ΣΩΣΙΑΣ.

οὐκοῦν, ἢν δέῃ,
ἤδη ποτ' αὐτοὺς τοῖς λίθοις βαλλήσομεν.

ΒΔΕΛΥΚΛΕΩΝ.

ἀλλ', ὦ πόνηρε, τὸ γένος, ἢν τις ὀργίσῃ,
τὸ τῶν γερόντων, ἔσθ' ὅμοιον σφηκιᾷ.
ἔχουσι γὰρ καὶ κέντρον ἐκ τῆς ὀσφύος
ὀξύτατον, ᾧ κεντοῦσι, καὶ κεκραγότες
πηδῶσι, καὶ βάλλουσιν, ὥσπερ φέψαλοι,

ΣΩΣΙΑΣ.

μὴ φροντίτης· ἐάνπερ ἐγὼ λίθους ἔχω,
πολλῶν δικαστῶν σφηκιὰν διασχεδῶ.

ΧΟΡΟΣ ΓΕΡΟΝΤΩΝ ΣΦΗΚΩΝ.

χάρει, πρέβαιν' ἐμβαμένας. ὦ Κωμία, βραδύνεις;

V. 220) Vox comice composita ex: ἀρχαῖος, μέλος, Σιδών (non δονεῦ, ut hallucinantur quidam) Φρυνιχος, ῥᾶτος. Vossius: *uraltsidonischfrynichos Leibliederchen.* Alluditur ad chorun quendam sidonicum ex tragoedia Phoeniss. Phrynichi. — De antiquo hoc tragoedo cf. et Ran. 701.

V. 225) φέψαλος scintillula. v. 229. διασχεδῶ fut. att. pro διασχεδάσω.

V. 230) Larvam induti vesparum formus imitantem

μὰ τὸν Δί', οὐ μέντοι πρὸ τοῦ γ'· ἀλλ' ἦσθ' ἡμᾶς κύνειος·

νυνὶ δὲ κρείττων ἐστί σου Χαρινάδης βαλίζειν.

ὦ Στρυμόδωρε Κονθυλεῦ, βέλτιστε συνδικαστῶν,

Εὐεργίδης ἆρ' ἐστί που 'νταῦθ', ἢ Χάβης ὁ Ψλυεύς;

πάρεσθ', ὃ λοιπόν ἐστιν, ἀππαπαὶ, παπαὶ,

παπαιάξ, 235

ἦβης ἐκείνης, ἡνίκ' ἐν Βυζαντίῳ ξυνῆμεν

φρουροῦντ' ἐγώ τε καὶ σύ· νὴ τὰ περιπατοῦντε νύκτωρ

τῆς ἀρτοπώλιδος λαθόντ' ἐκλέψαμεν τὸν ὄλμον·

---

introcunt senes; ad caeteram partem adparent humana specie, excepto quod, ut ex v. 225. apparet, ex lumbis promineant stimuli. Similiter, ut ex locis avium aliisque cognosci potest, alia etiam in choris repraesentabantur animantia, obiter indigitando magis allegoriam, quam persequendo.

V. 231) πρὸ τοῦγε subint. ἰβράδυνες. κύνειος metaphora de robore corii canini desumtum.

V. 233) Vulgo mendose κρεῖττόν ἐστι. ambo cdd. κρείττων. *Br.* Charneades ut Comias et caetera nomina, nomina senum. Κονθυλεῦ — Κονθύλη δῆμος Ἀττικῆς, τῆς Πτολεμαΐδος φυλῆς, ἣ Παυσανίδου. Schol.

V. 236) Βυζαντίῳ — cf. Thucyd. I. 94. duce Pausania, nisi mavis intelligere cum b. Vossio aliam Cimone duce quinquaginta fere anteaquam docebantur Vespae, Cimone susceptam obsidionem.

V. 238) — ὄλμον — ὁλμ. μαγηρικὸν Ἡρακλεῖον. τρυγ-

κἄθ' ἥψομεν τοῦ κορκόρου, καταισχύσαντες αὐτόν.
ἀλλ' ἐγκονῶμεν, ἄνδρες, ὡς ἔσται Λάχητι νυνί· 240
σίμβλον δέ φασι χρημάτων ἔχειν ἅπαντες αὐτόν.

γωλος λιθος, εἰς ἣν κόπτουσιν ὄσπρια (Hülsenfrüchte) κ. ἀ. schol.

V. 239) Vulgo legitur ἥψαμεν. Etiam sic in textu Brunckius, sed in animadversionibus p. 210. mendosam ait esse lectionem hanc librorum et edd. aorist. l. enim ἧψα ab atticis non cognosci, omnibus ἥψησα. Quare legendum esse ait ἥψομεν, quum alter aor. non diversus ab imperfecto sit ἧπτον. Dubitassemus mutare ubique obviam lectionem, quum etiam occurrat forma verbi ἰάπτω altera plane respondens ἵπτω, a qua descendere aor. l. ἧψα facile possit, nisi perspicue, ut ait Inverniz. ἥψομεν legeret ed. Ravennas. Caeterum cum ἅπτω et ἵπτω cum genit. non construi soleant, et ellipsis τι unde pendeat. genit. post. κορκορου, quem ed. teste Brunckio habent ed. omnes, laedere possit aeque atque artic. defin. gen. τοῦ, qui non necessarius est, optime fortassis ponendum pro τε-τι. Sensus tum prodit idem: *quo* (mortario) *fisco oleris agrestis* (nam hoc. non pisciculos, ut Schol. dubitanter affert verbis εἰδος ἰχθυος ἢ λαχανου ἄγριον, intelligendum puto) non nihil coquebamus. Voss. *Poppelhohl* vertit.

V. 240) Laches ath. classis dux multum collegerat publicae pecuniae, quale mel surripere, ut bene adnotat b. Vossius citans Equit, talibus apibus solebat Cleon.

V. 241) ed Ravennas *Φασί.* mendose.

χθὲς οὖν Κλέων ὁ κηδεμὼν ἡμῖν ἐφεῖτ' ἐν ὥρᾳ
ἥκειν, ἔχοντας ἡμερῶν ὀργὴν τριῶν πονηρὰν
ἐπ' αὐτὸν, ὡς κολουμένους, ὧν ἠδίκησεν. ἀλλὰ γὰρ
σπεύδωμεν, ὦ ἄνδρες ἥλικες, πρὶν ἡμέραν γε-
νέσθαι. 245
χωρῶμεν, ἅμα τε τῷ λύχνῳ πάντη διασκοπῶμεν,
μή που λαθὼν ἡμᾶς τις ἐμποδὼν κακόν τι δράσῃ.

ΠΑΙΔΕΣ.

τὸν κηλὸν, ὦ πάτερ, πάτερ, τουτονὶ φύλαξαι.

ΧΟΡΟΣ ΓΕΡΟΝΤΩΝ ΣΦΗΚΩΝ.

κάρφος χαμάθεν σύ νυν λαβὼν, τὸν λύχνον
πρόβυσον.

ΠΑΙΔΕΣ.

οὔκ· ἀλλά τοὐδί μοι δοκῶ τὸν λύχνον προ-
βύσειν. 250

V. 244) Κολουμένους. Scholiastes accipit pro: κολάσαντας: quidni pro κολούσαντας a κολούω? *Br.* — κολούειν teste Hesychio significationem etiam habet. τὸ μειοῦν et ἐλαττοῦν; simul, ut Alberti affert in notis ad Hesychii locum Jl. p. 304. ex Scholiast ad Hom. O. 211. Valet etiam, quod ἐκφανίζειν; quae quidem ex parte saltim huc quadrarent etiam significationes.

V. 247) Vulgo λαθὼν τις ἡμᾶς. Bruncknius ad metri normam justiorem, quum ejusmodi trajectiones frequentissimae sint in edd. emendavit in — ἡμᾶς τις —

ΧΟΡΟΣ ΓΕΡΟΝΤΩΝ ΣΦΗΚΩΝ

τί δὴ παθὼν τῷ ξακτύλῳ τὴν θρυαλλίδ' ὠθεῖς;
καὶ ταῦτα τοὐλαίου σπανίζοντος, ὦ 'νόητε.
οὐ γὰρ ἐάσει σ', ὅταν δέῃ τίμιον πρίασθαι.

ΠΑΙΔΕΣ.

εἰ νὴ Δί' αὖθις κονδύλοις νουθετήσεθ' ἡμᾶς,
ἀποσβέσαντες τοὺς λύχνους, ἅπιμεν οἴκαδ' αὐτοί· 255
κἄπειτ' ἴσως ἐν τῷ σκότῳ τουτουὶ στερηθείς,
τὸν πηλὸν, ὥσπερ ἀτταγᾶς, τυρβάσεις βαδίζων.

ΧΟΡΟΣ ΓΕΡΟΝΤΩΝ ΣΦΗΚΩΝ.

ἦ μὴν ἐγώ σου χ' ἁτέρους μείζονας κολάζω.
ἀλλ' οὐτοσί μοι βόρβορος φαίνεται πατοῦντι·
κοὐκ ἔσθ' ὅπως οὐχ ἡμερῶν τεττάρων τὸ
πλεῖστον 260

---

cf. etiam ejus notas ad Ranas v. 1035. Invernic. legit: λαθών τις ἡμῶν ἡμᾶς κακόν τι δράσῃ.

V. 259) De vocum βόρβορος et πηλός discrimine (cf. supra v. 259 τ. πηλόν.) v. Hemsterhusium ad Lucianum I. p. 120. ed. Bip. Hemsterhusius, dum πηλὸς ut terram liquore subactam (Lehm — lutum) βορβορος per *coenum* (Moraſt, Dted v. et Ran. 274 νυξ κ. βορβορος) explicat, addit tamen, fieri posse, ut voces in eandem saepe conveniant significationem, excitans nostrum locum. Etiam Brunckius in hanc sententiam ire videtur. Sed dubitandum. Selecto hic fortiori denominatione utentem inducit poeta senem.

V. 260) κοὐκ ἔσθ' ὅπως — πεῖσαι. Brunckius in ad-

ὕδωρ ἀναγκαίως ἔχει τὸν Διὸν ποιῆσαι.
ἔπεισι γοῦν τοῖσιν λύχνοις οὗτοι μύκητες·
φιλεῖ δ', ὅταν ᾖ τοῦτο, ποιεῖν ὑετὸν μάλιστα.

---

dendis (T. III. p. 216.) corrigit versionem latinam (T. I. p. 162.) ita sonantem: „*mirum, ni fuerit necesse plurimam pluviam quatuor continuos dies Jovem facere*" sensum, sibi ipse increpat, redditum esse sic pessime: Vertendum esse: mirum, ni quatuor ad summum cis (innerhalb) dies necesse fuerit Jovem pluere. Subjungit: — qui in lucernis putres concrescunt fungi pluviam impendentem indicant, sed nemo ex eis conjecturam fecit, quot continuos dies imber decisurus sit. — Vereor valde ne deterior sit correctio haec versione primum data. Non intellexit auctor, ex magnitudine fungorum, insolita, ut versus paullo post sequens indicat, augurari sic senem, et quod ita colligat, eo non cadere in absurditatis crimen; immo absurdius fere esse, tempus impendentis pluviae ita definire velle, ut in versione altera fit. Quare το πλειστον cum ὕδωρ — ποιησαι jungendum, nec ut Brunckius vult cum: ἡμερῶν τεττάρων (quatuor ad summum abhinc diebus — ecquis toleret talem ex fungis conjecturam?) Recte etiam ac perspicue Vossius vertit:

Nicht anders auch kanns seyn, die vier nächsten Tag' hindurch muſs,
Nothwendig muſs der Gott noch viel Regenwasser machen.

V. 262) De fungis cf. etiam Virgil. Georg I. 390 — 4. et quae egregie ad locum istum observavit J. H. Voss.

δεῖται δὲ καὶ τῶν καρπίμων ἅττα μή ὅστι πρῶμα,
ὕδωρ γενέσθαι, κἀπιπνεῦσαι Βόρειον αὐτοῖς. 265
τί χρῆμ' ἄρ' οὐκ τῆς οἰκίας τῆσδε συνδικαστὴς
πέπονθεν, ὡς οὐ Φαίνεται δεῦρο πρὸς τὸ πλῆθος;
οὐ μὴν πρὸ τοῦ γ' ἐφολκὸς ἦν· ἀλλὰ πρῶτος ἡμῶν
ἡγεῖτ' ἂν ἕδον Φρυνίχου· καὶ γάρ ἐστιν ἀνὴρ
φιλάδος. ἀλλά μοι δοκεῖ στάντας ἐνθάδ', ὦ
ἄνδρες, 270
ἕδοντας αὐτὸν ἐκκαλεῖν· ἦν τί πως ἀκούσας

V. 264) Vulgo πρώιμα, metro reclamante. Brunck. dedit πρῶμα. Invernix, ex ed. suo πρωΐτ, quod metrum aeque respuit.

V. 268) ἐφολκός — proverb. locutio, metaphora a lembis trahi post navim soltis desumta.

V. 269) ἡγεῖτ' ἂν ἕδον Φρυνίχα — Perperam vulgo ἀνέδων. Bene emendavit Dawesius ἂν ἕδων (sic etiam ed. Ravennas Invernix.) Particula ἄν refertur ad praecedens verbum ἡγεῖτ' ἄν — praeire solebat. Cum Φρυνίχου subauditur τι, sollicitari non debuit ἀνήρ. Quum enim ex metri ratione produci necesse sit primam syllabam, non est, quod rescribas ᾽ανήρ. Primam enim in ἀνὴρ pro lubitu corripiunt vel producunt attici poetae. v. Valken. ad Eur. Phoen. p. 554. *Brunck.*

V. 271) ἐκκαλεῖν vulgo ἐκβαλεῖν. Ineptam hanc lectionem, quam ed. habent et libri impressi omnes, nuncupat Brunckius itaque Dawesii emendationem in textu substituit, quam etiam nos sequimur, quicquid

τοῦτ' ἐμοῦ μέλους, ὑφ' ἡδονῆς ἐρπύσῃ θύραζε.

ΧΟΡΟΣ.

τί τοτ' οὐ πρὸ θυρῶν φαί-
νετ' ἄρ' ἡμῖν ὁ γέρων, οὐδ' ὑπακούει;
μῶν ἀπολάλεκεν τὰς
ἀμβάδας ἢ προσέκοψ' ἐν
τῷ σκότῳ τὸν δάκτυλόν που;
εἶτ' ἔφλεγεν αὐτοῦ
τὸ σφυρὸν γέροντος ὄντος,
καί τάχ' ἂν βουβωνιῴη.
ἦ μὴν πολὺ δριμύτατος
γ' ἦν τῶν παρ' ἡμῖν,
καὶ μόνος οὐκ ἂν ἐκαλύθη.
ἀλλ' ὁπότ' ἀντιβολοίη

Invernis. defendere studeat vulgarem, quamvis, mirum! — ni error fuerit typothetae — textui inseruerit lect. ἐκκαλεῖν.

V. 273) Sequuti sumus in distributione carminis hujus antistrophici, quod incongrue in textu suo edidit Brunchius, emendationem Hermanni (de metris Graec. p. 326 — 7.) quae proxime etiam accedit ad textus ordinem, quem exhibet ex cod. Ravenn. editio Inverniz. cf. II. 332—334. Distributionem hanc etiam secutus est J. H. Vossius in versione sua saepius laudata metrica.

V. 278) ed. Bergler. ἰφλέγμην.

V. 280. βουβωνιῴη γ'. ἦ — Particula inseri debuit ad hiatum vitandum *Br.* sec. nostr. distribut. non opus est.

τις, πάτω κύπτων ἂν οὕτω, 285
„Λίθον ἕψεις" ἔλεγεν.

Ἀντιστρ.

τάχα δ' ἂν διὰ τὸν χθόνιον ἄνθρωπον, ὃς ἡμᾶς διεδύετ' ἐξαπατῶν, λέγων τὰ ὡς φιλαθήναιος ἦν καὶ τὴν Σάμῳ πρῶτος κατέπλει, 290

V. 286) λίθον ἕψεις. laterem coques. Proverbium de frustra conantibus simile aliis hujus generis: Aethiopem dealbas, in aqua scribis, laterem lavas (ψύχειν πλινθον cf. Theocr. in Idyll. χ^ρ.)

V. 288) Alii intrud. γ' ruente metro.

V. 291) Τὴν Σάμῳ — Milesii cum Samiis bellum gesserunt, et quum inferiores essent, accessiverunt auxilium Atheniensium, qui quadraginta navibus cum Imperatore Pericle Xanthippi filio missis Samo urbe potiti sunt, et statum popularem constituerunt, obsidibus acceptis et Lemni collocatis. Postea cum Samii defecissent ad regem barbarum, (Persarum) rursum Athenienses duce eodem Pericle triremes bellicas plures instruxerunt, qui consilium ipsis Samiorum aperuit, victores evaserunt, et ad deditionem murorumque destructionem Samum coegerunt. Causa belli vero inter Milesios et Samios fuit Priene, cf. Thucyd. l. 115 sqq. Haec Flor. Christ. ad hunc locum, verba quam maxime sequens Schol. quare huc transcripsimus. —

διὰ τοῦτ' ὀδυνηθείς
εἶτ' ἴσως κεῖται πυρέττων.
ἔστι γὰρ τοιοῦτος ἀνήρ.
ἀλλ' ὦ' γάθ' ἀνίστασο, μη-
δ' οὕτως σεαυτὸν
ἔσθιε, μηδ' ἀγανάκτει.
καὶ γὰρ ἀνὴμ παχὺς ἥκει
τῶν προδόντων ταὶπὶ Θράκης.
ἣν ὅπως ἐγχυτριεῖς. —

V. 298) Recte sic Florens, pro falsa lectione ταχύτ. παχὺς innuit πλέσιον ut λεπτὸς pauperem, ut Latini usurpant etiam vocem *opimus*. Herodotus l. V. ἄνδρας τῶν παχίων potentes et *longos* dixit. vid. et Hor. II. Sat. 3. 308. cf. Ran. 1121. et Schol.

V. 300) ἐγχυτρίζειν, unde hic futurum atticum, proprie significat: exponere ollula infantulum, inde: φονεύειν. Sic etiam Hesychius p. 1079. ἐγχυτριεῖ = ἀποκτενεῖ. μετενήνεκται δὲ ἀπὸ τῶν ἐν τ. χυτρ. ἐκτιν. θνμένων παιδων. Usurpatur etiam de colligendo sanguine in sepeliendo interfecto aliquo ex ritu mactatorum piaculorum (v. Plat. Min.) inde ἐγχυτρίσθρια utrumque notat 1) feminam exponentem infantes et 2) mulierem in hoc ritu colligentem sanguinem. Sunt, qui ἐγχυτρίζειν etiam interpretantur per: *coquere in olla* ita ut metaphoram inde desumtam putent, ut Florens (v. ed. Kuster.) Schol. alibi per βλαφαι, hoc loco per φονεῦσαι explicat, in quam sententiam etiam

ὕπαγ' ὦ παῖ ὕπαγε.

ΠΑΙΔΕΣ.

ἀθελήσεις τί μοι οὖν, ὦ
πάτερ, ἢν σου τι ἐπιθῶ;

ΧΟΡΟΣ ΓΕΡΟΝΤΩΝ ΣΦΗΚΩΝ.

πάνυ γ', ὦ παιδίον· ἀλλ' εἰ-
πὲ, τί βούλει με πρίασθαι
καλόν· οἶμαι δέ σ' ἁρπᾶν ἀ- 305
στραγάλους δήπουθεν, ὦ παῖ.

ΠΑΙΔΕΣ.

μὰ Δί', ἀλλ' ἰσχάδας, ὦ πάππα· ἥδιον γάρ.

Brunckius Suidam provocans abit. Fortassis rectius per: *coques* ita intelligendum est vocabulum, ut metaphorice eo sensu sumtum sit, quo *coques* apud Ennium (Cic. de senect.), *cura, quae te nunc coquit et versat*" pro: cruciabis, cum allusione ad urnam judicialem, quod posterius Vossius recte quidem, sed in eo, ut arbitror, peccans, quod posthabeat alias significationes assumit, „*in die Richterurne mit dem*" Hoc enim per se significare non potest verbum; sed poeta, dum consuetis utitur saepe metaphoris, non raro ludere solet verbis et pro consilio suos detorquere ea leniter ad aliam vim.

V. 307) *ἀστραγάλους* — talos, quibus ludere solébant pueri.

ΧΟΡΟΣ ΓΕΡΟΝΤΩΝ ΣΦΗΚΩΝ.

οὐκ ἂν, μὰ τὸν Δί', εἰ χρήμοισθέ γ' ὑμεῖς.

ΠΑΙΔΕΣ.

μὰ Δί' οὐκ ἄρα προτέμψω σὲ τολοιπόν.

ΧΟΡΟΣ ΓΕΡΟΝΤΩΝ ΣΦΗΚΩΝ.

ἀπὸ γὰρ τοῦδ' ἐμὲ τοῦ μισθαρίου
τρίτον αὐτὸν ἔχειν ἄλφιτα δεῖ, καὶ
ξύλα, κἄψον· εὖ δὲ νῦν σὺν' αἰτεῖς;

ΠΑΙΔΕΣ.

ἄγε νῦν, ὦ πάτερ, ἢν μὴ
τὸ δικαστήριον ὦ' ρχων
καθίσῃ νῦν, πόθεν ὠνη-

V. 309) Vulgo κατὰ Br. vulg. servat. Invernix.

V. 310; μὰ Δί' εἰ — εἰ denotat hic etiamsi, nec elliptice supponendum ἂν. Hermannus in Museo ant. st. dic. Wolfiano in commentatione sua de *ellipsi* et *pleonasmo* praestantissima adnotat: *εἰ* non potest aliter pro: *etiamsi* dici, quam quum res vix credibilis commemoratur, ubi apertum est, *εἰ* propriam suam vim retinere, quia, quum res ita nunquam futura sit, recte potest per simplicem conditionis significationem indicari; ad quam suffulciendam sententiam locum nostrum affert. v. Vol. I. Fasc. I. p. 183.

V. 313) τρίτον αὐτὸν — *cum duobus aliis* (ex formula nota) scil. conjuge et filio. (*selbdritt*) v. Matth. griech Gramm. kl. Ausg. p. 442.

σάμεθ' ἄριστον; ἔχεις ἐλ-
πίδα χρηστήν τινα νῷν, ἢ
ΠΟΡΟΝ ΕΛΛΑΣ ΙΕΡΟΝ;

ΧΟΡΟΣ ΓΕΡΟΝΤΩΝ ΣΦΗΚΩΠ.

ἀτατᾶι, φεῦ. 320
μὰ Δι' οὐκ ἔγωγε νῷν
οἰδ' ὁπόθεν δεῖπνον ἔσται.

ΠΑΙΔΕΣ.

τί μα δῆτ', ὦ μελέα μῆτερ, ἔτικτες,
ἵν' ἐμοὶ πράγματα βόσκειν παρέχῃς.

V. 319) Voces illae πόρον Ἑλλὰς ἱερὸν e Pindaro juxta scholiastam sumtae sunt, ubi significabant: Ἑλλήσποντον. Posita prima voce πορον pro πορισμον ridiculi causa duas insequentes addidit. *Brunck.* — E Pindaro scilicet, non ex suo penu, quod clarius debebat exprimere Brunck. Imitari videtur poeta morem hominum, qui, ubi excitant verba quaedam et brocardica, etiam connexa cum his, ad suam vero mentem non apta, temere et inepte effutiunt. Sic memini aliquando doctorem quendam apud extraneos celebrem, doctum quidem sed non beatissimi judicii, quum ad strenuam diligentiam exhortari nos vellet juvenes verbis poëtae „*aude aliquid*" stupida abreptum incuria addidisse sequentia „*gyaris brevibus* et *carcere dignum.*" — Vossius aliud quid hic substituit non absurde: *Ist ein Nothanker dem Sturm?*

V. 324) Idem videtur leg. pro ἐμοὶ — ἐμί. Vertit enim, um die Mühsal der Ernährung zu bestehn.

ΧΟΡΟΣ ΓΕΡΟΝΤΩΝ ΣΦΗΚΩΝ.

ἀνόνητόν σ' ἄρ', ὦ θυλακίον γ', 325
εἶχον ἄγαλμα.

ΠΑΙΔΕΣ.

ἰὴ, ἰή· πάρα νῷν στενάζειν.

V. 325) In ed. A ἀνόνητόν γ' ἄρα σου ὦ θυλάκιον γ' invenuste geminata partic. γε. Versus est dimeter anapaesticus pessime vulgo habitus. *Br.* Sacculum hunc autem secum portat, ut statim impleat illum post acceptum triobolum. (Av. 505.) cf. animadv. b. Voss. ad. vers. patris.

V. 327) ἰὴ ἰή — στενάζειν. Parodia ex tragico.

ΦΙΛΟΚΛΕΩΝ, ΧΟΡΟΣ, ΒΔΕΛΥΚΛΕΩΝ, ΣΩΣΙΑΣ, ΞΑΝΘΙΑΣ, ΚΥΩΝ.

ΦΙΛΟΚΛΕΩΝ.

Φίλοι, πάλαι μὲν τήκομαι, διὰ τῆς ὑμῶν ὑπακούων· ἀλλὰ γὰρ φύξ οἷός τ' εἰμὶ

V. 329) Φίλοι — Hotibius (p. 100) sic scribendum censet: Φίλοι τήκομαί γ' ὑπακού-
ων πάλαι διὰ τῆς ὑμῶν. ἀλλὰ γὰρ φύξ οἷός τ' εἰμ' ἄδην τι ποιῆσαι.
et sequentia ut antistropham:
τηροῦμαι δ' ὑπὸ τῶνδ', ἵνα βούλωμαί γε πάλαι μεθ' ὑμῶν ἶλθὼν ἵνα τοὺς παλαιοὺς κακόν τι ποιῆσαι.
Sed veremur, ne majori, ut solet, in rhythmicis praesertim, licentia usus hic fuerit corrector. Quod verba ᾅδην, τι ποιήσω; mutat in ᾅδην (= ἀΐδην ut infra v. 359) τι ποιῆσαι; non placet nobis haec immutatio, quum nec necessaria, nec phrasis ipsa ᾅδην τι ποι. si et concedimus usum adverb. ᾅδην pro ἀΐδην paul-

ξδειν. τί ποιήσω; τηροῦμ' ὑπὸ τῶνδ', ἐπεὶ
βούλομαί γε πάλαι πάνυ μετ' ὑμῶν
ἐλθὼν ἐπὶ τοὺς καδίσκους
κακόν τι ποιῆσαι.
ἀλλ', ὦ Ζεῦ, μέγα βρόντα, κἀμὲ ποίησον
πανυὸν ἐξαίφνης,
ἢ Προξενιάδην, ἢ τὸν Σέλ-
λου, τοῦτον τὸν ψευδαμάμαξυν.

---

lo, salva auctor. Hesychii, suspectum, bene graeca esse videatur. Dawesius correxit ἔδειν in ἰδεῖν, parum bene, ut adnotat recte Bothius. Nos defendimus vulgatam, nec sententiam tenebris censemus obvolutam. Canere se non posse queritur senex ob metum, ne audiatur a suis custodibus, tanquam felem, quae carnem surripuit, ut infra facete v. 361. queritur, cum obelis suis eum observantibus.

V. 336) De Proxenide et Aeschine, Selli filio, inanibus hominibus ac jactabundis v. Av. 1126 et 824. (sec. ed. Brunck.) Componuntur locis in citatis cum alio ejusdem farinae thrasonico homine Theogene, et Proxenides v. 1126. Sigillatim notatur lepido cognomine quasi ex tribu tali oriundus, ὁ κομπασεὺς (der Prahlinger). Quare hic poeta Aeschini praedicatum tribuit v. seq. τ. ψευδαμάμαξυν — quod Suidas exponit per ψευδόλογον, respiciens fortasse loc. Av 824. Melius derivatur ab ἅμαμαξα *labrusca* (wilde Rebe) de cujus ligno Schol. ait: τὸ ξύλον τ. ἀμαμάξου ψόφον ἄτονον ἔχει ita ut *strepitus inanis* esset tertium

τόλμητον, ἄναξ, χαρίσασθαί μοι,
πάθος οἰστείρας· ἢ μὲ χεραυνῷ
διαπυθαλέῳ σπόδισον ταχέως·
κἄπειτ' ἀνελών μ' ἀποφυσήτας
εἰς ἐξάλμην ἐμβαλὲ θερμήν·
ἢ δῆτα λίθον με ποίησον, ἐφ' οὗ
τὰς χοιρίνας ἀριθμοῦσιν.

ΧΟΡΟΣ.

τίς γὰρ δὴθ' ὁ ταῦτά σ' εἴργων, κἀπεχλείων τὰς θύρας;

λέξον· πρὸς εὔνους γὰρ φράσεις.

---

comparationis. quo imago fumi antea usurpata pariter tendit, de talibus fumivendis valde familiaris. Vossius non tam in vitis labruscae ligno quam in vini amarum aestuantis indole tert. ponit comparationis, vertens: „*der prahlend sich hebt wie der Baumwein.*“

V. 338) τόλμητον — μοι i. e. χάρισαι. v. Marklandum ad Lysiam p. 385. ed. Reiskii. *Br.* — Addimus: hic tamen non ut circumscriptionem meram, sed cum efficacia esse sumendam formulam ut in: *aude sapere* et in nostris formulis: Spare dich nicht! Nimm dich zusammen u. s. w.

V. 344) Pollux VIII. 16. ubi vasa forensia recenset: — χοιρίναι (Muscheln) παλαι γὰρ χοιρίναις ἀντὶ ξέστων ἐχρῶντο. εἶτα ἕσαν πέγχαι διαλάντιαι. *Br.* — Alludit huic mori etiam noster v. 1329. in Equit. ubi de

ΦΙΛΟΚΛΕΩΝ.

ὑμὸς υἱός. ἀλλὰ μὴ βοᾶτε· καὶ γὰρ τυγχάνει
οὗτοσὶ πρόσθεν καθεύδων. ἀλλ' ὕφεσθε τοῦ τόνου.

ΧΟΡΟΣ.

τοῦ δ' ἰφίξων, ὦ μάταιε, ταῦτα δρῶν, σε βούλεται;
τίνα προφασιν ἔχων;

ΦΙΛΟΚΛΕΩΝ.

εὖ ἴσχ', μ', ὦ 'νδρες, δικάζειν, οὐδὲ δρᾶν οὐδὲν πανό·

Demo dicitur: „*da ist er, nicht* Muschelgedüft aushauchend etc.

V. 349) *τοῦ δ' ἰφίξων — δρῶν βούλ.* vulg. lect. *δρᾷν.* Schol. adnotat: *γραφεται καὶ ὑπίξων. εἰς ὑποσχεῖν τι, ὑποσχημονα τι ὑποσχεῖ σε; ἢ τίνος χάριν.* Sed quaenam tum esset constructio, si sensus, quem elicere hoc modo Schol. vult, esset, *quo praetextu te* detinet? Scholion alterum, quod lect. *ἰφίξων* tueri videtur, eundem ex hac lectione constituit sensum τι *προφασιζόμενος συγκλειει σε*, Homerum provocans et Tragicos apud quos *ἴφεσι* (quod corrig. in *ἴφιξι* cf. Hesych. qui citat Eur. Pirith.) et *ὑποσχεῖν* aeque valeat quod *προφασις.* Sed quoquo te vertas, aegre, immo contorte ex verbis prodit, quam volunt, sententia. Et si *ἴφιξι* etiam legas cum Flor. Christiano, qui mire se cruciat in explicandis Scholiis) p. 133. apud Rusterum) fluctuans et contradictionibus se involvens, unde et Schneiderus in Lexico suo in voce *ἴφιξι* verba

ἀλλά μ' εἰωχεῖν ἔστιμός ἐστ' · ἐγὼ δ' οὐ βούλομαι.

---

dari sibi passus est, nullo modo nasci potest sensus: *qua gratia te detinet*, s. quod sub finem anteponit: *Quid sperat tandem obtinere dum te male sic habet.* Lectio Brunckii optima mihi videtur et sensum fundere bonum: *quanam a re se prohibiturum te cogitat? quamnam praetendit causam?* τίνα προφασιεῖται quae verba vero in favorem prioris explicationis Florens Christianus delenda censet ut glossema sup. verborum. Laudanda tamen est ingeniosa J. H. Vossii conjectura, qualem eam ex versione sua possumus augurari, aliter distinguentis et servantis vulg. ἐμοῦ — τι δὲ ἰδρώσω; ita ut gen. prt. aequalis esset pron. τευ — scil. τινος de quo v. antec. — τοῦτο ἐμοῦ οὐ βούλεται.

Den zu bemmen? da Stümper (nemlich: der Stimme Schwung! Solches thun will er an dir? — Was denn der Vorwand wohl? — Sed nescio, an necessaria sit haec mutatio, etiam usus τι pro τινα, quamvis habeat auctoritates plures, hic quodammodo offendit.

V. 311) ἀλλ' ἐμοῦ ἐδὲν κακόν. cf. supra v. 322. βούλομαι μηδ' ἐμοῦ κακόν τι ποιῆσαι, i. e. παραδοῦναι σοι. ut bene exponit Scholiastes. At hic non deterior esset sententia, si legeretur, ἀλλ' ἐμοῦ μ' ἐνδιν κακόν. Sic major esset oppositio inter hoc et sequens membrum: *nec tamen quicquam mihi facit mali, quin conviciis etc. Brunck.* — Nostra ex sententia nihil mutandum. Formula ἐμοῦ κακόν — recte quidem ut de judiciis desumta intelligenda est; sed cum

ΧΟΡΟΣ.

τοῦτ' ἐτόλμησ' ὁ μικρὸς χανεῖν, ὁ Δημολογκαλέαν, ὅτι λέγεις περὶ τῶν νεῶν τἀληθές;

ΦΙΛΟΚΛΕΩΝ

οὐ γὰρ ἂν ποθ' οὗτος ἀνὴρ τοῦτ ἐτόλμησεν λέγειν, 355

---

ambiguitatem hic quandam involvat, oppositio adest omnino congrua, ut sensus sit: Pro vita rixosa, tristi et invidiae plena mihi suadet vitam hilarem, conviviis lautam.

V. 355) Δημολογκαλέαν. Hotibius p. 106. conjicit, legendum esse Δημολοχκαλέαν, i. e. quasi populo insidians. Ridicule nomen hominis sic immutari ac detorqueri a choro. Vocem δημολοχος formatam esse ut βωμολόχος, δικωλόχος. Si assequor mentem Bothii, innuere vult hac immutatione; chorum, qui Cleonem non carpere poterat, intelligere: filium hunc Cleonis nomen ut Bdelycl. prae se ferentem, esse non tam osorem Cleonis, quod nomen integrum significet, quam esse Cleonem quendam *populo* insidiantem. Ita saltim melior foret sensus, quam quem versio in ed. Brunchiana dat: *populi et Cleonis osorem*, qui cum vocabulo comice ficto non conspirat, quamvis occasionem dedisse videatur Bothii acutae conjecturae. J. H. Vossius nihil mutat et sequitur Scholiastae explicationem, quam et Florens Christ. defendit, καλλεγων hominem indigitari hic subjicientis, dum vertit:

Solches wagt der Schelm nur zu muxen, er wie Kleon laut im Volk!

εἰ μὴ ξυνωμότης τις ἦν.

ΧΟΡΟΣ.

ἀλλ' ἐκ τούτων ἄρα τινά σοι ζητεῖν καινὴν ἐπί-

νοιαν,

Residere et in hac explicatione scrupulos nequaquam nego, offendit enim etiam hic, senes Cleonis amicos Cleonem notare ut clamosum, quum senes sint a partibus Cleonis et venerentur illum ut, κηδεμόνα suum v. 242. quod in mitius quidem vertere studet Fl. Voſs in adnotatione, sed dubito an cum successu: *Er der zwar Kleonsfeind sich nennt, aber wie Kleon das groſse Wort führt.* Quare nomen dederim fere Bothii immutationi, quamvis textui inserere illam nolem.

V. 354) περὶ τ. π. ταλ. — vulg. εἴπερ λέγει τι περὶ τῶν τοῦ ἀληθὲς ἄν, et sine ἄν, ut in aliis ed. v. c. Ravennat. quae lectio fortassis melius sic instituí possit: τοῦ. ἄληθες; ita ut ἄληθες ceu formula adverb. ironice interrogatoria, quomodo saepe occurrit B. 840. O. 174. etc. ad antecedens referretur ἐπέλαμψε. Caeterum non opus est: Placet Brunckii lectio ταληθὲς: Est enim in verbis περὶ τοῦ sermo de τριηραρχίαι, muniis publicis illis, ut Schol. recte admonet, quibusdam utilibus, quibusdam non. cf. Eccl. v. 197. τοῦτ' ἐγὼ καθίλκων τῷ πόλει μὲν δοκῶ. τοῖς πλουσίοις δὲ πρὸ γεωργοῦ σὺ δοκῶ cf. et Ran. 1466.

V. 355) alii ed. et libri metro ruente ἐπέλαμψε perperam et vulgo τοῦδε.

ἥτις σε λάθρᾳ τἀνδρὸς τευδὶ καταβῆναι δεῦρο ποιήσει.

ΦΙΛΟΚΛΕΩΝ.

τίς ἂν οὖν εἴη; ζητεῖθ' ὑμεῖς· ὡς πᾶν ἂν ἐγωγε ποιείμην·
οὕτω κιττῷ διὰ τῶν σανίδων μετὰ χοιρίνης περιελθεῖν. 360

ΧΟΡΟΣ.

ἔστιν ὀπὴ δῆθ', ἥτιν' ἂν ἐνθεῖν δι' ὀός τ' εἴης διοιχῶξαι,
εἶτ' ἀνδῦναι ῥᾴκεσιν πρυφθείς, ὥσπερ πολύμητις Ὀδυσσεύς.

ΦΙΛΟΚΛΕΩΝ.

πάντα πέφρακται, κοὐκ ἔστιν ὀπῆς οὐδ' εἰ σέρφῳ διελθεῖναι.
ἀλλ' ἄλλο τι δεῖ ζητεῖν ὑμᾶς· ὀπίων δ' οὐκ ἔστι γενέσθαι.

V. 358) de opprobriis talibus, in republ. ath. perquam familiaribus cf. Eq. 474.

V. 359) πᾶν ἂν — excideraț particula ἂν a praecedente πᾶν absorpta. *Br.*

V. 361) εἴης τ' εἴη — soloece in impressis et versu ruente εἴης τ' ἦ διοῖξαι, in edd. non melius εἶσί τε ἦι. *Br.* — aeque invermis.

ΧΟΡΟΣ.

μέμνησαι δῆθ', ὅτ' ἐπὶ στρατιᾶς κλέψας ποτὲ τοὺς ὀβελίσκους,
εἰς σαυτὸν κατὰ τοῦ τείχους, ὅτε δή γ' ἡ Νάξος ἑάλω;

ΦΙΛΟΚΛΕΩΝ.

οἶδ'· ἀλλά τί τοῦτ'; οὐδὲν γὰρ τοῦτ' ἐστὶν ἐκείνῳ προσόμοιον.
ἦβων γάρ, κἀδυνάμην κλέπτειν, ἰσχνόν τ' αὐτὸς ἐμαυτοῦ·
νεύδεις μ' ἐφύλαττ' ἀλλ' ἐξῆν μοι

V. 353) σίφῳ διαδῦναι — σίφος animalculum στεφανοῦν, fortassis culex, saltim non formica; nam in Cratini senario distinguitur a formicula: ὅστις κἄν μύρμηκι, κἄν σίφῳ χολᾷ. cf. et Aves v. 82. 569. — J. H. Voſs *Eemchen.*

V. 360) ἐπίλευε — adludere Comicum ad caseum ex fici lacte concretum existimat Scholiastes, quod et Schneiderus (v. Lexic. ἐπίλευε, τυρεῖν) assumit. Lusus manifesto adest verborum ἐπιὴ et ἐπιλεῖν, sed fateor lubenter, me hujus argutiae acumen non satis assequi. Nec J. H. Voſs. satisfacit, vertens: *Denn ein Hugloch brechen, das geht nicht.*

V. 365-6) quoad historiam hic allatam cf. Thucyd. I. 98 Fere quinquaginta ann. ante datam hanc fabulam Naxii rebelles domiti sunt a Cimone.

V. 367) τοῦτ' ἐστὶν — τοῦτο = τὸ νῦν, res, ut se

Φεύγειν ἀδεῶς. νῦν δὲ ξὺν ὅπλοις
ἄνδρες ὁπλῖται διαταξάμενοι,
κατὰ γὰρ διόδους σκοπιαροῦντες.
τὼ δὲ δύ' αὐτῶν ἐπὶ ταῖσι θύραις
ὥσπερ με γαλῆν κρέα κλέψασαν
τηροῦσιν, ἔχοντ' ὀβελίσκους.

ΧΟΡΟΣ.

ἀλλὰ καὶ νῦν ἐκπόριζε μηχανὴν ὅπως τάχιστ'.
ἕως γὰρ, ὦ μελίττιον.

ΦΙΛΟΚΛΕΩΝ.

διατραγεῖν τοίνυν κράτιστόν ἐστί μοι τὸ δίκτυον.

---

nunc habent, sunt diversae ab illis. Male Berglerus: *non hoc est simile illi facto.*

V. 368) ἴσχυόν τ' αὐτὸς ἐμαυτοῦ — non vertendum, ut Brunck. dat. vers. „integerrimi vigoris eram, sive ut Flor. Christ. auctis viribus eram: sed referendum ad sequens: κοὐδεὶς μ' ἴφυλ. — Scil. meae potestatis eram. Lect. κοὐδεὶς μ. ἴφυλάττ' — recte jam sic emendavit Dawesius Misc. crit. p. 98. vulg. ἰφύλαττον mendose. Bińi a Brunck. coll. ed. atque etiam Invernizianı aeque legunt, ut Dawes. correxit.

V. 377) μελίττιον — apicula — per schemá ὑποκορίσματος, qualia blandientis vocabula multa habebant et Graeci et Rom. cf. huc Rich. Bentlej. ad Hor. Serm. L. II. 3, v. 259. ubi plura congesta sunt, et Bast. ep crit. p. 195.

ἡ δ' ἐμοὶ Δίκτυννα συγγνώμην ἔχοι τοῦ δικτύου.

ΧΟΡΟΣ.

ταῦτα μὲν πρὸς ἀέρος ἐσ' ἄνοντος ἐς σωτηρίαν. 380
ἀλλ' ἔπαγε δὴ τὴν σὴν γνάθον.

ΦΙΛΟΚΛΕΩΝ.

διατέτρακται τοῦτό γ'. ἀλλὰ μὴ βοᾶτε μηδαμῶς·
ἀλλὰ τηρώμεσθ', ὅπως μὴ Βελλυκλέων αἰσθήσεται.

ΧΟΡΟΣ.

μηδέν, ὦ 'τάν, δέδιθι, μηδέν· ὡς ἐγὼ τοῦτόν
γ', ἐὰν

V. 380) ἄνοντος εἰς σωτηρίαν — verbum ἄνω pro ἀνέω Jonicae dialecti est, vel, si mavis, veteris atticae. cf. quod uberius hic affert in animadversionibus suis Brunck. p. 216 — 7. ἄνω caeterum signif. habet *procedere* ut apud. Herod. ἀνάμεσσα δ' ἔσαν ἀνομένη.

V. 381) ἔπαγε τ. γν. rectius fortassis legeretur, ut dimeter trochaicus esset perfectus similisque v. superiori 377. ἀλλ' ἔπαγε τ. γνάθον, significatione scilicet verbi metonymica; accelera maxillam s. morsum cum maxilla: Justius etiam fort. dispescendi essent v. 376 et 377 — ἕως τάχιστα — ἕως γ. ω. μ. ut ἕως per crasin pro monosyllabo sumendum esset.

V. 382) Scite hic H. Voſs excitat v. fabulae nostrae 165. ubi filius minanti patri se perrosurum esse rete, irridens objicit, qui fieri hoc possit a sene dentium experti. Quod nihilominus nunc gloriatur, se perrosisse istud, festivitati loci hujus non parum addit.

V. 379) Δίκτυννα — scil. Ἄρτεμις, cujus ut venatricis venationisque praesidis Deae hoc a δίκτυοις (retibus) desumtum cognomen.

γρύξῃ τι, ποιήτω δακεῖν
τὴν καρδίαν,
καὶ τὸν περὶ ψυχῆς δρόμον
δραμεῖν· ἵν' εἰδῇ μὴ πατεῖν
τὰ ταῖν θεαῖν ψηφίσματα.
ἀλλ' ἐξάψας διὰ τῆς θυρίδος τὸ καλάδιον, εἶτα
καθίμα

V. 385 388) *δακεῖν τ. καρδ.* ut et Latini ajunt, corculum suum edere. in sequent. v. phrasis *τ. περ ψυχ· δρόμον δραμεῖν* a ludis olympicis desumta metaphora proverbiale quid sapit, innocens hic: *ad incitas redigetur*, ut in Plaut. Trin. II 4. 15€. Poen. IV. 28. etc. Comparari potest cum hac phrasi alia apud Eurip. occurrens in Orest. — v. 875. ubi de Oreste capitis accusato Argis ob mat icidium nuntius dicit, vidisse se illum — *ἀγῶνα θανάσιμον δρομάσαντα*.

V. 389) *ταῖν θεαῖν*. Cereris et Proserpinae decreta. Posterius per fig. *προς παραδοξ.* volebat enim dicere choragus mysteria, quae violare capital erat, supponit autem, quae ut *διοφιλοῦς* sanctiora habet, *decreta*. Cd. Rav. legit pro *ταῖν θεαῖν — τῶν θεῶν*, quod Hotibius in libello saepius excitato tuetur, ita interpretans: *deorum, i. e. dignitate praestantissimorum Cleonisque adeo*. Sane nimis quaesita et a mente poetae aliena sententia; nec defendere possumus, quod addit, voc. *ψηφίσματα* pro interpretamento habendam esse, et reponendum jambicum senarium: *δραμεῖν, ἵν' εἰδῇ μὴ πατεῖν τὰ τ. θεῶν*.

ἐήσας σαυτὸν, κἀμὲ τὴν ψυχὴν ἐμπλήσαμενος Διοπείθους.

ΦΙΛΟΚΛΕΩΝ.

ἄγε νῦν, ἣν αἰσθομένῳ τούτῳ ζητῆτον μ' ἐκκαλαμᾶσθαι,
κἠνάσπαστον ποιεῖν εἴσω, τί ποιήσετε; φράζετε νυνί.

ΧΟΡΟΣ.

ἀμυνοῦμέν σοι, τὸν πρωΐδη θυμὸν ἅπαντες κολάσαντες,
ὥστ' οὐ δυνατόν σ' εἴργειν ἔσαι· τὰ τοιαῦτα ποιήσομεν ἡμεῖς. 395

Hoc, credere se, non fore ineptum.

V. 391) *Διοπείθει.* — Tanquam furentem perstrinxerunt illum Rhetorem Comici. v. Schol. ad Aves v. 989. (ubi cum Lampone vate inducitur) *Br.* formula *ἐμπλήσαμ. Διοπείθει* fere similis illi in Ranis: *δρᾶμα ποιήσας Ἀριστομένει.* V. 1021.

V. 392) *ζητῆτον* male vulgo *ζητεῖτον*. *Br.* *ἐκκαλαμᾶσθαι* (herausangeln) a re piscatoria desumta metaphora, non ut Flor. Christ. somniat, a stipularum post messem collectione.

V. 394) *πρωΐδη θυμὸν* — animum i'lignum (steineichenen Muth). ut in Acharn. v. 180. *πρίνινον.* (*σιπταὶ γίγνετ. πρίνιοι*).

V. 395) vulgo post *εἴργειν* deest *ἔσαι*. Quum toto pede sic deficiat versus, ex ingenio in notis addi-

ΦΙΛΟΚΛΕΩΝ.

δράσω τοίνυν, ὑμῖν πίσυνος· καὶ μανθάνετ'· ἤν
τι πάθω 'γώ,
ἀνελόντες καὶ κατακλαύσαντες θεῖναί μ' ὑπὸ τοῖσι
δρυφάκτοις.

ΧΟΡΟΣ.

οὐδὲν πείσει· μηδὲν δείσῃς. ἀλλ', ὦ βέλτιστε,
καθίει
σαυτὸν θαρρῶν, κἀπευξάμενος τοῖσι πατρῴοισι
θεοῖσιν.

---

dit Brunckius ἔστιν, ex metri ratione satis probabiliter, quamvis in textu ipso vulgatam secutus sit. Quare Invernizius, qui etiam vulgatam exhibet lectionem, incongrue adnotat: „*ita liber noster, ut Brunkius*" legendum enim aliter esse, cura seriori addit vir celeberr. — Hotibius p. 103. conjicit, apponi posse ἀργόν, quod raptum fuerit a voce simili antecedenti; sed otiosum sane foret hoc epitheton. Melior fortassis foret lectio εἶσω, relata ad Philocleonis verba: πάνσομ. ποιεῖν εἶσω — ubi εἴργειν significationem haberet τὸ cohibere.

V. 397) ἀνελόντες. vulgo legitur: ἀνελόντες καὶ κλαύσαντες — θεῖναι, corrupti sunt numeri, claudicante versu in tertio pede. Certissima emendatione reposui praepositionem verbi compositi, e quo simplex fecerat librarius, κατακλ. v. not. ad Thesm. 408. *Brunck.* δρύφακτοι sunt cancelli, septa lignea dicasterii.

V. 399) Πατρῷ. θεοῖς Dii πατρῷοι Atheniensibus eran

ΦΙΛΟΚΛΕΩΝ.

ὦ Λύκε δέσποτα, γείτων ἥρως· σὺ γὰρ, οἵπερ ἐγὼ, κεχάρησαι,
τοῖς δακρύοισιν τῶν φευγόντων αἰεὶ καὶ τοῖς ὀλοφυρμοῖς·
ἔκτησας γοῦν ἐπίτηδες ἰὼν ἐνταῦθ', ἵνα ταῦτ' ἀκροᾶσθε,
κἀβουλήθης μόνος ἡράων παρὰ τὸν κλάοντα καθῆσθαι.
ἀλλ' ἕστον καὶ σῶσον ἰυνὶ τὸν σαυτοῦ πλησιόχωρον·
καὐ μήποτέ σου παρὰ τὰς κάνιας οὑρήσω, μηδ' ἀποπαρδῶ.

Apollo et Jupiter. Facete vero Comicus Philocleoni Πατρῷον esse fingit Lycum. Erat autem ille Heros, Pandionis filius, cui posita Athenis erat statua, ad quam erat forum, ex eo vocatum τὸ ἐπὶ Λύκῳ δικαστήριον. v. Pollucem VIII. 121. et Meurs. Lect. Att. III. 9 *Brunck.* — Etiam Gymnasium Lyceum inde nomen fuerat nactum. cf. Pausan I. 78.

V. 402) ἐπίτηδες ἰὼν — elegans Atticis familiaris formula pr. cum studio (mit Fleifs). Eur. Iphig. Aul. v. 475. sine ἰὼν parumper aliorsum detorto sensu occurrit, scil. callido consilio, oppos. candido animo: — πῶς μὴ 'πίτηδες μηδέν, ἀλλ' ὅσον φρονῶ (ἐρεῖν σοι κατέμνυμι.)

V. 405) παρὰ τ. κάνιας — septum e palis et plexis viminibus, quo, ut etiam aliae statuae, ab accessu mu-

ΒΔΕΛΥΚΛΕΩΝ.

οὗτος, ἔγειρου.

ΣΩΣΙΑΣ.

τί τὸ πρᾶγμ' ;

ΒΔΕΛΥΚΛΕΩΝ.

ὥσπερ φωνή μέ τις ἐγκεκύκλωται.

ΣΩΣΙΑΣ.

μῶν ὁ γέρων πη διαδύεται;

ΒΔΕΛΥΚΛΕΩΝ.

οὐ μὰ Δί' οὐ δῆτ', ἀλλὰ καθιμᾷ αὑτὸν δήσας.

ΣΩΣΙΑΣ.

ὦ μιαρώτατε, τί ποιεῖς; οὐ μὴ καταβήσει;

ΒΔΕΛΥΚΛΕΩΝ.

ἀνάβαιν' ἀνύσας κατὰ τὴν ἑτέραν, καὶ ταῖσιν φυλλάσι παῖε,

---

nita erat Lyci statua. Aliam publicam curam de publicis statuis contra tempestatis injuriam docet locus in Avibus et 1114 — 18. Χαλκίνοσθε μηδενὸς φοβεῖν, ὥσπερ ἀνδάντες κ. τ. λ. in eodem v. ἀποκαρδεῖν ex consequenti significat ventrem exonerare idque magno eum crepitu, ἀποπαρδεῖν, ut est in Pluto v. 1184. ubi Jovis sacerdos Dei sui religionem ita contemni queritur, ut nemo amplius templum ingrediatur:

πλὴν ἀποπαρησόμενοί γε πλεῖν ἢ μυρίοι. Brunck.

V. 407) οὐ μὰ Δί' — in omnibus libris, ante Brunck. ed. claudicat versus abeunte post: διαδύεται neg. part.

ἦν πως πρύμναν ἀνακρούσηται, πληγεὶς ταῖς εἰρεσιώναις. 410

ΦΙΛΟΚΛΕΩΝ.

οὐ ξυλλήψεσθ', ὁπόσοισι εἶναι τῆτες μέλλουσιν ἔσεσθαι,

ὦ Σμικυθίων, καὶ Τισιάδη, καὶ Χρήμων, καὶ Φερέδειπνε;

---

altera ἐν. Quare eleganter Brunckius in notis substituit illam, quam bis a poeta positam semel tantum scripsit librarius. Ita etiam laudans Br. legit Invernis. (ed. Arist. I. p. 343) paullo post ed. Rav. idem adverbium geminat οὐχὶ σοῦδ' ἐσσύκ κόμμι; licet ex libris omnibus absit secundum ut in hoc versu. Quod in textu ipso, ut medelam afferret versui claudicanti, inseruit antecedenti Sosiae interrogationi — ὧδε — μῶν ὁ γίρων ὧδε πῆ δια. rectius itaque resumsit Brunckius, quum ὧδε ad dictionem hic minus quadret, deinde tertia syllaba in διαδύεται producatur.

V. 410) πρύμναν ἀνακρούσηται. — Phrasis metaph. a re nautica desumt. signif. navem repellere in posticum. J. H. Vofs. ob etwa das Boot umdrehe den Schwung.

V. 411) ὁπόσοισι vulg. ὁπόσοις turpiter claudicante versu. Quare Brunckius bene emendavit in notis; nam in textu legit ut vulg. Caeterum v. filio continuatur in impressis, patri melius eum tribuit a Brunck. collatus ed. A. cui restituit idem editor, etiamque Inverniziana ed. Monendum simul est, jam Flor. Christ. (ed. Rusterian. in notis p. 134) utrumque naevum,

πότε δ', εἰ μὴ νῦν, ἐπαρήξετέ μοι, πρὶν μ' εἴσω
μᾶλλον ἄγεσθαι;

ΧΟΡΟΣ.

εἰπέ μοι, τί μέλλομεν κινεῖν ἐκείνην τὴν χολὴν,
ἥντερ, ἡνίκ' ἄν τις ἡμῶν ὀργίσῃ τὴν σφηκιάν;
νῦν ἐκεῖνο, νῦν ἐκεῖνο τοὐξύθυμον,
ᾧ κολαζόμεσθα, κέντρον
ἐντέταται ὀξύ.
ἀλλὰ θαιμάτια βαλόντες, ὡς τάχιστα, παιδία,
θίτε, καὶ βοᾶτε, καὶ Κλέωνι ταῦτ' ἀγγέλλετε,
καὶ κελεύετ' αὐτὸν ἥκειν,
ὡς ἐπ' ἄνδρα μισόπολιν
ὄντα, κἀπολούμενον,
ὅτι λόγον τόνδ' εἰσφέρει,

---

quod Brunckius indicare omisit, recte odoratum fuisse.

V. 414) *ἐπί μοι* — ad plures etiam singul. numero, choragus dum se praesertim ad unum ex pluribus convertit, ut in Av. 366. et Acharn. 318. In subsequentium versuum *νῦν ἐκεῖνο* — secuti sumus Hermannum, qui bene notat, haec strophica esse, quibus respondeant v. 480 sq. (de metr. p. 109.) Praeterea, quum verba *ὡς ἐπ' ἄνδρα μισόπολιν κἀπολούμενον* ut orationis frigore malam manum prodentia et ex glossemate nata prorsus damnat, aeque nos etiam ac Bothius (Hotibii animadv. in Arist. p. 103) quod fidem facile demus, non habere, ingenue fatemur.

ὡς δίκας χρὴ μὴ δικάζειν. 425

ΒΔΕΛΥΚΛΕΩΝ.

ὦ 'γαθοί, τὸ πρᾶγμ' ἀκούσατ'· ἀλλὰ μὴ κεκράγετε.

ΧΟΡΟΣ.

νὴ Δί', ἐς τὸν οὐρανόν γ'· ὡς τόνδ' ἐγὼ οὐ μαθήτομαι.

ΒΔΕΛΥΚΛΕΩΝ.

ταῦτα δῆτ' οὐ δεινὰ, κοὐ τυραννίς ἐστιν ἐμφανής;

ΧΟΡΟΣ.

ὦ πόλις, καὶ Θεώρου διοτεχνήρια,

V. 427) ἐγώ οὐ — ω et οὐ in ἐγὼ et οὐ coalescunt in unam syllabam Omnes libri etiamque codex Ravennas sic habent. cf. *Br.* et *Inverniz.* — Forma medii μαθήσομαι aeque bene cum quarto et cum secundo casu construitur. cf. *Brunck.* animadvers. ad Euripidis Medeam 737. Quare τόνδε non mutandum est in τοῦδε, praesertim cum sit lectio omnium cdd. etiam Ravennatis.

V. 428) ταῦτα δῆτ' — ἐμφανής. Tuemur hic vulg. Hermann. cf. l. 2. de metr. p. gr. et lat. p. 110. dispescit v. in duos versiculos, et quidem ita:

ταῦτα δῆτ' οὐ δεινὰ κοὐ τυ-
ραννίς ἐστιν; ἐμφανής γε.

Haec non est audacia, non dominatio? Immo aperta quidem. γε excidisse, quoniam visum sit in septenario vulg lect. redundare. Immutationis hujus rationem sufficientem non intelligere nos fatemur. Quod ad sententiam vero ipsam attinet, carpitur, ut saepe apud

καΐ τις ἄλλος προέστηκεν ὑμῶν κόλαξ. 430

ΞΑΝΘΙΑΣ.

Ἡράκλεις, καὶ κέντρ' ἔχουσιν. οὐχ ὁρᾷς, ὦ δέσποτα;

ΒΑΕΛΤΚΛΕΩΝ.

οἷς γ' ἀπώλεσαν Φίλιππον ἐν δίκῃ τὸν Γοργίου;

ΧΟΡΟΣ.

καὶ σέ γ' αὖτις ἐξολοῦμεν· ἀλλ' ἅπας ἐπίστρεφε

---

nostrum (cf. Aves v. 1075 et plures infra in fabula nostra ipsa locos) immodica Atheniensium in cives de statu reipubl. deturbando suspicio, his temporibus potissimum grassans. cf. Thucydides quod egregie adnotavit in hist. bell. Pelop. VI. I. c. 53. sub finem: ἐφοβεῖτο αἰεὶ καὶ πάντα ὑπόπτως ἐλάμβανε. In versu. sq. de Theoro v. v. 42. et Nub. 400. Acharn. 134. 165. ibique etiam Wolf adnot. in versione sua vernacula (aus Aristoph. Acharn. Berlin 1812. S. 57.)

V. 433) ἐν δίκῃ τ. Γοργίου. — scil. δικάζοντες. Philippi hic filius Gorgias teste Scholiasta — κωμῳδοῦται αἰ προδίνης καὶ βάρβαρος. Conferendus est locus in Avib. v. 1702 — 1707.

βάρβαροι δ' εἰσὶ γένος
Γοργίαι καὶ Φίλιπποι
κἀπὸ τούτων τῶν Φιλίππων
ὃ γλῶττα χωρὶς τέμνεται.

Versiculi hi non sunt recte intellecti ab omnibus interpretibus. Dum poeta ait ἀπὸ τούτων — τέμνεται, ludens dicere vult, ab his et talibus sui generis va-

δεῦρο, κἀξείρας τὸ κέντρον, εἶτ' ἐπ' αὐτὸν ἴεσο,
ξυσταλείς, εὔτακτος, ὀργῆς καὶ μένους ἐμπλή-
μενος, 435
ὡ ἂν εὖ εἰδῇ τὸ λοιπὸν, σμῆνος οἷον ἄργισεν.

ΞΑΝΘΙΑΣ.

τοῦτο μέντοι δεινὸν ἤδη, νὴ Δί', εἰ μαχούμεθα·
ὡς ἔγωγ' αὐτῶν ὁρῶν δέδοικα τὰς ἐγκεντρίδας.

ΧΟΡΟΣ.

ἀλλ' ἀφίει τὸν ἄνδρ'· εἰ δὲ μή, φήμ' ἐγὼ
τὰς χιλιάδας μακαριεῖν σε τοῦ δέρματος. 440

ΦΙΛΟΚΛΕΩΝ.

εἶκ νῦν, ὦ ξυνδικασταὶ, σφῆκες ὀξυκάρδιοι,

---

fris rhetoribus morem in Attica profectum fuisse, in sacrificiis celebrandis victimae linguam separatim excindendi; quod observatum fuit eo consilio, ut post convivium excissa haec lingua Hermeti λογιῳ Mercur. ut facundiae Deo sigillatim sacrificaretur v. Pac. v. 1062. et quod in notulis addidit patris versioni saepius laudatae filius H. Voſs. ὁ μακαριστης. Quod Bergl erus (ed. Bergl. curante Busmanno Lugd. Bat. 1760. p. 601.) ait, apparere ex his versiculis, poenam aliquam sustinuisse ab Atheniensibus Gorgiam et Philippum, non sequitur necessario. Quod poeta, meo quidem judicio, indigitare sic vult, nihil est aliud, nisi, dignos esse humunciones hos nequitiae magistros, quibus excindatur lingua nequitiae suae ministra.

V. 440) χιλιάς. μακαρ. cf. huc lepidissimam querelam baculo perdolati servuli infr. v. 1303.

οἱ μὲν εἰς τὸν πρωκτὸν αὐτῶν εἰσπέτεσθ' ἀργισμένοι·
οἱ δὲ τὼ' ϕθαλμῶν κίκλω κεντεῖτε καὶ τοὺς δακτύλους.

ΒΑΒΑΤΚΑΕΩΝ.

ὦ Μίδα, καὶ Φρὺξ, βοηδρομεῖτε, καὶ Μασυντία·
καὶ λάβεσθε τουτουί, καὶ μὴ μεθῆσθε μηδενί· 445
εἰ δὲ μή, 'ν πέδαις παχείαις οὐδὲν ἀριστήσετε.

V. 442) τὼ' ϕθαλμ. κυκλ. κεντ. Sic optime Florens. Mendosissime in libris omnis legitur: οἱ δὲ τὼ 'ϕθαλμῶν κύκλῳ κεντεῖθ, οἱ δὲ τινὶ δακτύλους. *Br.* Etiam Inverniz. qui in ed. suo vulg. invenit, praeter morem Br. emendationem quam elegantissimam praedicat, in textum suum recepit.

V. 443) *βοηδρομεῖτε.* vulgo *βοηθεῖτε δεῦρο. Br.* etiam Invernizius leg. *βοηδρομεῖτε.* Hotibius p. 103. vult *βοηθεῖν δεῦρο*, ut infinitivus positus sit loco imperativi. Nec necesse est, nec probabile ob sequentes imper.

V. 444) — *καὶ λάβεσθε τουτουΐ* — Sic vulg. et Br. Ed. Inverniz. habet *κάλεσθε* quam lect. non invidemus viro docto. *τουτουΐ* non ut *Florens* vult monente Brunkio, mutandum in *τουτονί*, *λαβέσθαι* enim eodem modo, quo *ἔχεσθαι*, *μεθίεσθαι* cum gen. construitur. Lysistr. 445. *τάντης ἔχου.* 1121 *οὗ δ' ἂν δίδωσι, πρόσαγε τούτους*, *λαβομένη.* Lucian. in Cataplo, *ὧν εἰ λαβοίμην* — quod non absimile est Virgiliano: *Quos ego.* — *μὴ μεθῆσθε* — vulg. *μεθεῖσθε.* Vetandi particul. *μὴ*

ὡς ἐγὼ πολλῶν ἀκούσας οἶδα θρίων τὸν ψόφον.

ΧΟΡΟΣ.

εἰ δὲ μὴ τοῦτον μεθήσεις, ἔν τί σοι παγήσεται.

ΦΙΛΟΚΛΕΩΝ.

ὦ Κέκροψ ἥρως ἄναξ, τὰ πρὸς ποδῶν Δρακοντίδη,
περιορᾷς οὕτω μ' ὑπ' ἀνδρῶν βαρβάρων χειρούμενον,
οὓς ἐγὼ 'δίδαξα πλάειν τέτταρ' ὰς τὴν χοίνικα;

---

verb. aoristi temp in subj flagitat. v. Br. ad Ran. 1380. et ad Lysistr. 1036. Etiam Inverniz. leg. *μεθήθε*.

V. 447) *πολ. ἀκ. οἶδα θρίων τ. ψόφον.* Proverbialis locutio, signific. hic habens: nihil curo vestras minas inanes; ficus folia enim (*θρία*) in igne crepitantia imago sunt ut sycophantarum. Eq. 328. sic et minarum cassarum (cf. et H. Voss in adnt.)

V. 450) *μεθήσεις* — vulg. *μεθήσῃς* cf. not. ad v. 190. In seq. sub clausulam leg. Bergler. ed. *ἐν τι σοι*, quae lectio fortassis ut tmesis defendi possit futur. *ἐμπαγήσεταί*. Brunck. ex binis codic. lect. exhibet, quam supra dedimus, in qua *κεντρον* esse subintelligendum monet editor. Etiam J. H. Vossius vertit.

„Wenn du nicht den straks entlässest, wird dir was hineingebohrt."

V. 451) in voce *χοίνικα* (*πλάειν ἐς χοί.*) verbi lusus est aliquis; significat enim *χοῖνιξ* mensuram quandam, duos medimnos continentem, itidem vero etiam pedum vinculum (*Block*) cf. Plut. 275. — barberi vero compellantur hic servi, ut ab extraneis

ΧΟΡΟΣ.

ῖτα δῆτ' οὐ πόλλ' ἐνεστι δεινὰ τῷ γήρᾳ κακὰ
ηλαδή; καὶ νῦν γε τούτω τὸν παλαιὸν δεσπότην
ρὸς βίαν χειροῦσιν, οὐδὲν τῶν πάλαι μεμνημένοι
ΦΘερῶν, πάξωμίδων, ἃς οὗτος αὐτοῖς ἠμπόλα, 455
καὶ κυνᾶς· καὶ τοὺς πόδας χειμῶνας ὄντος
ὠΦέλει,
ὥστε μὴ ῥιγῶν γ' ἕκαστος. ἀλλὰ τούτοις γ' οὐκ ἔνι
ὐδ' ἐν ὀΦθαλμοῖρᾳ αἰδὼς τῶν παλαιῶν ἐμβάδων.

ΦΙΛΟΚΛΕΩΝ

ὐκ ἀΦήσεις οὐδ' κυνί μ', ὦ κάκιστον θηρίον;

---

mti, unde et servi et ancillae nomen saepe obtine-
ant, ut in nostra fabula, *Phryx*, *Midas*, *Thratta*.

V. 452) Cecrops conditor urbis hic invocatur cum
ognomine comico Δρακοντιδης (*du von Fuſs auf Dra-
heling* J H. Voſs.) De Cecropis enim figura in dra-
onem finiente cognitae sunt fabulae apud Hyginum
liosque. cf. et Ovid Met. II. 555. Plin. hist n. v. 56.

V. 468) κυνᾶς (contr. pro κυνέας adject. potestate
ubst.) rustici galeri vel petasi innuuntur, ex pellibus
aninis confecti cf. Nub. 268, ubi Strepsiades imbrem
netuens exclamat:

Τὸ δὲ μὴ κυνῆν εἶχεθ' ἱλθὼν ἐμὲ τὸν κακόδαιμόν
ἔχοντα.

V. 470) παλαιῶν ἐμβάδων. — παρὰ προσδοκίαν dictum
st festive; expectabatur enim aliud κεφαλὴ παλαιὰ
ive simile quid, calceos vero distribuere tritos ceu
nagni quid inter servulos non spernebat Philocleon.

οὐδ' ἀναμιησθεὶς, ὃθ' εὑρὼν τοὺς βότρυς κλέπτοντά σε,
προσαγαγὼν πρὸς τὴν ἐλαίαν, ἐξέδειρ' εὖ κἀνδρικῶς,
ὥστε σε ζηλωτὸν εἶναι, σὺ δ' ἀχάριστος ἦσθ' ἄρα.
ἀλλ' ἄνες με, καὶ σύ, καὶ σύ, πρὶν τὸν υἱὸν ἐκδραμεῖν.

ΧΟΡΟΣ.

ἀλλὰ τούτων μὲν τάχ' ἡμῖν δώσετον καλὴν δίκην,
οὐκέτ' ἐς μακρὰν, ἵν' εἰδῆθ', οἷόν ἐστ' ἀνδρῶν τρόπος
ὀξυθύμων, καὶ δικαίων, καὶ βλεπόντων κἀρδαμα.

ΒΔΕΛΥΚΛΕΩΝ.

παῖε, παῖ', ὦ Ξανθία, τοὺς σφῆκας ἀπὸ τῆς οἰκίας.

ΞΑΝΘΙΑΣ.

ἀλλὰ δρῶ τοῦτ· ἀλλὰ καὶ σὺ τῦφε πολλῷ τῷ καπνῷ.

ΣΩΣΙΑΣ.

οὐχὶ σοῦσθ' οὐκ ἐς κόρακας οὐκ ἄπιτε; παῖε τῷ ξύλῳ.

ΞΑΝΘΙΑΣ.

καὶ σὺ προσθεὶς Αἰσχίνην ἔντυφε τὸν Σελαρτίου.
ἆρ' ἐμέλλομέν ποθ' ὑμᾶς ἀποσοβήσειν τῷ χρόνῳ.

V. 469) Lectionem dedimus libri Inverniziani.

ΒΔΕΛΥΚΛΕΩΝ.

ἀλλὰ μὰ Δί' οὐ ῥᾳδίως οὕτως ἂν αὐτοὺς διέφυγες.
εἴπερ ἔτυχον τῶν μελῶν τῶν Φιλοκλέους βεβρωκότες.

ΧΟΡΟΣ.

ἆρα δῆτ' οὐκ αὐτὰ δῆλα
τοῖς πένησιν, ἡ τυραννὶς
ὡς λάθρα μ' ἐλάνθαν' ὑπιοῦσ';
εἰ σύ γ', ὦ πόνῳ πονηρὲ, καὶ κομψοπαμυνία,
τῶν νόμων ἡμᾶς ἀπείργεις, ὧν ἐθήκεν ἡ πόλις·
οὔτε τιν' ἔχων πρόφασιν,

V. 461) *βλάν* — ex dialecto Attica pro vulg. *βλαῦν*. cf. Brunck. notam ad Aves. 617. — *ζηλωτὸν* hic ad risum movendum ita est sumendum, ut sensus sit: verberavi te, ut invidendus videri posses aliis (dafs du Neid erregen mufstest.) Inverniz. excitat locum Josephi Antiq. l. 1. 24 *ζηλωτοὺς ἔσεσθαι πᾶσιν ἀνθρώποις omnibus invidiae futuros.* Sic e contrario *ἄζηλος*, qui aliorum non ciet invidiam, haud invidendus, ut Aeschyl. Choëph. 1006. *ἄζηλα νίκης — μιάσματα* — haud invidendae victoriae cruenta (de maculis manuum intellige) documenta habens.

V. 466) *βλεπόντων κάρδαμα* — intuentium triste et acre, qualis sapor est cardamorum (aussehn kressenhaft. Vofs.) formula atticis familiari, cf. Arist. Ran. 603. Aves 1169, 1671. Aeschyl. S. c. Th. v. 53. *λεόντων δὲ Ἄρη διδορκότων*, ubi versio, Schützianae edit. annexa, leonum pugnam sibi imminere videntium, mi-

οὔτε λόγον εὐτράπελον,
αὐτὸς ἄρχων μόνος.

ΒΔΕΛΤΚΔΕΩΝ.

ἔσθ' ὅπως ἀνευ μάχης καὶ τῆς κατοξείας βοῆς,
ἐς λόγους ἐλθωμεν ἀλλήλοισι, καὶ διαλλαγάς;

ΧΟΡΟΣ.

σοὶ λόγους, ὦ μισόδημε,
καὶ μοναρχίας ἐραστᾷ,
καὶ ξυνὼν Βρασίδᾳ, καὶ Φορῶν
κράσπεδα στεμμάτων, τὴν θ' ἱ-

---

nus justa mihi videtur: Dandum foret ad exemplar hoc: martiali vultu intuentium (kriegrifchblickender).

V. 469) οὐχὶ σοῖδ'; — ξύλῳ, versum sec. Invernizium ex fide dedimus ed. Ravenn. Brunck. posuit: οὐχὶ σοῖδ' ἐς κέφαλας; οὐκ ἀπιοῖσθε, παῖε τῷ ξύλῳ, quum vulgata, sine geminat: οὐ - οὐχὶ σοῖδ' ἐς κέφ. — ἅπιτε — manifesto corrupta sit lectio. Nostram lectionem etiam Hermannus anteponit Brunckianae de metr. 116. — Caeterum σοῖδα signification habet concitationis et impetus cf. Aesch. Pers. 24. Suppl. 853. Soph. Aj. 1423.

V. 470) de Aeschine hoc Scelli filio et de Selartii, Theagene cf. Av. v. 823. et 1125. ubi ut vani carpuntur ostentatores.

V. 473) de Philocle v. Thesmoph. v. 168. et Aves v. 281, 1295. Cognomen ipsi sec. Scholiast. dabatur ob tragoedias amaras χολή.

V. 476) vulgo legitur versus: ὦ λαῖφος γ' Πλούθου

πήνην ἄκουρον τρέφων;

ΒΔΕΛΥΚΛΕΩΝ.

νὴ Δί' ἥ μοι ἄρειττον ἐστιῆσαι τοπαράπαν τοῦ πατρὸς

μᾶλλον, ἢ κακοῖς τοσούτοις ναυμαχεῖν ὀσημέραι. 490

ΧΟΡΟΣ.

οὐδὲ μέν γ' οὐδ' ἐν σελίνῳ που 'στὶν, οὐδ' ἐν πηγάνῳ·

τοῦτο γὰρ παρεμβαλοῦμεν τῶν τριχοπτίχων ἑπῶν.

ἀλλὰ νῦν μὲν οὐδὲν ἄλγεῖς· ἀλλ' ὅταν ξυνήγορος

ταυτὰ ταῦτά σου καταντλῇ, καὶ ξυναμύτας καλῇ.

ΒΔΕΛΥΚΛΕΩΝ.

ἆρά γ' ἂν, πρὸς τῶν θεῶν, ὑμεῖς ἀπαλλαχθεῖτέ μου; 495

ὑπισύσα με. Sed superioribus strophicis, qui etiam hic dimetrum possunt trochaicum, sic non respondet; quare Brunkius posuit: ὡς λάθρα μ' ἱλάνθαν' ὑπισῦσ' — Praeponenda fere videtur Hotibii lectio p. 104, qui etiam aliam lectionem: ὦ ἱλάνθανέν μ' ὑπισῦσαι ibidem offert.

V. 484) σοὶ λέγουσι — τρίφων. Sic Brunckius in addendis p. 217. Aliter vult Hotibius digestos versiculos p. 217)

σοὶ 'ς λέγουσι, ὦ μισόδημε καὶ μοναρχίας ἑρασθὲ, ξυνὼν Βρασίδᾳ, καὶ Φορῶν κράσπεδα σεμνόν, τὴ δ' ὑπήνην ἄκουρον τρίφων.

ἢ δέδοκταί μοι δέρεσθαι καὶ δέρειν δι' ἡμέρας.

ΧΟΡΟΣ.

εὐδέποτέ γ'· οὐχ, ἕως ἄν τί μου λοιπὸν ᾖ·
ἔστις ἡμῶν ἐπὶ τυραννίδ' ἐστάλης.

ΒΔΕΛΥΚΛΕΩΝ.

ὡς ἅπαντ' ἡμῖν τυραννίς ἐστι καὶ ξυναμόται,
ἥν τε μεῖζον, ἥν τ' ἔλαττον πρᾶγμά τις κα-
τηγορῇ, 500
ἧς ἐγὼ οὐκ ἤκουσα τοὔνομ' οὐδὲ πεντήκοντ' ἐτῶν·
νῦν δὲ πολλῷ τοῦ ταρίχους ἐστὶν ἀξιωτέρα·
ἄστε καὶ δὴ τοὔνομ' αὐτῆς ἐν ἀγορᾷ κυλίνδεται.
ἤν μέν αὐτῇ τις ὀφῶς, μεμβράδας δὲ μὴ θέλῃ,
εὐθέως εἴρηκ' ὁ πωλῶν πλησίον τὰς μεμβράδας· 505

Sed nimis duriuscula et audax videtur haec digestio. Caeterum de Brasida, Lacedaemoniorum duce forti, confer *Pacem* Arist. v. 60. et Thucyd. l. 2, 25. l. 4, 11. et alibi.

V. 491) ἀλλ' μέν γ' — vulgo ἀλλ' μὲν γ' — quam lectionem, quae defendi potest, etiam Inverniz. habet. — Quoad sententiam: *Ne in apio rutave res est adhuc* — proverbium est in eos, qui nondum initium rei attigerunt, sumta metaphora ab iis, qui hortos ingrediuntur. Horum olim ambitus apio vel ruta conserebatur, quam qui nondum praeteriissent, velut in horti limine adhuc versari videbantur. In versu seq. ἧν ταριχοπώλιδα metaphorice sumta sunt = ἀγορᾶς.

Οὗτος ὀψανεῖν ἔοικ' ἄνθρωπος ἐπὶ τυραννίδι. —

ἢν δὲ γήτειον προσκιτῇ τις ἀφύκις ἡδυσμά τι,
ἡ λαχανόπωλις παραβλέψασα φησὶ θατέρῳ·
εἰπέ μοι, γήτειον αἰτεῖς· πόσαρον ἐπὶ τυραννίδι;
ἢ νομίζεις τὰς Ἀθήνας σοὶ φέρειν ἡδύσματα; — 510

ΞΑΝΘΙΑΣ.

κἀμέ γ' ἡ πόρνη χθὲς εἰσελθόντα τῆς μεσημβρίας,
ὅτι κελητίσαι κέλευσαν, ὠξυθυμηθεῖσά μοι,
ἤρετ', εἰ τὴν Ἱππίου καθίσταμαι τυραννίδα.

ΒΔΕΛΥΚΛΕΩΝ.

ταῦτα γὰρ τούτοις ἀκούειν ἡδέα γε. καὶ νῦν ἐγὼ
τὸν πατέρ' ὅτι βούλομαι, τούτων ἀπαλλαχθέντα τῶν 515
ὀρθροφοιτοσυκοφαντοδικοταλαπάρων τρόπων,

V. 498) vulgo ὅστις ἡμῶν ἐπὶ τυραννίδ' ἐκάλει. Brunck. in addendis: ὅστις ἡμῶν ἐπὶ τυραννίδα κατεκάλει. Hotibius: ὅστις ἡμῶν ἐπ. τυραννίδ' ἐπεκάλει.

V. 501) ὡς ἅπαντ', — ξυνωμόται. cf. supr. v. 430 et 417. Etiam Av. v. 1074 — 1075. lepidissimam chori apostrophen: — ἤν τε τῶν τυράννων τις τινα τῶν τεθνηκότων ἀποκτείνῃ, τάλαντον λαμβάνειν. κ. τ. λ. verba v. 506. οὗτος ἐψανεῖν — τυραννίδι. J. H. Vossius egregie vertit: *Scheint's doch, daſs der Mensch da einkamſt zu des Gewaltthum's Herrenschmaus.*

ζῆν βίον γενναῖον, ὥσπερ Μόρυχος, αἰτίαν ἔχω ταῦτα δρᾶν, ξυναμύτης ὢν, καὶ Φρονῶν τυραννίδα.

ΦΙΛΟΚΛΕΩΝ

νὴ Δί' ἐν δίκῃ γ'· ἐγὼ γὰρ οὐδ' ἂν ὀρνίθων γάλα ἀντὶ τοῦ βίου λάβοιμ' ἄν, οὗ με νῦν ἀποστερεῖς· 520 οὐδὲ χαίρω βατίσιν, οὐδ' ἐγχέλυσιν· ἀλλ' ἧττον ἂν δικίδιον σμικρὸν φάγοιμ' ἄν, ἐν λοπάδι πεπυγμένον.

V. 512) κολητίσαι. De hoc schemate fornicationis cf. Brunckium in notis ad Lysistratam v. 60 ubi ad eundem Ἀφροδίτης τρόπον alluditur, et a Brunckio plures ex Horatio (Serm. II. 7, 50. clunibus aut agitavit equum lasciva supinum) et Apulejo huc facientes excitantur loci. Occurrit etiam vox in nostro Thesmoph. v. 153. ubi Mnesilochus interrogat Agathonem tragicum, quem comici ut effoeminatum carpere solebant, εὐκοῦν κολητίζεις, ὅταν Φαίδραν ποιῇς. In versu postsequenti verbis Ἱππίου τυρ. festive luditur eodem sensu nomine proprio hoc, ipsiusque vi significativa: Hippias enim ab equis et equitando nomen ducens unus erat ex Pisistratidis.

V. 516) Compositio comicae hujus vocis ex se ipsa patet. J. H. Vossius bene imitatus est et addidit pondus aliquod vocabulo prolongando paululum, ita vertens: — abgewandt von den leidigen

Morgendämmrungshändelmacherrechtsverderbermühwandrungen.

V. 517) Morychus homo luxui et gulae deditus, apud nostrum ὀψοφάγος saepe adpellatus. v. de eo

ΒΔΕΛΥΚΛΕΩΝ.

νὴ Δί' εἰθίσθης γὰρ ἥδεσθαι τοιούτοις πράγμασιν·
ἀλλ' ἐὰν σιγῶν ἀνάσχῃ, κἀμὲ μάθῃς ἃ 'γὼ λέγω,
ἀναδιδάξειν σ' οἶμαί γ', ὡς πάντα ταῦθ' ἁμαρ-
τάνεις. 525

ΦΙΛΟΚΛΕΩΝ.

ἐξαμαρτάνω δικάζων;

ΒΔΕΛΥΚΛΕΩΝ.

καταγελώμενος μὲν οὖν

Acharnens. v. 887, et Pac. 803 etiam infra in fabula nostra v. 1142. cf. simul Platonis Comici verba apud Schol. in Nubes, quae Berglerus citat in notis suis:

ὦ θεῖε Μέγυκες, νῦν γὰρ ἐνδαίμων ἔφυς,
καὶ Γλαυκίτης, ἢ ψύττα (rhombus) καὶ Λεωγόρης,
ὃς ζῶντες τερπνὸν ἐδὸν ἐνδυμάμενοι.

V. 519) ὀρνίθων γάλα — cf. Av. v. 733. et 1672. ὀρνίθων γάλα πωρίξω σοὶ et infra 752. — Proverbium de rebus ob raritatem pretiosis, sive felicitate aliqua incomparabili. De insula Samo ob magnam, quā pollebat, fertilitatem divulgabatur fabula, etiam gallinas ibi edere lac. Sic in vernacula habemus fere similis coloris proverbium: „*Wem's Glück will, dem kalbt der Ochs im Stall*, und: *die Handquehlen* (suev. dial. *Zwehlen*) *geben ihm Milch.*" Infra in fabula nostra v. 524. phrasis Καλλιρρόου γάλα de mercede judicum lepide usurpata efformata videtur ad proverb. ὀρν. γάλα, quum καλλιρρ. muneris nomen erat. eorum, qui mercedem solverent.

οὐκ ἀπαίδευτ' ὑπ' ἀνδρῶν, οὓς σὺ μονονοὺ προσ-
κυνεῖς,
ἀλλὰ δουλεύων λέληθας.

ΦΙΛΟΚΛΕΩΝ.

παῦε δουλείαν λέγων,
ὅστις ἄρχω τῶν ἁπάντων.

ΒΔΕΛΥΚΛΕΩΝ.

οὐ σύ γ'· ἀλλ' ὑπηρετεῖς,
οἰόμενος ἄρχειν· ἐπεὶ δίδαξον ἡμᾶς, ὦ πάτερ, 530
ἥτις ἡ τιμὴ 'στί σοι, καρπουμένῳ τὴν Ἑλλάδα.

ΦΙΛΟΚΛΕΩΝ.

πάνυ γε· καὶ τούτοισιν ἐπιτρέψαι θέλω.

V. 522) *δικίδιον σμικρὸν φάγοιμ' ἄν* — facete sic positum et cum deliçatis piscium generibus *βατίοις* et *ἐγχέλυσιν* ita comparatum, quasi *δικίδιον* (ein Rechtshändelchen) piscium genus esset delicatius. Sic ludit poeta aliis vocabulis, ita usurpans illa et a proprio sensu deflectens, quasi significatum haberent rerum communium sensibus subjectarum, ut verbis *γνωμίδιον*, *σκίδιον*, *βουλευμάτιον* v. Equ. v. 100. cf. etiam huc Ran v. 939 — 941. et Nub. 1007, ubi de otio loquitur poeta quasi de herbula delicata, (*σμίλακος ὄζων καὶ ἀπραγμοσύνης*) cf. etiam N. 921. *τρύγων γνώμας παιδικὰ* — et quae sunt alia multa hujus generis in fabulis Aristophanis.

V. 527) *ἀνδρῶν — προσκυνεῖς.* scil. demagogos et rhetores, magistratus etiam, inter quos Cleon.

ΒΔΕΛΥΚΛΕΩΝ.

καὶ μὴν ἐγώ.
ἄφετε νῦν ἅπαντες αὐτὸν, καὶ ξίφος γ' ἐμοὶ δότε.
ἢν γὰρ ἡττηθῶ λέγων σου, περίπεσοῦμαι τῷ ξίφει.
εἰπέ μοι· τί δ', ἦν, τὸ δεῖνα, τῇ δικίτῃ μὴ
μένῃς; 535

ΦΙΛΟΚΛΕΩΝ.

μηδέποτε πίοιμ' ἀκράτου μισθὸν Ἀγαθοῦ Δαίμονος.

ΧΟΡΟΣ.

νῦν δὲ τὸν ἐκ θἠμετέρου
γυμνασίου λέγειν τι δεῖ.

V. 534) παρεκε. τ. ξίφει. cf. huc Acharn. 319—320. ubi fere similis occurrit formula: κᾆν γε μὴ λέξω δίκαια, μηδὲ τῷ πλήθει δοκεῖ, ὑπὲρ ἐπιξήνου θελήσω τὴν κεφαλὴν ἔχων λέγειν. (vulgatam tuemur vocem contra Brunck qui δίφρον e suo dedit.)

„Aber red' ich nicht, was recht ist und dem Volk
recht scheinen wird,
Ueber den Hackblock gerne halt' ich also redend
meinen Kopf. *Voſs.*

V. 536) μισθὸν Ἀγαθοῦ Δαίμονος. — dicturus erat pro μισθὸν — κύλικα. sed etiam hic aberrat ad cancellos, de mercede somnians judiciali. De bono genio, qui mero et floribus solebat curari, vid. et Hor. Od. III. 15—17. Ep. ad Pis. 209, 210. et Hor. Ept. I. 143, 144. confer simul locos similes in nostro I v. 85. (ἄκρατον οἶνον Ἀγαθῷ Δαίμονι) 106. 109. 300.

καινὸν, ὅπως φανήσει — *

ΒΔΕΛΥΚΛΕΩΝ.

(ἐνεγκάτω μοι ἐεῦρο τὴν κίστην τις ὡς τάχιστα. 540

ΦΙΛΟΚΛΕΩΝ.

ἀτὰρ φανεῖ ποιός τις ὢν, ἣν ταῦτα παρακελεύῃ.)

ΧΟΡΟΣ.

μὴ κατὰ τὸν τεχνίαν

V. 538) *φανήσει* — male vulgo *φανήσῃ*. Brunck. — Interrumpitur chorus sequentibus verbis *ἐνεγκάτω — παρακελεύῃ* et continuat sermo in versiculo *μὴ κατὰ* κ. τ. λ. Brunckius quidem in ed. sua orationis connexionem indicavit parentheseos signis, sed in eo peccavit, quod verba *ἀτὰρ φανεῖ — παρακελεύῃ* distributa falso in dimetros jambicos, quum caeteri sint choriambici, choro tribuevit. Contrahendi sunt versiculi, ut recte fecit J. H. Vofs in versione sua, in jambicum tetrametrum catalecticum, similem antecedenti *ἐνεγκάτω — τάχιστα* et ut responsio ad Bdelycleonis sermonem hunc dandi Philocleoni. Sic multo etiam concinnior prodit contextus sensusque. Bene etiam b. Vossius filius ad patris versionem

„*Bald scheinst du dennoch was zu seyn, wenn solches du dir forderst.*“

adnotavit: *Nicht ganz ruchlos scheint ihm (dem Vater) der Sohn, weil er einen richterlichen Gebrauch mitmacht.* — Caeterum scriptionem in textu *ποῖός τις* in notis Brunckius mutavit in *ποιός τις*, admonente, subindicante Berglero, *ποιός τις* valere *οὐχ ὁ τυχών*, citansque huc Henr. Steph. Thes. T. III. col. 449.

τόνδε λέγειν. ὀρχὶς γὰρ, ὡς
σοὶ μέγας ἐστ' ἀγὼν,
κἀμὶ περὶ τῶν ἁπάντων, 545
εἴπερ, ὃ μὴ γένοιτο νῦν,
οὗτος ἐθέλοι κρατῆται.

ΒΔΕΛΥΚΛΕΩΝ.

κἀμὶ μὴν ὅσ' ἂν λέξῃ γ' ἁπλῶς, μνημόσυνα γράψομαι 'γώ.

ΦΙΛΟΚΛΕΩΝ.

τί γὰρ φαίθ' ὑμεῖς, ἢν ὀδί με τῷ λόγῳ κρατήσῃ;

V. 547) *ἐθέλοι* — de vi verbi *ἐθέλειν*, cui plerumque potestatem tribuunt τῶ δύνασθαι (v. Greg. Corinth. p 56.) quod vero junctum, ut hic, infinitivo praesentis Corajus ad Isocratem p. 244. pro periphrasi futuri habet, v. etiam Ast ad Phaedr. p. 235. et Pol. p. 423 et 548. (ed. Lips. 1814.)

V. 548) ὅσ' ἂν λέξῃ γ'. In A. ὅσ' ἂν λέξῃ. Male interpunctus est hic versus: post λέξῃ γ' distinctio poni debet ἁπλῶς pertinet ad γράψομαι *Brunck.* — Significatum quod attinet partic ἁπλῶς est iste: *simpliciter*, *absolute*, sine ulla exceptione cf Ast ad Platonis Politiam p. 330. et ad Phaedrum p. 277. Ad verba — *μνημόσυνα γράψομ' ἐγὼ* v. infra v. 569. *περὶ τῶν ἀντιβολούντων ἔτω τι μνημόσυνόν μοι.* et v. 572.

V. 549) ἢν ὀδί μ' — κρατήσῃ. Brunckius provocat hic in animadv. suis notam ad Av. 419. ubi duorum

ΧΟΡΟΣ.

οὐκέτι πρεσβυτῶν ὄχλος
χρήσιμος ἔστ' οὐδ' ἀκμῇ.
σκαπτόμενοι γὰρ ἂν, ἐν
ταῖσιν ὁτοῖς ἀπάσαις
θαλλεφόροι καλοίμεθ', ἀν-

---

edd. lectionem τῶν ἰχθρῶν (κρατεῖν) ut pravam rejicit. quum etiam v. 1752. in avib. locus occurrit δικὰ σὲ τὰ πάντα κρατήσας, citat simul, quae notavit ad Eurip. Phoen. 600. (σκήπτρων κρατοῦντα) sed promiscue cum accus. et gen. construxerunt Attici verbum κρατεῖν ut Sophocl. Philoct. 989. ὁ τῇδε γῆς κρατῶν et Oed. Colon. 1380. τοὺς θρόνους κρατοῦσι. Idem valet de verbo κρατύνω, et salva est meo judicio lectio σκήπτρων κρατεῖν in Eurip. Phoenissis, cui etiam in eadem tragoedia conspirat alia v. 600, v. 648. κρατήσειν τῇδε Θηβαίας χθονός: Utramque etiam tuetur Ricard. Porson in Eur. Trag. (Lips. 1807.) p. 292 et 337.

V. 551) ἀκμῇ — cf. O. v. 1649. et N. ἀκμῇ διαλυσεῖν.

V. 554) θαλλοφόροι — de senibus, qui festo Panath. ramos Deae tutelari gestare soliti erant. cf. Xen. Symp. 4, 17. ἀντιμισθίων κιλύφῃ — et quem Brunck. citat, Meursium in Panath. C. XX. κιλύφῃ proprie sunt involucra Hülsen, Schaalen (idioma Suevicum Schelfen formae graecae vocis haud absimile est, ut plures graecae voces cum teutonicis conspirant) hic metaphorice pro *rejectaneis*, quum soleant Vescibilium talia involucra non comedi, sed abjici. J. H. Voss vertit: *vom Recht nur Auswurf*. De signific. vo-

τωμοσιῶν κελύφη.
ἀλλ' ὦ περὶ τῆς πάσης μέλλων βασιλείας ἀντιλογήσειν
τῆς ἡμετέρας, νυνὶ θαρρῶν πᾶσαν γλῶτταν βασάνιζε.

ΦΙΛΟΚΛΕΩΝ.

καὶ μὴν αὐθύς γ' ἀπὸ βαλβίδων περὶ τῆς ἀρχῆς ἀποδείξω
τῆς ἡμετέρας, ὡς εὐδαιμὼς ἦττον ἐστὶν βασιλείας.
τί γὰρ εὐδαιμόν γ', ἢ μακαριστὸν μᾶλλον τὸν ἔστι δικαστοῦ,
ἢ τρυφεράτερον, ἢ δεινότερον ζῷον, καὶ ταῦτα γέροντος;
ὃν πρῶτα μὲν ἔρροιτ' ἂν εἰς τῆς τηροῦσ' ἐπὶ ταῖς ὀρυζάκτοις

---

cab. ἀντωμοσία esse γραφὴν κατά τινος ὅρκων, περὶ ὧν ἀδικῆσθαί φησι vid. Lex. Plat. Tim. et Ruhnken. animadv. p. 27. etiam Suidam, qui sua e Timaeo deprompsit. De voce κέλυφος confer etiam Bast epist. crit. ad Boissonad. (Lips. 1809) p. 79.

V. 558) ἀπὸ βαλβίδων = ἀπ' ἀρχῆς, proprie a carceribus, ut Scholiast. affert, ἀπὸ μεταφορᾶς τῶν καθιππευόντων· βαλβὶς γάρ ἐστιν ἡ ἀφετηρία γραμμή (Oeffnung zum Auslassen) ἀφ' ἧς εἰσήκεισαν, ἵνα ἂν ἀνεσταμένῃ ὁ δρόμος αὐτῶν. cf. et Equ. 1154.

ἄνδρες μεγάλοι καὶ τετραπήχεις· κἄπειτ' εὐθὺς προσιών τις
ἐμβάλλει μοι τὴν χεῖρ' ἀπαλήν, τῶν δημοσίων κεκλοφυίαν·
ἐκτενοῦσιν δ' ὑπεκύπτοντες, τὴν φωνὴν εἰκτροχοῦντες· 565

V. 563) τετραπήχεις (*vierelligte*) comica metaphorà pro: homines magnae auctoritatis ut in Ranis v. 1014. τετραπήχεις καὶ γυναῖκα. Dubito, an cum b. H. Vossio *heroes ex tempore marathonico* sub his longis sint intelligendi. Contextus et locus a nobis allatus παράλληλος contradicere videntur, nec quadrat huc, quem provocat, loc. Acharn S. 180. Idem dubito, an recte conjiciat Reisigius in Conjectaneis ad Arist p. 155. qui ministros aut ostiarios, dicasterii vestibulum custodientes, non *reos*, intelligit sub his μεγάλοις. Similis saporis est, quod Latini habent, *longi* cf. Hor. Serm. I. I. 3. 308. *longos imitaris*. — Ibidem ad προσιών τις adnotat Brunck „Male vulgo προσιόντι, illato verbo, cui deficit suus nominativus" Repugnat quidem huic sententiae Reisigius (Conject. in Arist Lips. 1816. l. 1. c. 5. p 153) sed argumentis nobis quidem non satisfacientibus.

V. 565) ἐκτενοῦσιν δ' — male vulgo omiss. ν paragogicum. *Br.* Ad partic. εἰκτροχοῦντες in eod. v. Schol. — εἰκτρὰ χίοντες· "Ομηρος, „ἡ δὲ πολὺ τροχοῦτο καὶ πολυκχὶς φωτήν."

Οἰκτιρόν .μ', ὦ πάτερ, αἰτοῦμαί σ', εἰ κακὸς
πάπποθ' ὑφείλου,
ἀρχὴν ἄρξας, ἢ 'πὶ στρατιᾶς τοῖς ξυσίτοις ἀγο-
ράζων. —
ὡς ἐμ' οὐδ' ἂν ζῶντ' ἤθελεν, εἰ μὴ διὰ τὴν προ-
τέραν ἀπόφευξιν.

ΒΔΕΛΥΚΛΕΩΝ.

τουτὶ περὶ τῶν ἀντιβολούντων ἔστω τὸ μνημό-
συνόν μοι,

ΦΙΛΟΚΛΕΩΝ.

εἶτ' εἰσελθὼν, ἀντιβοληθείς, καὶ τὴν ὀργὴν ἀπο-
μειλιχθείς, 570
ἕνδον, τούτων, ἂν ἂν φάσκω, πάντων οὐδὲν
πεποίηκα·
ἀλλ' ἀκροῶμαι πάσας φανὰς ἰοῦσαν εἰς ἀπό-
φευξιν.

V. 568) ἀπόφευξιν Sic bene scriptum mox, (infra scil. v. 572.) et in Nubib. v. 874. Hic vero libri omnes ἀπέφυξιν. *Br.*

V. 569) τουτὶ, *signum hoc* (Bdelycl. ut scribens supponendus est) quod in pugillari exaro, ἔστω τὸ μνημόσυνόν μοι (εἰς κατηγορίαν δικασῶν Schol.) Articulum τὸ non minus requirit sermonis proprietas, quam metri lex, et est in libris omnibus, praeterquam in novissima Batava, ubi operarum errore omissus fuit. *Brunck.*

V. 575) Vulgo legitur hic v. ἀλλά γε πρὸς τοῦτον

φέρ' ἴδω· τί γὰρ οὐκ ἔστιν ἀκοῦσαι δώσειν᾽
ἐνταῦθα ἑκάστῃ;
οἱ μὲν γ' ἀποκλαύσονται πενίαν αὐτῶν, καὶ πρεσ-
τεύσασι

ἰέναι, ἵνα ἂν ἰσώσῃ τοῦτο ἡμῖν. In B. nec melius, nec pejus, καὶ. πρ. τ. ενε. ἵνα ἂν ἰσώσῃ ἡμῖν. In istis nulla metri forma adparet. Numeros restitui ea ratione, cujus frequentissimum in emendando Comico nostro usum esse in notis ad Lysistratam v. 408. ostendi, revocanda praepositione verbi compositi. *Br.* Sed melius placet emendatio Caroli Reisigii in Aristoph. l. s. c. 5. p. 152.

καὶ πρὸς τοῖς οὖσιν, ἵνα πλείων ἂν ἰσώσῃ τοῦτο ἡμῖν. Transitum scilicet a plurali numero ad singularem, graecae linguae perfamiliarem et in nostro saepissime obvium assumit etiam hic doctus vir, et hoc indigitante quidem Schol. qui ad hunc locum adnotat, ansam dans emendatoni, sequentia:

ἐν σχήματι εἶρηκε, μεταβὰς ἀπὸ τοῦ πληθυντικοῦ εἰς τὸ ἑνικόν. ὁ δὲ τοῦτ, ἵνα ἂν οὗτος τὰ καθ' ἡμέτερα ἀπο-
φήνας τοῦ ἑαυτοῦ ᾖ. Ἄλλως. ἀντὶ τοῦ, τοσοῦτα λέγοντα, ἵνα ἂν αὐτοὺς πίστιν ἀποδείξαιμι, οὐ ἐγώ.

Addit criticus subtilis, verbum ἰσοῦν activam apud Aristophanem hic habere significationem, ut etiam apud Sophoclem saepius cf. Oed. R. v. 425.

ἃ σ' ἐξισώσει σοί τε καὶ τοῖς σοῖς τέκνοις,

ubi carpitur Brunckius, neutralem vim voluisse verbi etiam hic confirmare eo ipso supra memorato versu

κακὰ πρὸς τοῦτον γ' οὖσιν, ἕως ἂν παρασώσῃ τοῖσιν ὁμοίοισιν·

οἱ δὲ λέγουσιν μύθους ἡμῖν· οἱ δ' Αἰσώπου τι γέλοιον·

οἱ δὲ σκάπτουσ', ἵν' ἐγὼ γελάσω, καὶ τὸν θυμὸν καταθῶμαι.

Aristophaneo, nec in Sophoclis Electra v. 1943, ub Clytaemnestra mater quidem, sed indigna hoc nomine compellatur a filia, *μήτηρ καλεῖται, μητρὶ δ' οὐδὲν ἧσσον* inhaerere colligit vim neutralem; recte interpretatum fuisse Schol. *ἀκ ἴσα πράττων τῇ τῆς μητρὸς ἐπίμαστι*, nec *ἧσσον* sumendum esse pro *ἧσσοῦνται*. Simul tentata a b. Erfurdtio nostri Aristophanei loci emendatio *κακὰ πρὸς τοῦτ' οὖσ. κακοῖσιν, ἕως ἂν ἰσωθῇ τοῖσι* — uf minus proba nec auctore suo digna memoratur. — Locum nostrum integrum ita latino sermone transtulit Reisig. — *Illi quidem lamentantur egestatem suam, et malorum cumulum addunt iis ipsis, quibus urgentur molis, donec lamentando sua quisque mala aequaverit.* — Inverniz. invenit in suo cod. *κακὰ πρὸς τοῦτ*, edidit autem in textu suo, ne delicatiores offendantur aures (!) satis indelicate *τοῦτὸ ἔστι* (sic!)

V. 581) *Αἰσώπου τι γιλ.* Schol. tragoediarum mimum ridiculum hic innui docet. (*Αἴσωπος τραγῳδίας λυούσης ὑποκριτὰς γελοιάζει*) Hallucinari videtur, neque alius nisi fabularum auctor existimandus. Erat hic in ore tum populi, cf. v. 1257. in fab. nostra et Av. 784.

κἢν μὴ τούτοις ἀναπειθώμεθα, τά γε παιδάρι' εὐθὺς ἀνέλκει.

τὰς θηλείας, καὶ τοὺς υἱεῖς, τῆς χειρός· ἐγὼ δ' ἀκροῶμαι·

τὰ δὲ συγκύπτουθ' ἅμα βληχᾶται· κἄπειθ' ὁ πατὴρ ὑπὲρ αὐτῶν, 585

ὥσπερ θεὸν, ἀντιβολεῖ με, τρίμην, τῆς εὐθύνης ἀπολῦσαι·

V. 583) Vulgo legitur hic vers.

κἢν μὴ τούτοις ἀναπειθώμεθα, τὰ παιδάρι' εὐθὺς ἀνέλκει.

Corruptelam prodit caesura post quartum pedem. In utroque cod. scriptum ἀναπειθόμεθα. in A. litera ε superscripta minio a secunda manu. Legendum (ut supra) *Brunck.* — Ricard. Porson in suppl. praef. ad Hecab. (Eur. trag. T. I. Lips. 1807) p. LIII. ait: Recte Brunckius γε addidisse videtur. Sed ἀναπειθώμεθα, quod ille corrigit, dactylum relinquit in quarta sede, quem tamen facile tolies reponendo ἀναπειθῶμεν τάγε παιδ. — Emendatio facilitate se commendans! — Reisigius vero suspicatur, legendum esse:

κἂν μὴ τούτοις ἀναπείθωσί με, τἀ' παιδάρι' εὐθὺς ἀνέλκει.

V. Conject. l. 1. c. 5. p. 154. ubi pluribus argute sententiam suam suffulcit. Inverniz. stulte defendit, quam etiam in suo ed. invenit, lect. vulg.

V. 585) συγκύπτουθ' — metaphora de iis desumta, qui remis una incumbunt. cf. et Arist. Eq. 854. τοῦτο δ' ἦν ἀεὶ συγκεκυφός. Ad totum vero compara v. 978 sqq.

Εἰ μὲν χοίρεις ἀρνὸς Φωνῇ, παιδὸς Φωνὴν ἐλεήσαις· —
εἰ δ' αὖ τοῖς χοιριδίοις χαίρω, δυγατρὸς Φωνῇ με πιθέσθαι.
χ' ἡμεῖς αὐτῷ τότε τῆς ὀργῆς ὀλίγον τὸν κόλλοπ' ἀνείμεν.
ἆρ' οὐ μεγάλη τοῦτ' ἔστ' ἀρχὴ, καὶ τοῦ πλούτου καταχήνη; 590

V. 588) *εἰ δ' αὖ τοῖς χοιριδίοις* — Sic bene Berglerus e Florentis sententia. Perperam in allis editt. *εἰ δ' αὖ τοῖς*. Inepte in A. emendatum inter lineas *αὐταῖς*. *Brunck.* Invernix. Itidem habet *αὖ τοῖς*. Quod ad rem ipsam attinet *χοιριδ.* (porcelli) posita sunt pro puellis ut Acharn. 738.

V. 590) — *καταχήνην*. Versus hic ruente metro legitur in primariis ed.

δεύτερον αὖ σου τουτὶ γράψομαι τ. τ. πλ. καταχ.

Sic etiam Rusterus, nisi quod *τατὶ* dedit. Ant. Fracinus, ut Brunck. adnotat, edidit:

δεύτερον ἄν σου τουτὶ γράψομαι, τ. τ. πλ. κατ.

Quum hanc lectionem etiam deprehenderit in ed. B. nisi quod artic. fuerit omissus, ed. A. vero obtulerit lect. *δεύτερον αὖ τωδὶ γράψομαι, τὴν τοῦ* — et superne varia lectio seu emendatio scripta esset *δεύτερον αὖ σου τουτὶ*, restituit bene Brunckius numeros sic, ut supra in textu dedimus. A poëtae manu, addit, est *γράψομαι*: sed quia librarii animo obversabatur v. supra occurrens *ἀπλ. μνημ. γράψομαι γὰ*,

ΒΔΕΛΤΚΛΕΩΝ.

δεύτερον αὖ σου τουτὶ γράφομαι, τὴν τοῦ πλούτου καταχήνην·

καὶ ταγαθά μοι μέμνησ', ἄ'χεις, φάσκων τὴν Ἑλλάδος ἀρχήν.

ΦΙΛΟΚΛΕΩΝ.

παίδων τοίνυν δοκιμαζομένων αἰδοῖα πώρωσι θεᾶσθαι.

---

hic etiam futurum loco praesentis posuit. Davesii dariusculae duae conjecturae: *δεύτερον αὖ τοῦτο γράφομαι γώ* vel *δεύτερον αὖ τουτὶ γράφομαι γω* — merito reprobantur. — Invernic. exhibet defenditque more suo, quam deprehendit in ed suo lect. *δεύτερον ἄν σου τουτὶ γράψομαι*, τ. τ. σ. καταχήνην.

V. 592) *φάσκων τὴν Ἑλλ. ἀρχήν.* Sic uterque cod. et primar editt. Ant. Fracinus ex emendatione minime necess. edidit: *φάσκ. τῆς Ἑλλ. ἄρχειν.* Tertiam lectionem invenit Cratander. *φάσκων τῆς Ἑλλάδος ἀρχήν. Brunck. Invernic.* edit *τὴν Ἑλλάδος ἄρχειν.* plaudens sibi addit in notis: *ita elegantissime lib. noster.* (!)

V. 593) *παίδων δοκιμαζομένων.* Vid. Petit ad Leges Att. p. 127. Epheborum explorationem ab inscriptione apud Curiales non satis distinxit Florens. *Brunck.* Annum scilicet decimum octavum agentes pueri in ordinem epheborum referebantur, explorata prius publice maturitate illorum. Post explorationem hanc solemnem Herculi sacra faciebant, cum laurea super capite corona et tonderi sibi curabant capillos, quos Delphos portabant ut donum votivum. Qua re per-

κἂν Οἴαγρος εἰσέλθῃ φεύγων, οὐκ ἀποφεύγει,
πρὶν ἂν ἡμῖν
ἐκ τῆς Νιόβης εἶπῃ ῥῆσιν, τὴν καλλίστην ἀπολέξας. 595
κἂν αὐλητὴς γε δίκην νικᾷ ταύτης ἡμῖν ἐπίχειρα
ἐν φορβειᾷ τοῖσι δικασταῖς ἔξοιδεν πῦλησ' ἀπιοῦσι.

---

acta demum apud Curiales inscriptio, praeita formula juris jurandi, quo cives obstringebantur civitati, subsequebatur. cf. Köphe über Gesetzg. und Gerichtsverf. der Griechen (Erfurt 1806) et H. Voſs in animadvers.

V. 594) Οἴαγρος. — mimus tragicus multum in pretio habitus, non commutandus cum Oeagro mythologico, Thraciae rege, et, uſ volunt alii, Orphei patre, v. Hygin. fab. — In Aeschyli fabula Niobe agebat Oeagrus hujus personam.

V. 597) φορβειᾷ — φορβειά capistra ex corio confecta Maulbinden) quibus tibicines ora sibi colligabant, eo fine, teste Scholiasta, ὅπως ἂν σύμμετρον τὸ πνεῦμα πεμπόμενον ἡδεῖαν τὴν φωνὴν τοῦ αὐλοῦ ποιῇ; Secund. Suidam autem, qui affert φόρβιον et φορβιὰν (Hesychius φορβαία et φορβία, etiam φορβειά habet, ex quibus probabiliter forma φορβειᾷ spuria est, cf. Lex. p. 1510.) ἵνα μὴ σχισθῇ τὸ χεῖλος. Undecunque hoc sumserit lexicographus, minus aptum est. Caeterum confer huc etiam locum Aristophanicum in Avibus v. 582, et Sophocleum apud Cicer.

φυσᾷ γὰρ οὐ σμικρᾶτιν αὐλίσκοις ἔτι
ἀλλ' ἀγχίνοις φύσεσι φορβαίας ἄτερ.

κἢν ἀποθνήσκων ὁ πατὴρ τῷ δῷ καταλιπὼν παῖδ' ἐπίκληρον,
πλάειν ἡμεῖς μαχρὰ τὴν κεφαλὴν εἰκόντες τῇ διαθήκῃ,
κοὐ τῇ κόγχῃ τῇ πάνυ σεμνᾶς τοῖς σημείοισιν ἐκούσῃ. 600
ἔδομεν ταύτην, ὅστις ἂν ἡμᾶς ἀντιβολήσας ἀναπείσῃ.
κοὐ ταῦτ' ἀνυπεύθυνοι ἐρῶμεν· τῶν δ' ἄλλων οὐδεμί' ἀρχή.

ΒΛΕΠΤΚΛΕΩΝ.

τουτὶ γάρτοι σεμνὸν τούτων, ὧν εἴρηκας, μαχαρίζω·

---

quem mutilatum legimus apud Longin. περ. ὑψ. c. 3, 7.

V. 598) *καταλιπών.* Haec vulgata est, quam mutavit prater necessit. Bruncknius in *καταλείπων.* Retinuimus illam. Et codex Ravennas sic legit. — De filia *ἐπίκληρος* parentis fratrisque experti puella, v. *Köpke* in libro jam citato p. 499.

V. 599) *πλάειν μαχρὰ τ. κεφαλὴν λέγειν* — de hac formula v. Πλοῦτ. 612. Θεσμ. 218. Ἐκκλησ. 426. et, qui exprimit eandem, Horat. I. Sat. 10, 91. et II. 5, 6.

V. 600) *τῇ κόγχῃ — ἐκούσῃ — ἀσφαλείαι ἕνεκα καὶ διὰ τὸ μὴ ἀφανίζεσθαι τοὺς τύπους τῆς σφραγῖδος.* — Schol.

V. 602) *ἀνυπεύθυνοι* — nulli obnoxii reddendae rationi (ohne Verantwortung).

V. 603) *σεμνὸν — μαχαρίζω.* Um die Wichtigkeit,

τῆς δ' ἐπικλήρου τὴν διαθήκην ἀδικεῖς ἀνακογχυλιάζων.

ΦΙΛΟΚΛΕΩΝ.

ἔτι δ' ἡ Βουλὴ, χὠ δῆμος, ὅταν κρῖναι μέγα πρᾶγμ' ἀπορήσῃ, 605
ἐψήφισται τοὺς ἀδικοῦντας τοῖσι δικασταῖς παραδοῦναι·
εἶτ' Εὔαθλος, χὠ μέγας οὗτος κολακώνυμος ἀσπιδαποβλής,

(Feierlichkeit) alles deſſen, was du geſagt haſt, (Schau der Epheben, Declamation aus der Niobe, Flötenſpiel u. ſ. w.) preiſen wir dich ſelig. v. 599. — τῆς δ'ἐπικλήρου — ἀνακογχυλιάζων — Aber was die Entmuſchelung des Teſtamentes der Erbin betrift, das iſt ein ſchlechter Streich. — Ad verbum ἀνακογχυλιάζειν ipsum affert Brunchius Suidae interpret. per ἀνακυφαρίσασθαι et Polluc. loc. VI. 25. ἢ μέντοι ἀνακυφαρίσασθαι τὸν λίγνιν, ἀνακογχυλιάσασθαι ἔλεγον, τὸ ἀνακαλύσασθαι τὴν φάρυγγα. Πλάτων δὲ ὁ Κωμικός.

ἀνακογχυλιαστὴν ἐχθδεκόν τι σκευάσω.

hic autem (addit) facete Comicus ad alium sensum detorquet hoc verbum, nempe ad id, quod supra dixerat, respiciens, adhibens verbum pro ἀνασπᾷν τὸν κόγχην.

V. 607) Εὔαθλος — Rhetor sycophanticus, cf. Acharn. v. 710. Citat Schol. alium locum ex Holcadibus Aristoph. — οὗτός ἐστιν ἡμῖν πανυρὸς τοξότης ὥσπερ Εὔαθλος, de quo, ut addit, et Platon in *Pisandro* et *Cra-*

οὐχὶ προδώσειν ὑμᾶς φασίν, περὶ τοῦ πλήθους δὲ μαχεῖσθαι.

κἀν τῷ ἐμοὶ γνώμην οὐδεὶς πώποτ' ἐνίκησεν, ἂν μὴ εἴπῃ τὰ δικαστηρὶ ἀφεῖναι πρώτιστα μίαν δικάσαντας· 610

αὐτὸς δ' ὁ Κλέων ὁ κεκραξιδάμας μόνον ἡμᾶς οὐ περιτρώγει.

ἀλλὰ φυλάττει διὰ χειρὸς ἔχων, καὶ τὰς μυίας ἀπαμύνει.

---

tinus in Thressis. — In eodem hoc vers. in voce κολακώνυμος nomen Cleonymi comice detortum in Colahonymi. Carpitur scilicet iste ut assentator populi, et alias homo nullius frugis, et saepe occurrit ut in nostra fabula v. 19. 822. ita in N. 353. 400. 673. O. 289. 1475. I. 958. 1293. 1372. A. 88. 844. Es. 446. 673. 1295. — ἀσπιδοποιβλής = ῥίψασπις N. 353. et Ei. 1186.

V. 608) οὐχὶ προδώσειν — μαχεῖσθαι. Secundum formulas oratorum graecorum — ὑπὲρ ὑμῶν ἀγωνίζομαι καὶ οὐχὶ προδίδωμι τὴν πόλιν — quibus captare ipsis solemne erat et circumducere vanam Atheniens. plebeculam. cf. infra v. 678 et 711.

V. 610) δικάσαντας tanquam si praecessisset δικασταί. *Brunck.*

V. 611) κεκραξιδάμας clamando omnia domans. J. H. V. *der allabschreiende Held.* – Pro μόνον vulgo μόνος, in binis cdd. metro repugnante μόνους. Recte *Br.* μόνον.

V. 612) φυλάττει — observat — studiose curat — ἀπαμύν. v. μ. cf. Equ. 1037.

σὺ δὲ τὸν πατέρ' οὐδ' ὁτιοῦν τούτων τὸν σαυτοῦ
πάπτοτ' ἔδρασας.
ἀλλὰ Θέωρος, καίτοι ἐστὶν ἀνὴρ Εὐφημίου οὐ-
δὲν ἐλάττων,
τὸν σπόγγον ἔχων ἐκ τῆς λεκάνης τἀμβάδι ἡμᾶν
περπανεῖ. 615
σκέψαι δ' ἀπὸ τῶν ἀγαθῶν οἵων ἀποκλείεις καὶ
κατερύκεις,
ἣν δουλείαν οὖσαν ἔφασκες χὐπηρεσίαν ἀποδείξειν.

ΒΔΕΛΥΚΛΕΩΝ.

ἔμπλησο λέγων· πάντως γάρ τοι παύσει ποτὲ,
κἀναφανήσει
πρακτὸς λουτροῦ περιγιγνόμενος τῆς ἀρχῆς τῆς
περισέμνου.

V. 614) de Theoro v. supr. v. 45. — τῶν κολάκων unus erat ut Euphemius.

V. 615) τὸν σπόγγον. Magis atticum esset τὸν σφόγγον. (!) περικνεῖν oblinere. Etym. M. κνᾶσαι, κυρίως τὸ λίπασμα ποιῆσαι *Br.* Additum est in Et. M. κνᾷν γὰρ τὸ τρίβειν. καὶ τοὺς βαίμματας κνῶσι λίθους· καὶ Ἀριστοφάνης δὲ ἐν Ταγηνισταῖς τὸ περιτρίβειν κνᾶσαι λέγει. Et. M. p. 499. ed. Lips. 1816.

V. 619) περιγιγνόμενος — Post participium hoc commate distingui debuit. Ordo est: παύσει ποτὲ τ. ἀρχ. pro παύσει λίθον παρὰ τ. ἀρχῆς. *Br.* In vers. Brunck. edit. addita minus perspicue sic datum est: *utique desistes aliquando ab isto praeclaro tuo imperio,*

ὃ δέ γ' ἥδιστον τούτων ἐστὶν πάντων, οὔ γὰ 'πιλελήσμην·

ὅταν οἰκαδ' ἴω τὸν μισθὸν ἔχων, κἄπειθ' ἥκοιθ' ἅμα πάντες

ἀσπάζωνται διὰ τἀργύριον· καὶ πρῶτα μὲν ἡ θυγάτηρ με

ἀπονίζῃ, καὶ τὼ ποδ' ἀλείφῃ, καὶ προσκύψασα φιλήσῃ,

καὶ παππάζουσ' ἅμα τῇ γλάττῃ τὸ τριώβολον ἐκκαλαμᾶται·

---

quod nota melius exponit. Verba καὐταφανήσει — περιγιγνόμενος translata sunt ibidem: *videberis podex loturam pervincens*: Bene quidem sic imago, crassior quidem, sed apte huc pertinens, expressa est: Sed si collocationem verborum spectemus, quum πάντως post a genitivo suo τ. ἀρχ. περιστιμᾶν interposita nova enunciatione sit disjecta, nescio an melius sit, cum J. H. Vossio legere κἂν εὐ φανήσῃ, sic enim legisse censendus est interpres, quamvis nondum explanarit mentem, secundum versionem suam, quae ita se habet. „*Du sollst endigen, wärst du auch* völlig, wie ein sprudelnder Steifs, der die Wische verhöhnt." Dubium me esse, non nego. Quoad sententiam, (Du sollst dastehen wie ein u. s. w.) melius mihi placet lectio, quam exhibet vulg. Quoad collocationem junctruramque propositionum binarum hiulcam reprobanda mihi videtur.

V. 624) ἐκκαλαμᾶται — expiscatur ex ore — scili-

καὶ τὸ γύναιόν μ' ὑποθαπεῦσαν ψυττὴν μᾶζαν προσενέγκῃ, 625
κἄπειτα καθεζομένη παρ' ἐμοὶ προσαναγκάζῃ· Φάγε τουτί.

Ἔντραγε τουτί — τούτοισιν ἐγὼ γάνυμαι, καὶ μή με δεήσει,
εἰς σὲ βλέψαι, καὶ τὸν ταμίαν, ὁπότ' ἄριστον παραθήσει,
καταρασάμενος, καὶ τονθορύσας, ἄλλην μή μοι ταχὺ μάξῃ.
τάδε κέκτημαι, πρόβλημα κακῶν, σκευὴν βελέων ἀλεωρήν. 630

---

cet in hoc adferebat nummulos. De more hoc, in ore portandi pecuniam cf. Aves v. 502—3. et infra in fabula nostra v. 823.

V. 625) *ψυττὴν μᾶζαν* — den gebonigten Mehlklofs.

V. 627) *ἔντραγε τουτί* cf. Eq. 51. *ἔδου, φάγε.*

V. 629) *τονθορύσας* (*brummend*) cf. Ran. v. 759. ibid. *ἄλλην μή μοι ταχὺ μάξῃ* — convivium funebre indigitat: Vossius integrum versum egregie vertit: Den verbissenen Fluch mir brummend in Bart, ob er bald mir knete was anders.

V. 630) *πρόβλημα κακ.* praesidium s. propugnaculum malorum *σκευ. βελέων ἀλεωρήν.* munimentum telis arcendis.

κἂν οἰνάν μοι μὴ 'γχῇς σὺ πιεῖν, τὸν ὄνον τόνδ' ἐσχεκόμισμαι
οἴνου μεστόν· κἄτ' ἐγχέομαι χλίνας. οὗτος δὲ κεχηνὼς
βρωμησάμενος τοῦ σοῦ δίνου μέγα καὶ στράτιον κατέπαρδεν.
ἆρ' οὐ μεγάλην ἀρχὴν ἄρχω,
καὶ τῆς τοῦ Διὸς οὐδὲν ἐλάττω, 635
ὅστις ἀκούω ταῦθ', ἅπερ ὁ Ζεύς;
ἦν γοῦν ἡμεῖς θορυβήσωμεν,
πᾶς τις ᾴδειν τῶν παριόντων·
Οἷον βροντᾷ τὸ δικαστήριον,

V. 631) τὸν ὄνον. ὄνος ἀγγεῖόν τι etiam = δῖνος infra 624 κεχηνὼς βρωμησάμενος (κατα) τοῦ σοῦ δίνου. (Becker) cf. Nub. 1473. διὰ τοῦτο ν. Δῖνον εἶμι δειλαιος, ὅτε κ. σ. χυτρῶν ὄντα θεὸν ἡγησάμην.

V. 635–36) ut unum versiculum legit hosce duos Invernizius, omittens ante Διὸς gen. artic. τοῦ. Qui cum non bene abesse videatur posse, deinde quum poscat metri nunc excurrentis, ut fere sub finem orationis, in minores versiculos anapaesticos ratio, secuti sumus vulgatam, etiam a Brunkio servatam lectionem.

V. 636) Inverniz. ex ed. Ravennate legit ὥσπερ· quod neque Atticam sapit dictionem, neque metro satis hic congruum videtur.

ὦ Ζεῦ βασιλεῦ. — κἂν ἀστράψῃ, 640
πομπύζουσιν, κἀγκεχόλασί με
οἱ πλουτοῦντες καὶ πάνυ σεμνοί.
καὶ σὺ δέδοικάς με μᾶλιστ' αὐτός·

V. 640) sqq. legit vers. Inverniz. ita digestos:

ὦ Ζεῦ βασιλεῦ —
κἂν ἀστράψῃ, πομπύζουσιν,
κἀγκεχόλασί μ' οἱ πλουτοῦντες
καὶ πάνυ σεμνοί.

numero minus bene decurrente. In verbo πομπύζουσιν litera ν vulgo omissum non potest omitti. Quoad sententiam, discimus ex Plinio (N. h. l. 28, c. 2.) fulgetras poppysmate adorare in more fuisse et religioni habitum antiquis. *Br.*

V. 643) post verbum δέδοικας idem Invern. nimis superstitiose habens suum codicem, inserit personam Bdelycleonis, ita ut verba ἐγὼ δ' ἀπολοίμην — δίδωκα — huic tribuat. Quod ait in notis p. 359. ridiculum esse, senem sibi ipsum respondere his verbis, si nimirum verba, ut vulgo, dentur orationi Philocleonis, ipsum, pace dixerim viri, ridiculum videtur. Nullo enim modo sic sibi ipse respondet. Ubi enim est quaestio in antecedentibus, quae poscat responsionem? Quodsi intelligat auctor quaestionem superiorem, revera autem exclamationem potius — ἆρ' οὖν μεγάλην — quaenam huc esset responsio? — Bdelycleonem usque ad v. 657. ne verbulum quidem dicere, itaque personam distributionem vulgatam, quam Brunckius sequitur et nos tuemur, unice

νὴ τὴν Δήμητρα, δέδοικας· ἐγὼ δ'
ἀπολοίμην, εἴ σε δέδοικα.

ΧΟΡΟΣ.

οὐπάπαθ' οὕτω καθαρῶς
οὐδενὸς ἠκούσαμεν, οὐ-
δὲ ξυνετῶς λέγοντος.

ΦΙΛΟΚΛΕΩΝ.

οὐκ, ἀλλ' ἐρήμας ὤφθ' οὗτος ἁμέλως τρυγήσειν.
καλῶς γὰρ ᾔδειν, ὡς ἐγὼ ταύτῃ πράτιστός εἰμι.

ΧΟΡΟΣ.

ὡς δὲ πάντ' ἐπελήλυθε,
κοὐδὲν παρῆλθεν, ὥστ' ἔγωγ'
ἠύξαιόμην ἀκούων.

---

veram esse, cogitur ex sermone Philocleonis v. 657. — ὥσθ' οὗτος ἤδη σκεφάπτας, κἄτειν οὐκ ἂν αὐτῷ — Quomodo haec dicere potuisset, si supra sic respondisset Bdelycleon?

V. 646) καθαρῶς significat hic aperte, ut saepius καθαρὸς usurpatur cf. Plat. Polit. VII. c. 5. ἐν τῷ καθαρῷ (in aperto) Phaedr. c. 16. ἐν ἡλίῳ καθαρῷ, v. et Astii animadv. ad Polit. p. 561. 644.

V. 649) ἐρήμας ὤφθ' — τρυγήσειν locutio proverbialis cf. et Eccles. 885. ὤφε δ' ἐρήμας, οὐ παρούσης ἐμοῦ ἐνθάδε τρυγήσειν — nostro loco vertendum: ille desertas vindemiaturum sperabat vineas. (scil. ἀμπέλους) Affine proverbium est: γλυκεῖ' ὀπώρα φύλακος ἐκλελοιπότος.

καὶν Μακάρων δικάζειν
αὐτὸς ἔδοξα νήσοις,
ἡδόμενος λέγοντι.

ΦΙΛΟΚΛΕΩΝ.

ὥσθ' οὗτος ἤδη σκοροδινᾶται, κἄστιν οὐκ ἐν αὐτοῦ.
ἦ μὴν ἐγώ σε τἠμέρου βλέπειν σκύτη ποιήσω.

V. 654) καὶν Μακάρων δικάζειν — νήσοις de judicibus insularum beatarum cf. Pindar Olymp. 2. De insulis ipsis Brunck. Anal. I. p. 155 in carmine Callistrati νήσους δ' ἐν μακάρων σὲ (Ἁρμόδι' Φασὶν εἶναι, ἵνα περ ποδώκης Ἀχιλεὺς κ. τ. λ. Plat. Pol. VII. c. 4. Gataker ad M. Anton. X. 558. p. 295. et Heynii opusc. academ. T. I. p. 395. sqq.

V. 657) σκορδινᾶται Voſs: *sich recht und strecht* bene ad sensum primarium. Signum scilicet eorum, qui convicti non habent, quod loquantur ibid. κἄστιν οὐκ ἐν αὐτοῦ = οὐχ' αὑτοῦ κύριός ἐστιν (ut fere nos dicimus: ist nicht bei *sich*.)

V. 658) σκύτη βλέπειν — In textu quidem Brunckius, ut circumfertur versus, βλέπειν habet ante σκύτη; sed in addendis (T. III. p. 219) admonet, in sexta sede sic esse spondeum, quia vox σκύτη priorem semper producat, itaque transponendas, ut recto talo incedat versus, vult voces. Quem hic, quamvis Invernizius vulgatam ed. suis ducibus praeferat, sumus secuti. Caeterum formula proverbialis metaphorica σκύτη βλέπειν inter eas referenda, de quibus supra ad v. 349. diximus, (confer huc βλέπειν θυμβροφάγου Acharn. 254. ἐρεχθέων βλέπειν

ΧΟΡΟΣ.

δεῖ δέ σε παντοίας πλέκειν
εἰς ἀπόφευξιν παλάμας. 660
τὴν γὰρ ἐμὴν ὀργὴν πεπά-
νας χαλεπὸν μὴ πρὸς ἐμοῦ λέγοντι.

Ran. 603 συρρ'χην βλέπειν Av. 1169. αἰκίαν βλέπειν ibid. 1671.) Zenobius e Comici scholiaste affert, Eupolin in Chrysigene eodem uti locutionis subemate, additque: εἴρηται ἀπὸ τῶν ὑποφαινομένων διακυμάτων πρὸς τὰ μέλλοντα κακά — Quum metaphora manifesto sit desumta a servis metuentibus pendentis habenae (cf. Hor. Ep. II. 2, 15.) siquidem, quod et tironibus notum, σκυτος denotat secuticam a corio (σκυτος) unde confecta est, J. H Vossius recte egit, quod colorem imaginis omnem vivide expresserit in versione sua: *Traun, machen werd' ich, daſs du heut Vorspuck von Peitschen sehest.*

V. 662) πρὸς ἐμοῦ λέγοντι e re mea. Similis usus particul. πρὸς occurrit in Sophocl. Oed. Tyr. 1434. πρὸς σοῦ γὰρ, οὐδ' ἐμοῦ φράσω et Trach. 480. δεῖ γὰρ καὶ τἀπὶ πρὸς κείνου λέγειν. Lucian. T. I. p. 255. (ed. Bip.) Sequentia πρὸς ταῦτα μύλην — ἰρεῖξαι versio latina in Brunckiana edit. minus bene exprimit hisce verbis: *Proinde tuum est quaerere molam bonam recens cusam, si nihil tale dixeris, quod meam s. nostram confringat iram.* Junge: ἢν μή τι λέγοις (absol. sumend. si nihil. sani profers, usitata vi formulae τι λέγειν cui respondet negativo sensu altera μηδὲν s. οὐκὶ λέγειν cf. Arist. O. 634. N. 781. O. 986.) ὥρα

πρὸς ταῦτα μύλην ἀγαθὴν ὥρα ζητεῖν σοι, καὶ
νεόκοπτον,
ἢν μή τι λέγῃς, ἥ τις δυναιτὴ τὸν ἐμὸν θυμὸν
κατιρεῖξαι.

ΒΔΕΛΥΚΛΕΩΝ.

χαλεπὸν μέν, καὶ δεινῆς γνάμης, καὶ μείζονος,
ἢ 'πὶ τρυγῳδοῖς, 665
ἰάσασθαι νόσον ἀρχαίαν ἐν τῇ πόλει ἐντετοκυῖαν.
ἀλλ', ὦ πάτερ ἡμέτερε Κρονίδη —

ζητ. 6 μυλ. ἀγαθ. ἥτις δυναιτὴ τ. ἐμ. θυμὸν κατιρ. (ein Mühlſtein, der im Stande ſey, unſern Zorn zu zermalmen.)

V. 665) τρυγωδοῖς male leg. in binis edd. a Br collatis. τρυγωδοῖς — facete usurpata est vox, ut et substant. τρυγωδία pro τρυγῳδία A. 499. 500. ut traducantur scil. sic tragoedi allusione hac ad rudia suae artis primordia et ante personae honestae vulgo tributum Aeschylo inventum ad *peruncto illos faccibus ora* poematum tragicorum super plaustris cantores actoresque e familia Thespidis. — Sic et infra τρυγῳδὸς et A. 886. τρυγῳδικὸς (χορὸς).

V. 667) ὦ πατ. — Κρονίδη, adludit vers. Hom. Il. α. simulque ludit in patre sene, quum per risum saepe grandaevi nuncupari soleant a nostro Κρόνοι, Κρονίδαι, Κρονικοί, Κρόνιπποι cf. Arist N. 929. Σ. 1480. N. 1070. etc. ceu stulti, fatui s. πρωίων ἔζοντες N. 398. cf. et Lucian Rhet. praec. p. 229. ed. Bipont. — in pron. ὑμέτερε producta est ultima syllaba ε ante ρε sed,

ΦΙΛΟΚΛΕΩΝ.

παῦσαι, χοὐ μὴ πατέριζε.
εἰ μὴ γὰρ, ὅπως δουλεύω ἐγὼ, τουτὶ ταχέως με διδάξεις,
οὐκ ἔστιν ὅπως οὐχὶ τεθνήξει, κἂν χρῇ σπλάγχνων ἀπέχεσθαι.

ΒΔΕΛΥΚΛΕΩΝ.

ἀκρόασαι νῦν, ὦ παππίδιον, χαλάσας ὀλίγον τὸ μέτωπον· 670

---

ut statuerim, non tam ex licentia anapaestorum, quod Brunckius vult, sed ex lege sub hac conditione communi.

V. 668) (διδά ξεις — solocce vulgo διδάξῃς. Brunck.

V. 669) τεθνήξει. Sic A. vulgo τεθνήσει. Hoc tanquam Atticum enotavit Suidas, sed prava libri sui scriptura deceptus, ut videtur. In Nub. 1436. σὺ δ' ἐγχανὼν τεθνήξει, codd. non variantibus. In Acharn. 590. posthabita Suidae auctoritate etiam τεθνήξει reposit. ad melior. edd. fidem. τεθνήσομαι nullibi occurrit et est plane barbarum. — κἂν χρῇ. Male vulgo χρῇ in dicat. — σπλάγχνων ἀπέχεσθαι. Schol. ὅτι οἱ ἀνδροφόνοι οὐ μεταλαμβάνουσι θυσιῶν. v. Petit. ad leg. Att. p. 612. 55. VI. *Brunck.* Plural. σπλάγχνα scilicet metonymice positus est hic pro sacrificiis, quibus interdicebantur caede polluti. V. inter alios locos etiam Sophocl. Oed. Tyr. v. 238 — μηδὲ θύ' μοι κοινὸν πατεῖσθαι.

V. 670) χαλᾷν τὸ μέτωπον sc. ἐργὸν σκύθρωπον — exporrigere frontem.

καὶ πρῶτον μὲν λόγισαι Φαύλας, μὴ ψήφους,
ἀλλ' ἀπὸ χειρός,
τὸν φόρον ἡμῖν ἀπὸ τῶν πόλεων ξυλλήβδην τῶν
προσοίτας·
κἄξω τούτου τὰ τέλη χωρὶς, καὶ τὰς πολλὰς
ἑκατοστάς,
πρυτανεῖα, μέταλλ', ἀγοράς, λιμένας, μισθούς,
καὶ ἐπιώπρατα.

V. 671) — Reditus Atheniensium publici, sub primordiis belli Peloponnesiaci mille talenta complectentes, (Xenoph. Anab. 7.) tempore, quo fabula nostra fuit edita ex mille istis, reipublicae Atheniensi tum in continenti terra tum in insulis subditis urbibus variis injustitiae modis fere in dupli summam excreverant. cf. et b. Voſs annot.

V. 674) πρυτανεῖα. Sportulae, quae deponi solebant a reis et accus., apud nostros *Succumbenzgelder* dictae: cf. Nub, 1133. deinde et *Strafgelder*, s. *Rechtshändelgefälle*. — μέταλλα Lauriotica scil. in Attica ipsa, cf. et Av. v. 1105. ubi de Laurioticis noctuis, nummo nimirum cum symbolo tutelaris Deae impresso facete sermo est:

γλαῦκας ὑμᾶς οὔποτ' ἐπιλείψουσι Λαυριωτικαί,
ἀλλ' ἐνοικήσουσιν ἔνδον, ἔνθα τοῖς βαλαντίοις
ἐνεττεύσουσι κἀπιλείψουσι μικρὰ κέρματα.

Nie an Eulen wirds euch mangeln, jenen Lauriotischen,
Nein, sie werden bei euch sich anbaun, und in euren Seckeln stets

τούτων πλήρωμα, τάλαντ' ἐγγὺς δισχίλια γίγνεται ἡμῖν. 675

ἀπὸ τούτων νυν μισθὸν κατάθες τοῖσι δικασταῖς ἐνιαυτοῦ,

ἓξ χιλιάσιν, κοὔπω πλείους ἐν τῇ χάρᾳ κατένασθε, γίγνεται ὑμῖν ἑκατὸν δήπου καὶ πεντήκοντα τάλαντα.

ΦΙΛΟΚΛΕΩΝ.

οὐδ' ἡ δεκάτη τῶν προσιόντων ἡμῖν ἄρ' ἐγίγνεθ' ὁ μισθός.

Junge brüten, und in Meng' ausbecken kleine Pfennige. *Voss.*

Sed etiam in Thracia fodinis gaudebant Athenienses. — ἀγυρὰς — λιμένας — de forensibus vectigalibus, ut etiam de portoriis impositis cf. Acharn. 903. μισθὸς (sec. Voss. *Gebühr*) fort. de servulorum familia et de μετοίκοις exactum tributum, δημεύματα venditione sub hasta bonorum eorum, quae a condemnatis publice hominibus cesserant in fiscum cf. Equ. 103.

V. 776) **τοῖσι δικασταῖς ἐνιαυτοῦ.** Perperam vulgo **τᾶν ἐν.** — in B. non melius **τοῦ 'νιαυτοῦ.** In A vulgatum est: sed voci **νυν** subpositae quatuor puncta judicant eam delendam esse, ita ut librarii judicio hic v. sic legendus esset:

ἀπὸ τούτων μισθὸν κατάθες τοῖσι δικασταῖς τοῦ ἐνιαυτοῦ. *Brunck.*

ΒΔΕΛΥΚΛΕΩΝ.

μὰ Δί' οὐ μέντοι· καὶ ποῖ τρέπεται δὴ 'πειτα τὰ χρήματα τἄλλα;

ΦΙΛΟΚΛΕΩΝ.

ἐς τουτους τοὺς — Οὐχὶ προδώσω τὸν Ἀθηναίων κολοσυρτὸν,

ἀλλὰ μαχοῦμαι περὶ τοῦ πλήθους αἰεί.

ΒΔΕΛΥΚΛΕΩΝ.

σὺ γὰρ, ὦ πάτερ, αὐτοὺς ἄρχειν αἱρεῖ σαυτοῦ, τούτοις τοῖς ῥημασίοις περιπεφθείς.

κἄπειθ' οὗτοι μὲν δωροδοκοῦσιν κατὰ πεντήκοντα τάλαντα

ἀπὸ τῶν πόλεων, ἐκκεκλοῦντες τοιουτί, κἀναφοβοῦντες·

Δώσετε τὸν Φόρον, ἢ βροντήσας τὴν πόλιν ὑμῶν ἀνατρέψω. —

V. 680) δὴ 'πειτα perperam vulgo δ' ἔπειτα, quod nihil est. Brunck.

V. 681) εἰς τουτους τοὺς. Etiam hos versus Bdelycleonis personae tribuendos esse censet Hotibius (Bothius) ita, ut sibi ipse respondeat homo et sic omnes versiculi usque ad δίδωσι unam efficiant orationem. Non inepte quidem; sed cum codd. desit auctoritas et responsio ut Philocleonis non incongrue quadret in patris personam, immo majori cum vi

σὺ δὲ τῆς ἀρχῆς ἀγαπᾷς τῆς σῆς τοὺς ἀργελό-
φους περιτρώγων.
οἱ δὲ ξύμμαχοι, ὡς ᾔσθοντό γε τὸν μὲν σύρ-
φακα τὸν ἄλλον
ἐκ κηθαρίου λαγαρυζόμενον, καὶ τραγαλίζοντα
τὸ μηδέν,
σὲ μὲν ἡγοῦνται Κόννου ψῆφον· τούτοισι δὲ ἐω-
ροδοκοῦσιν

---

comica, dum nativo colore exprimit studium acre Philocleonis erga rhetores suos, nihil immutare voluimus.

V. 687) ἀργιλόφους περιτρώγων. Schol. τὰ περιττὰ καὶ ἄχρηστα. ἀργιλόφοι γὰρ τῇ μαλωτῇ οἱ πόδες, οὓς ποδώνας καλοῦσι, καὶ οὗτοι ἄχρηστοι. J. H. Vofs, versum integrum sic dedit, sensum magis sequens generaliorem, quam exprimere cupiens imag sing.

Doch du von der eigenen Oberrschaft bist froh zu benagen den Abfall.

ἀγαπᾷν enim ut στέργειν saepe (cf. et Sophocl. Oed. T. et Philoct.) sensu usurpatum est τῷ acquiescere.

V. 688) ᾔσθοντό γε — in ed. Inverniz. post ᾔσθοντο abest, et quidem ruente metro, male particula γε, Hotibius vult (p. 105) ne incisionem dactylus excipiat, quod Attici, Porsono et aliis admonentibus studuerunt evitare, ὡς ᾔσθοντ' οὖν. Non displicet, quamvis mutare nihil voluerimus, conjectura.

V. 689) λαγαρυζόμενον vulgo λαγαριζόμενον. Bene sic ed. A. ut etiam apud Suidam scriptum est. *Br.*

V. 690) Κόννου ψῆφον, facete positum pro θρῖον,

ὕρχας, οἶνον, ἐλάπιδας, τυρὸν, μέλι, σήσαμα, πρόσκεφάλαια,
φιάλας, χλανίδας, στεφάνους, ὕρμους, ἐκπώματα, πλουθυγίειαν.
σὺ δέ γ' ὧν ἄρχεις, πολλὰ μὲν ἐν γῇ, πολλὰ δ' ἐφ' ὑγρῷ πιτυλεύσας,
οὐδεὶς οὐδὲ σχοροδου κεφαλὴν τοῖς ἐψητοῖσι δίδασι.

---

quia de judice loquitur. Κόννα ἠῶν autem proverbium est in hominem nullius momenti, ortum a malo citharoedo, cui nomen Connus. J. H. Vossius Κόννον non ut nomen proprium, sed appellativum videtur sumere, quum vox κόννος etiam aurium quoddam decorandarum genus significet, v. Polyb. 10, 18. vertit enim *Kiesel zum Tande*; dubito an recte.

V. 692) ὕρχας, οἶνον. Suidas e Scholiaste: ὕρχας, κιρράμια ἀγγεῖα, ὑποδεκτικὰ ταρίχων (salsamentorum orcas) δύο ὠτὰ ἔχοντα. Quare non legendum cum Polluce, qui ad hunc locum respexit VI. 14. — ὕρχας οἴνου, quum diversae res hic significentur. *Br.*

V. 693) σὺ δέ γ', ὧν ἄρχεις. Sic libri omnes optime, σὺ δὲ nominativ. solut. — tu vero, i. e. quod vero ad te adtinet. Ordo est: σὺ δέ γε πολλὰ μὲν ἐν γῇ, πολλὰ δ' ἐφ' ὑγρῷ πιτυλεύσας, οὐδεὶς ἐκείνων, ὧν ἄρχεις, οὐδέ σοι δίδωσι σχορόδου κεφαλήν. Pronomen σοι suppressum eleganter (ex nomin. σύ). supplendum est. Berglerus male et ruente metro correxit edidit-que: σοὶ δέ γ', ὧν ἄρχεις. *Brunck.*

ΦΙΛΟΚΛΕΩΝ.

μὰ Δί', ἀλλὰ παρ' Εὐχαρίδου ταυτὸς τρεῖς ἀγλί-
θας μετέπεμψα.
ἀλλ' αὐτήν μοι τὴν δουλείαν οὐκ ἀποφαίνων ἀπο-
κναίεις.

ΒΔΕΛΥΚΛΕΩΝ.

οὐ γὰρ μεγάλη δουλεία 'στίν, τούτους μὲν ἅπαν-
τας ἐν ἀρχαῖς
αὐτούς τ' εἶναι, καὶ τοὺς κόλακας τοὺς τούτων,
μισθοφοροῦντας;
σοὶ δ' ἤν τίς γε διδῷ τρεῖς ὀβολοὺς, ἀγαπᾷς·
οὓς αὐτὸς ἐλαύνων,

V. 695) Εὐχαρίδου — nomen allii venditoris. ἀγλίθες sunt alliorum capita cf. in carmine *Moretum* inscript. v. 92. Singula tum capitum numeroso cortice nudat. Jegliche Voß' (des vielfach knolligten Knoblauchs v. 89.) jezt blößt er von zahlreich hüllender Rinde. Voß. im Anh. zu Virg. ländl. Geb. I. 363.

V. 696) αὐτὴν — cum emphasi sumendum, ut αὐτὸς saepe usurpatur. — istam, quam dudum minatus es servitutem demonstrare mihi, non exponens enecas me. — ut etiam in Menandr. Μισουμένῳ — τί σὺ καθεύδεις; σύ μ' ἀποκναίεις παρισπατῶν;

V. 699) σοὶ δ' ἤν τίς γε διδῷ τρεῖς ὀβολούς. Sic Brunchius ex ed. A. (B. corruptis numeris: σοὶ δ' ἤν τις διδῷ τοὺς τρεῖς ὀβολούς — in primar. edd. σοὶ δ' ἤν τίς γε διδῷ τ. τρ. ὀβ.) Brunckianam lectio-

καὶ πεζομαχῶν, καὶ πολιορκῶν ἐκτήσω, πολλὰ πονήσας.
καὶ πρὸς τούτοις ἐπιτεττόμενος Φοιτᾷς, ὃ μάλιστά μ' ἀπάγχει,
ὅταν εἰσελθὼν μειράκιόν σοι κατάπυγον, Χαιρίου υἱὸς,
ὠδὶ διαβὰς, διακινηθεὶς τῷ σώματι, καὶ τρυφερανθεὶς,
ἥκειν εἴπῃ πρῳ, κἂν ἄρᾳ, δικάσουθ'· ὡς ὅστις ἂν ὑμῶν
ὕστερος ἔλθῃ τοῦ σημείου, τὸ τριώβολον οὐ κομιεῖται.

---

nem sequitur ed. Ravennas, habens, ut fere circumfertur σοὶ δ' ὅν τις δῷ τοὺς τρεῖς ὀβολούς, quod nescio an sit rotundius, et metro et sententiae magis congruum. Haec enim articulum τοὺς, quum sic consuetum innuitur judicum salarium, eleganter videtur admittere, immo poscere. Quod Brunckius adnotat, artic. bene omitti ad contemtus ὑβρίζειν, nihili est meo judicio, immo additus auget potius illum, si ob oculos ponas tibi actoris gestum comitantem sardonicum.

V. 702) **Χαιρίου υἱός.** Chaereas a Comicis, nominatim Eupolide (in Βάπταις) ut inquilinus exagitatus. Filius illius a nostro nunc ut cinaedus pungitur.

V. 704) **πρῳ** male vulgo **πρῴ**. Brunck,

αὐτὸς δὲ φέρει τὸ συνηγορικὸν, δραχμὴν, κἂν
ὕστερος ἔλθῃ·
καὶ κοινανῶν τῶν ἀρχόντων ἑτέρῳ τινὶ τῶν μεθ'
ἑαυτοῦ,
ἢν τίς τι διδῷ τῶν φευγόντων, ξυνθέντε τὸ
πρᾶγμα ἐὺ ὄντε,
ἐσπουδάκατον· κἄθ', ὡς πρίων, ὁ μὲν ἕλκει, ὁ
δ' ἀνταναδάκε.
σὺ δὲ χασκάζεις τὸν Κωλακρέτην· τὸ δὲ πραττό-
μενόν σε λέληθε. 710

V. 706) *τὸ συνηγορικόν.* *Anwaltslohn.* συνήγοροι (causidici, Anwalte) erant decem ex rhetoribus, docente Aristot. Pol. II. l. 4. sorte electi. Merces eorum pro singulis trecenorum dierum judicialium drachma s. duplum erat mercedis judicum.

V. 709) *ὡς πρίων.* Sic bene ed. nec aliter legi potest, salva metri lege. *Brunck.* Verbi causa Florens Christianus vult legere *ὁ μὲν ἀνέλκει* contra omnem metri regulam. Quod addit, melius, quamvis in oculos cadat: Festive (ait) similitudine ducta a fabris, qui serram grandiorem ducunt et reducunt, infra supraque, ut robur aliquod secent. cf. adn. in ed. Ruster. p. 140.

V. 710) *Χασκάζεις τ. Κωλακρέτην.* — inhias Quaestori, stipend. judic. exsolventi. (J. H. V. *du maulafst nur auf den Zahlamtmann*) *κωλακρέτης* dictus *ἀποδέκτης.* Aristophanes Grammaticus scripsit hos magistratus non solum quaestores fuisse *τοῦ δικαστι-*

ΦΙΛΟΚΛΕΩΝ.

ταυτί με ποιοῦσ'; οἴμοι, τί λέγεις; ὡς μου τὸν θῦνα ταράττεις,
καὶ τὸν νοῦν μου προσάγεις μᾶλλον· κοὐκ οἶδ' ὅ τι χρῆμά με ποιεῖς.

ΒΔΕΛΥΚΛΕΩΝ.

σκέψαι τοίνυν, ὡς, ἐξὸν σοι πλουτεῖν, καὶ τοῖσιν ἄπασιν,

καὶ μισθοῦ sed etiam, quas impendi in res sacras opus erat, pecuniarum. Locus occurrit in Schol. fabulae Arist. *Av.* de Androtione quodam qui scribit: τοῦτ' ἐστὶν Ἀνδρωτίωνι τοῦτῳ Καλλιφίτας διδόναι ἐκ τῶν ναυκληρικῶν ἐφόδων ἀργύριον, καὶ εἰς ἄλλο ὅτι ἂν δέῃ ἀναλῶσαι. Ex hoc colligi possit, fuisse olim universi *publici* aerarii quaestores, quorum munia bello Peloponnes. ubi plura sunt immutata, in minus hoc, unde sermo supra est, fuerint transformata. Utrum vox καλλιφίτης, ut Flor. censet, ἀπὸ τῶν καλῶν (pelles et καλαὶ (Hüftknochen) e victimis putat) derivanda sit, dubito, saltim in medio relinquo.

V. 711) τὸν θῦνα ταράττεις. metaph. pr. commoves mihi intimum cor. Schol. ἐκ βυθοῦ με κινεῖς. θὶς enim vel θὶν non solum est littus, sed etiam βάθος maris. J. H. Voſs metaph. sequens *o weh wie mir du die Brandungen aufwühlst!* comparatur autem ἡ θὶς maris, heparis θυμιμήν.

ὑπὸ τῶν αἰεὶ ξημιζόντων οὐκ οἶδ' ὅπως ἐγκεκύ-
κλησαι·
ὅστις πόλεων ἄρχων πλείστων, ἀπὸ τοῦ Πόντου
μέχρι Σαρδοῦς, 715
οὐκ ἀπολαύεις, πλὴν τοῦθ', ὦ Φέρεις, ἀκμῆς· καὶ
τοῦτ' ἐρίῳ σοι
ἀνστάζουσιν κατὰ μικρὸν αἰεί, τοῦ ζῆν ἕνεκ', ὥσπερ
ἄλειφον.
βούλονται γάρ σε πάντ' εἶναι· καὶ τοῦθ', ὃν
οὕνεκ', ἐρῶ σοι·

V. 714) *ἐγκεκύκλησαι* a re venatoria ducta videtur metaphora. Schaue wie — von den ewig nur Volksliedern heuchelnden (*ξημιζόντων*) du, mir ganz unbegreiflich, umstrickt wirst. J. H. Voſs.

V. 715) *μέχρι Σαρδοῦς* — urbs Lydiae, Croesi quondam metropolis.

V. 716) *ἀκμῆι*, vulgo *ἀκμῇ*. Quod Bruncius edidit, suppeditat Suidas. Vulg. lect. etiam Invernizius habet.

V. 717) *ἀνστάζουσιν* — imago desumta ab iis, qui auricularum laborant doloribus, quibus olei quid lanae intinctum instillari solet identidem levaminis causa.

V. 718) *καὶ τοῦθ', ὃν εἵνεκ' ἐρῶ σοι*, vulgo legebatur versus depravatissime; *βούλονται γάρ σε πάντ' εἶναι. καὶ τούτων ἕνεκ' ἐρῶσω.* In A. scriptum: *καὶ τούτων εἵνεκ' ἐρῶ σοι*, unde Brunckius bene restituit genuinam lectionem, quam etiam servat cd. Ravennas.

ἵνα γιγνώσκῃς τὸν τιθασευτήν· κἢν ὅταν οὗτός
γ' ἐπισίζῃ,
ἐπὶ τῶν ἐχθρῶν τιν' ἐπιῤῥύξας, ἀγρίως αὐτοῖς
ἐπιπηδᾷς.
εἰ γὰρ ἐβούλοντο βίον πορίσαι τῷ δήμῳ, ῥᾴδιον
ἦν ἄν.
εἰσὶν γὰ πόλεις χίλιαι, αἳ νῦν τὸν Φόρον ἡμῖν
ἀπάγουσι.
τούτων εἴκοσιν ἄνδρας βόσκειν εἴ τις προσέταττεν
ἑκάστῃ,

V. 719) *ἐπισίζῃ* — verbum *ἐπισίζειν* sensum habet τοῦ κυνηγετικοῦ παρορμᾶν. Verbum simplex *σίζειν* occurrit inter al. Theocr. VI. 29. — (vernacula lingua de ovium pastoribus hisien). Hesychius: *ἐπισίζειν κίνειν, ἐπαφιέναι κ. παροξύνειν. ἐπὶ τ. ἰχθύων.* Invern. sec. ed. Rav. male *ἐ. τ. ἰχθρῶν.*

V. 723) — *προσέταττεν ἑκάστῃ* — λαγώοις. Sic optime locum hunc constituit Dawesius. Male vulgo legitur *προσέταξεν*, contra temporum rationem, quum praecesserit *εἰ ἐβούλοντο* — *ῥᾴδιον ἂν ἦν*. Male etiam legitur altero in versu *ἴζων ἐν πᾶσι*. Non quod *ἴζων ἐν λαγώοις* loquendi sit ratio a nemine usurpata. Nam sic alibi loquitur ipse Comicus Abharn. 1025. Agricola boves suos ab hostibus abactos flens ait ibi:

καὶ ταῦτο μέντοι νὴ Δί', ὥσπερ μ' ἐτριφίτην
ἐν πᾶσι βελτίοσι.

Sed ideo mendosa est vulgata lectio, quod, quum

δύο μυριάδες τῶν δημοτικῶν ἔζων ἂν πᾶσι λαγῴοις,

---

sententia flagitet, *viverent in omnibus deliciis* (scil. meris leporibus) *vivebant in omnibus deliciis*. Nam ἔζων nude nihil aliud significare potest, quam *vivebant*, nullo autem pacto *viverent*. Britanni confirmat etiam emendationem cod. A. *Brunck.* — Dawesii emendat. sequitur etiam, posthabitis hic ed. suis, qui servant vulgatam, Invernisius, defendit vero tuens lectionem περιεῖχεν p. 365. II. — Quod attinet verba δύο μυριάδες δημοτικῶν — Scholiast. adnotat, non improbabile esse, hunc tum temporis extitisse numerum civium Atheniensium et provocat verba Demosthenis εἰσὶ δ' ἐμοῦ δυσμενεῖς πάντες Ἀθηναῖοι, qui autem serius scripsit. In verbis anteced. v. 713. πολλαὶ χίλιαι haesitat idem, num numerus positus sit certus pro incerto (ἀντὶ τοῦ πολλαὶ) an ex historia sumserit hoc poëta. J. H. Vofs in hoc festivo proposito, quod, ut filius recte admonet, nullo pacto serio est sumendum, revera enim adhibitum reipbl. Atheniensi interitum attulisset repentinum, mediam ingressus est viam, vertens:

Viel Städte sind ja, wohl tausend an Zahl, die jezt uns bringen die Schatzung.
Wenn jede davon zweymal zehn Mann zu beköstigen hätte den Auftrag,
Dann lebeten zwey Myriaden des Volks bei lauter gebratenen Hasen.

καὶ στεφάνοισιν παντοδαποῖσιν, καὶ πύῳ, καὶ
πυρίτῃ; 725
ἄξια τῆς γῆς ἀπολαύοντες, καὶ τοῦ 'ν Μαρα-
θῶνι τροπαίου.
νῦν δ', ὥσπερ ἁλιολόγοι, χωρεῖθ' ἅμα τῷ τὸν
μισθὸν ἔχοντι.

V. 725) στέφανοι sunt esculenti genus voluptuarium. Festkränzlein vertit J. H. V. — πυριάτῃ in textu legit Brunck πυρίτῃ sed ut foedissimam mendam resumit in notis p. 231 reponens, quod Scholiast. agnoscit, et Pollux VI. 54. H. Stephan. legebant et Casaubonus, πυριάτῃ. Etiam in ed. A. distincte sic scriptum esse affirmat. Inverniz. lect. tuetur πυρίτῃ. Caeterum fere idem significat vox, quod πῦος colostram scilicet. Sunt qui distinguant haec duo vocabula, ut πῦος sit (sec. Schol.) τὸ πρῶτον γάλα, et us Galenus ait τὸ μὲν ἀπεπτύσαι ἀμέλχθέν, alterum, autem lac coctum, quod et πυριφθὲν dicitur. Palamedes Grammat. vero τὸ αὐτὸ λέγων εἶναι γράφει· ἔθος γὰρ ποιηταῖς παραλλήλοις λέξεσιν ἰσοδυναμούσαις χρῆσθαι. Schol. J. H. Vofs. distinguit sic vertens. *Biest und gesottenen Biestrahm* — vulgus Suevicum corrumpit in jocum vocab. *Biest*, *Kühpriester* adpellans rem.

V. 727) ἔχοντι simpl. pro comp. περίχοντι. v. not. ad Aesch. S. Th. 878. In Pace 547. πεπαρδὲν pro κατακ. γελᾶν. Soph. Phil. 1125 *distribuendam* pro κατεγιλᾶν. *Brunck.*

ΦΙΛΟΚΛΕΩΝ.

οἶμοι· τί ποθ' ὥσπερ νάρκη μου κατὰ τῆς χειρὸς κατηχεῖται,
καὶ τὸ ξίφος οὐ δύναμαι κατέχειν; ἀλλ' ἤδη μαλθακός εἰμι.

ΒΔΕΛΥΚΛΕΩΝ.

ἀλλ' ὁπόταν μὲν δείσασ' αὐτοί, τὴν Εὔβοιαν δι-
δόασιν 730
ὑμῖν, καὶ σῖτον ὑφίστανται κατὰ πεντήκοντα μεδίμνους

V. 728) Εὐβοιαν διδόασι, scil. verbis dant, ut saepe accidit temporibus turbulentis ad sedandum populum. cf. Nub. 204,

V. 731) μεδίμνους medimnus continebat 48 choenices, choenix vero 2 sextarios, sive 4. cotylas, tantum frumenti, quantum in singulos dies ad sustentandam vitam necesse erat. — Caeterum hic et seq. vers. ad frumenti largitionem alluditur post expeditionem contra seditiosos Eubsoeenses, susceptam finitamque feliciter, donatam populo (Olymp. 89, 1.) Scilicet quum non eam, quam speraverant, frumenti copiam reportässent e pingui Eubocae solo, pro quinquaginta, qui antea promissi erant, non nisi quinque medimni dispertiebantur inter singulos cives et quidem κατὰ χοίνικα (Metzenweise) — ξενίαι φεύγων v. 724. — accusatus, scil. quasi non esset civis germanus; peregrini enim et adscitii cives exclusi erant tali beneficio. — Adnotat etiam hic Brunckius versum

ταρεῖν· ἔδοσαν δ' οὐπώποτέ σοι, πλὴν πρώην,
πέντε μεδίμνους
(καὶ ταῦτα μόλις, ξενίας φεύγων, ἔλαβες κατὰ
χοίνικα) κριθῶν.
ὧν οὕνεκ' ἐγώ σ' ἀπέκλεισον ἀεί,
βόσκειν ἐθέλων, καὶ μὴ τούτους
ἐγχάσκειν σοι στομφάζοντας.
καὶ νῦν ἀτεχνῶς ἐθέλω παρέχειν,
ὅ τι βούλει, σοι,
πλὴν Κωλακρέτου γάλα πίνειν.

ΧΟΡΟΣ.

ἦπου σοφὸς ἦν, ὅστις ἔφασκεν· Πρὶν ἂν ἀμφοῖν
μῦθον ἀκούσῃς,

---

hunc vulgo in duos divisum esse, qui recte in cd. A in unum coalescant.

V. 736) στομφάζοντας — αἰλιζόντας.

V. 739) Κωλακρ. γάλα πίνειν — alludit proverbiali locutioni ὄρνιθος γάλα — de qua supra diximus.

V. 740) πρὶν ἂν — ἀκούσῃς. cf. in fab. nostra infra v. 919—20. et Aeschyli Prom. v. 886. et Eur. Androm. v. 957. Nec non Phocylideus iste comparari potest versus:

μήτε δίκην δικάσῃς πρὶν ἀμφοῖν μῦθον ἀκούσῃς.

Etiam Heliastarum juramento inhaerebant verba: ἀκροάσομαι τῆ κατηγόρα καὶ τοῦ ἀπολογουμένου ὁμοίως ἀμφοῖν, v. et Demosth. contr. Timocrat.

οὐκ ἂν δικάσαις. σὺ γὰρ οὖν νῦν μοι γυναῖν πολλῷ δεδόκησαι·
ἔστ' ἦδη τὴν ὀργὴν χαλάσας, τοὺς σκίπωνας καταβάλλω.
ἀλλ', ὦ τῆς ἡλικίας ἡμῖν τῆς αὐτῆς ξυνθιασῶται, πιθοῦ, πιθοῦ λόγοισι, μηδ' ἄφρων γένῃ, μηδ' ἀτενὴς ἄγαν ἀτρόμων τ' ἀνήρ. 745

V. 742) *σκίπωνας*. Sic scriptum in B. in A. erat prima *σκίμωνας*, ut in impressis, sed *μ* litura inductum. *Brunck.* ed. Invern. offert *σκιμώνας* (manifesto ex glossemate) Ipse exhibet in textu *σκίπωνας*. Caeterum formula *σκήπων* a *σκήπτω* (scipio - Stab) in lexicis etiam frequens est.

V. 745) *ἄγαν ἀτρόμων*. Insertam in impressis particul. *(γε)* neuter agnoscit codex. *Brunck.* Invernisius hunc et versus sequentes, ut circumferuntur vulgo, manifesto pluribus locis aegrotos, a Brunckio tentatos quidem, sed non plane salubri restitutos medela secundum ed. suum dispescuit in minores versiculos hujuscemodi habitus:

μηδ' ἀτενὴς ἄγαν
ἀτρόμων τ' ἀνήρ.
εἰδ' ὠφελῶ μου
πηδεμὼν ἢ ξυγγενὴς
— — —
— — —
σὺ δὲ παρὼν δίκαζε.

Et sic etiam disjecti sunt apud illum antistrophici

σὺ ἄφελέν μοι κρόμιὼν ἡ ξυγγενὴς

πεισθέντων — πειθόμενός τε σοι. Optime illos restituisse nobis videtur J. H. Vossius, qui quantum augurari licet ex versione data, quum promissae criticae notae nondum sint editae, post quatuor chori primarios tetrametros anapaesticos cum versu πιθοῦ, πιθοῦ incipit strophem sic constitutam, ut complectatur illa a primordio quatuor jambos senarios, quos exciperent tres postremi versiculi

⏑ – ⏑ – | ⏑ – – ⏑ – | – ⏑ – |

– ⏑ – ⏑ | – ⏑ – ⏑ | – ⏑ – ⏑ | – ⏑ – |

⏑ – ⏑ – ⏑ – |

Legisse videtur hic, quum neque textus vulgatus neque Brunckianus huic schemati respondeant:

τὺν δ' αὖ παρὼν τις ἐμφανὴς σοι θεὸς,
πράγματος ξυλλαμβάνει, καὶ δῆλός ἐστι σὺν πόνῳ,
σοὶ δ' αὖ παρὼν δίκα.

vertit enim:

Dir nunmehr kam ein Gott heran offenbar,
Mitzufördern dieſs Geschäft und augenscheinlich
wirkt er Heil.

Du nur heran, und nim.

vulg. legitur v. 748. σοὶ δὲ τὺν τις τῶν θεῶν παρὼν ἐμφανὴς, quem Brunckius suopte ingenio ita efformavit, ut apud nos legitur. Notare hoc voluimus nihil mutantes, quamvis J. H. Voſsii metri constitutioni quae innixa videtur versibus postsequentibus ut antistrophicis assensum majorem praebeamus, modo ipse, quomodo legendum censeat, criticis suis mox

εἶναί τις, ὅστις δὴ τοιοῦτ' ἀνουθέτει.
νῦν δ' αὖ παρών τις ἐμφανὴς σοι τῶν θεῶν
ξυλλαμβάνει τοῦ πράγματος,
ἢ δῆλος εὖ ποιῶν· σὺ δ' αὖ παρὼν δέχου.

ΒΔΕΛΥΚΛΕΩΝ.

καὶ μὴν θρέψω γ' αὐτὸν, παρέχων
ὅσα πρεσβύτῃ ξύμφορα· χόνδρον
λαίχειν, χλαῖναν μαλακὴν, σισύραν,
πόρνην, ἥ τις τὸ πέος τρῖψει;
καὶ τὴν ὀσφύν. ἀλλ' ὅτι σιγᾷ,
καὐδὲν γρύζει,

---

adnotationibus aperiat, dum nobis nihil nisi inde conjectare licuit. — Voces ἀνανὴς caeterum et ἀνεράπευτος sunt synonymae. Illa = ἄναγκτος, haec = σκληρός, ut in Alcest Sophoel. — infractus.

V. 752) χόνδρον — alicam. (Gerstengraupe) — cibus stomacho utilissimus. Ptisanam etiam vocant v. c. Cels. 3, 6. Plin. 20, 25. Plin. ep. II. 1, 15.

V. 753) σισύραν — cf. Av. 121. ὥσπερ σισύραν λύκας ταχλιθεῖσαν μαλθακήν.

V. 756) γρύζει. — γρύζειν mucksen, ut vernacula lingua loquimur. cf. Ran. 913. χρύζοντας οὐδὲν πώποτε cf. N. 963. Π. 454. 598. Λ. 656. etc. etc. Versiculos a πόρνην — πρεσβύτῃ alio ordine exhibet Invernizius; hoc quidem:

πόρνην, ἥτις
τὸ π. τρ. π. τ. ὀσφύν',

τοῦτ' οὐ δύναταί με πρασσέσθαι.

ΧΟΡΟΣ.

νενουθέτηκεν αὐτὸν ἐς τὰ πράγματα.
οὐκ γὰρ ἐμαίνετ' ἀρτίως, ἔγνωκε νῦν·
λογίζεται τ' ἐκεῖνα κἀνθ' ἁμαρτίας,
ἃ, σοῦ παρακελεύοντος, οὐκ ἐπείθετο.
νῦν οὖν ἴσως τοῖς σοῖς λόγοισι πείθεται,
καὶ Φρενεῖ μέντοι, μαθητὰς ἐς τολοιπὸν τῶν τρόπων,
πεθόμενός τε σοί γ'.

ἀλλ' ἔτι σιγᾷ, κουδὲν χρίζει, τοῦτ'
οὐ δυν. προσ.

Melius continuantur cum Brunckio coepti dimetri anapaestici.

V. 758—59. vulgo circumferuntur versus ita: οὐκ τοτ' ἐμαίνετ', ἔγνωκε νῦν ἀρτίως, ἔτι. Dedimus eos nos, ut Brunck. ad metri praescriptum reconcinnavit. Invernis. legit ex libro suo:

οὐκ τότ' ἐμαίνετ', ἔ-
γνωκεν γὰρ ἀρτίως
— — — —
ἃ σοῦ παλεύοντος, οὐκ ἐπείθετο.
νῦν δ' ἴσως τοῖσι σοῖς
λόγοισι πείθ'.
καὶ σωφρονεῖ μ. μαθη-
τὰς —— τρόπων,
πεθόμενός τέ σου.

ΦΙΛΟΚΛΕΩΝ.

ἰὼ μοι μοι.

ΒΔΕΛΥΚΛΕΩΝ.

οὗτος, τί μοι βοᾷς;

ΦΙΛΟΚΛΕΩΝ.

μή μοι τούτων μηδὲν ὑπισχνοῦ. 765
ΚΕΙΝΩΝ ΕΡΑΜΑΙ· ΚΕΙΘΙ ΓΕΝΟΙΜΑΝ,
ἵν' ὁ κήρυξ φησί· Τίς ἀψήφι-
στος; ἀνιστάσθω. —
κἀνιστάμην ἐγὼ τοῖς πημοῖς,
ψηφιζομένων ὁ τελευταῖος. 770
στεῦδ', ὦ ψυχή. πεῦ μοι ψυχή;
ΠΑΡΕΣ Ω ΣΚΙΕΡΑ. μὰ τὸν Ἡρακλέα,

V. 766) *καὶν. ἴρ. καθ' γυν.* Comica parodia! — ex Eurip. Hippolyto priore s. velato. V. Valkenarium ad Hippol. v. 230. *Brunck.* Caeterum cf. Alcest. Eur. v. 838 ubi Admetus ita queritur v. 879—880. (ed. Tauchnit.) *κἀνὼν ἴραμαι, κεῖν' ἐκτὸς δώματα πίπτει.*

V. 771) *μεῦ μοι ψυχή.* Sic ambo codd. recte invenuste vulgo *πεῦ μεῦ ψ.* *Brunck.*

V. 772) *πάρες ὦ σκιερά.* Male vertitur *ades, o caliginosa.* Verti debuit: sine me transire, o caliginosa. Πάρες, a παρίημι, permitte, dimitte. Transsumta sunt verba ex Euripidis Bellerophonte, cujus pleniorem locum profert Scholiastes:

πάρες, ὦ σκιερὰ φυλλάς, ὑπερβῶ
πρυμνᾶν πάτας· τὸν ὑπὲρ κεφαλᾶς.

μὴ τῶν ἔτ' ἐγὼ 'ν τοῖσι δικασταῖς
κλέπτοντα Κλέωνα λάβωμι.

ΒΔΕΛΤΚΛΕΩΝ.

ἴθ', ὦ πάτερ, πρὸς τῶν θεῶν, ἐμοὶ πιθοῦ.

ΦΙΛΟΚΛΕΩΝ.

τί πείθομαί σοι; λέγ' ὅ τι βούλει, πλὴν ἑνός.

ΒΔΕΛΤΚΛΕΩΝ.

ποίου; φέρ' ἴδω.

ΦΙΛΟΚΛΕΩΝ.

τοῦ μὴ δικάζειν. τοῦτο δὲ
Ἀΐδης διαπρᾶξαι πρότερον ἢ 'γὼ πείσομαι.

ΒΔΕΛΤΚΛΕΩΝ.

σὺ δ' οὖν, ἐπειδὴ τοῦτο κεχάρηκας ποιῶν,
ἐκεῖσε μὲν μηκέτι βάδιζ', ἀλλ' ἐνθάδε
αὐτοῦ μένων, δίκαζε τοῖσιν οἰκέταις.

ΦΙΛΟΚΛΕΩΝ.

περὶ τοῦ; τί λῆρεῖς;

αἴθ' ἴδιόν σοι τοῦτό γ', ὃν ἔχω
τρόπον, λαλῆσαι. *Brunck.*

V. 775) Personae in libris omnibus admodum confusae sunt: Eas in ordinem perite restituit Bergle-rus, quod et ego in Graecis feci. *Brunck.*

V. 777) τοῦ μὴ δικάζειν. — Confert huc Hotibius p. 106. locum Terentian. Phormio 2, 1. „*Jam depe-cisci morte cupio.*"

ΒΔΕΛΥΚΛΕΩΝ.

ταῦθ' ἅπαρ ἐκεῖ πράττεται,
ὅτι τὴν θύραν ἀνέῳξεν ἡ σηκὶς λάθρα,
ταύτης ἐπιβολὴν ψηφιεῖ μίαν μόνην.
πάντας γε κἀκεῖ ταῦτ' ἔδρας ἑκάστοτε.
καὶ ταῦτα μέν νυν εὐλόγως, ἢν ἐξέχῃ
εἴσῃ κατ' ὄρθρον, ἡλιάσει πρὸς ἥλιον·
ἐὰν δὲ νίφῃ, πρὸς τὸ πῦρ καθήμενος,
ὄοντος, εἶσει· κἢν ἔγρῃ μεσημβρινὸς,
οὐδείς σ' ἀποκλείσει Θεσμοθέτης τῇ κιγκλίδι.

ΦΙΛΟΚΛΕΩΝ.

τουτί μ' ἀρέσκει.

V. 787) ἡλιάσει πρὸς ἥλ. — locus ex ambigua significatione verbi ἡλιάζεσθαι, apricari, et judicem esse in Heliaea. Qui plura cupit, Stephani thesaurum adeat. Ad pleniorem eorum, quae sequuntur, intelligentiam legendus Pollux VIII. 123. *Brunck.* J. H. Vossius ambiguitatem dictionis jocosam assequi studuit hocce modo:

„— Wenn früh die Sonn'
Aufstralet, bist du Heliast am Helios."

V. 789) ὄοντος subint. διοῦ.

V. 790) Θεσμοθέτης. Ex Archontibus sex nuncupabantur Thesmothetae s. legum, ordinandarum servandarumque custodes. Quicumque judicum citatus ab ipsis ad diaetam habendam non apparuit justo tempore, secludebatur ἀπὸ τῆς κιγκλίδος (Gatterthor) cf. 316. 705. 104. et trioboli mercedem non accipiebat.

ΒΔΕΛΥΚΛΕΩΝ.

πρὸς δὲ τούτοις, ἢν δίκην
λέγῃ μακράν τις, οὐχὶ πεινῶν ἀναμενεῖς,
δάκνων σεαυτὸν, κἀὴ τὸν ἀπολογούμενον.

ΦΙΛΟΚΛΕΩΝ.

πῶς οὖν διαγιγνώσκειν καλῶς ξυνήσομαι,
ὥσπερ πρότερον, τὰ πράγματ', ἔτι μασώμενος; 795

ΒΔΕΛΥΚΛΕΩΝ.

πολλῷ γ' ἄμεινον· κἀὴ λέγεται γὰρ τοῦτο γὶ,
ὡς οἱ δικασταὶ, ψευδομένων τῶν μαρτύρων,
μόλις τὸ πρᾶγμ' ἔγνωσαν ἀναμασώμενοι.

ΦΙΛΟΚΛΕΩΝ.

ἀνά τοί με πυθοῦ. ἀλλ' ἐκεῖν' οὔπω λέγεις,
τὸν μισθὸν ὁπόθεν λήψομαι.

ΒΔΕΛΥΚΛΕΩΝ.

παρ' ἐμοῦ.

ΦΙΛΟΚΛΕΩΝ.

καλῶς, 800
ὅτῃ κατ' ἐμαυτὸν, κοὐ μετ' ἄλλου λήψομαι.

V. 793) *δάκνων σεαυτόν.* cf. B. 43. plenior phrasis *δάκνων τὴν παρθένον* v. supr. 374 — *τὸν θυμὸν* N. 1369 et alibi. — Formula Latinis etiam familiaris cf. Cic. Att. VI. scribis, morderi te interdum etc.

V. 801) *ὅτῃ κατ' ἐμαυτὸν, κοὐ μετ' ἄλλου λήψομαι.* Hic versus in editt. omnibus omissus est. Eum

αἴσχιστα γάρ τοί μ' εἰργάσατο Λυσίστρατος
ὁ σκαπτόλης. ἐραχμὴν μετ' ἐμοῦ πρώην λαβών,
ἐλθὼν διεπερμάτιζεν ἐν τοῖς ἰχθύσι·
κἄπειτ' ἀπέθηκε τρεῖς λοπίδας μοι κεστρέων· 805
κἀγὼ 'νέκαψ'· ὀβολοὺς γὰρ ᾠόμην λαβεῖν·
κἄτα βδελυχθείς, ὀσφρόμενος ἐξέπτυσα·
κἄθ' εἷλκον αὐτόν.

---

servavit cod. A. ubi in contextus serie suo loco ab eadem antiqua manu scriptus est. In B. major adhuc quam in impressis lacuna est, omisso non solum hoc versu, sed etiam praecedentis dimidio sic:

τὸν μισθὸν ὑπόθου λήψεσθαι.
ἄισχιστα γάρ τοι — *Brunck.*

Versus a Brunckio primum illatus extat quoque in cd. ab Invernizio collato Ravennate v. Inv. cd. Vol. II. p. 370.

V. 804) *διεπερμάτιζεν ἐν τοῖς ἰχθύσι.* Sic legendum; non, ut vulgo, *διεπερμάτιζέ μ'* — quod ineptum est. Emendationem praeceperat Toupius in Suidam I. 137. Casaubonus ad Theophr. Char. *περὶ ἀπονοίας* p. 192. legebat *διεπερμανίζετ'*. Formam activam adstruit Suidas in *διεπερμάτευε*. *Brunck.* — *ἐν ἰχθύσι* ut et alia formula brachylogica *παρὰ τοὺς ἰχθῦς* B. 1068. = in foro piscario. Hanc formam sequi constat et alias *ἐν μυρρίναις* (foro, ubi myrti venduntur) Θ. 448. *ἐν λαχάνοις, χύτροις*, Lysistr. 557. Equ. 1375. et Eupol. apud Pollux. IX. 47 — *ἐν τῷ σκόροδα, — κρόμμυα — λιβανωτόν, γλυκύ.*

V. 808) *εἷλκον* — in jus trahere volebam.

ΒΔΕΛΥΚΛΕΩΝ.

ὁ ἰὲ, τί πρὸς ταῦτ' ἔΦῃ;

ΦΙΛΟΚΛΕΩΝ.

ὅ τι;

ἀλεκτρυόνος μ' ἔΦασκε κοιλίαν ἔχειν·

Ταχὺ γοῦν καθέψεις ἀργύριον, ἢ δ' ὃς λέγων.

ΒΔΕΛΥΚΛΕΩΝ.

ὁρᾷς ὅσουπερ δῆτα τοῦτο κερδανεῖς.

ΦΙΛΟΚΛΕΩΝ.

οὐ πάνυ τι μικρόν. ἀλλ' ὅπερ μέλλεις ποιεῖ.

ΒΔΕΛΥΚΛΕΩΝ.

ἀνάμενε νῦν· ἐγὼ δὲ ταῦθ' ἥξω Φέρων.

ΦΙΛΟΚΛΕΩΝ.

ὅρα τὸ χρῆμα· τὰ λόγι' ὡς περαίνεται.

ἠκηκόη γάρ, ὡς Ἀθηναῖοι ποτὲ

δικάσοιεν ἐπὶ ταῖς οἰκίαισι τὰς δίκας,

κἢν τοῖς προθύροις ἀνειποδομήσοι πᾶς ἀνὴρ

V. 810) καθέψεις ἀργύριον absolute. Perperam vulgo τἀργύριον. Brunck. — De more, nummos ori inserendi v. supr. cf. et Theophr. char. v. περὶ ἀπονοίας — τοὺς τόκους εἰς τ. γνάθον ἐκλέγειν. cf. et Arist. av. 503. fragm. Arist. apud Pollux. l. 9. Sect. 65. et Alex. apud Athen. ἤ δ' in Brunck. ed. per operarum errores conjunctim. Division legendum, descend. ab antiquo verbo φαί — cf. et Plat. Polit. c. 1. Herrmannumque ad Viger. p. 706.

V. 815) ἠκηκόη. Bini codd. ἠκηκόεν. Mendose in omnibus editt. est ἠκηκόεις. *Brunck.*

V. 817) ἀνειποδομήσοι. Sic bene Dawesius Miscell.

αὐτῷ δικαστηρίδιον μικρὸν πάνυ,
ὅσπερ Ἑκάτειον, πανταχοῦ πρὸ τῶν θυρῶν.

---

erit. p. 104. Praecessit enim δικάστειον, pro quo in A. est δικάστιον, utrobique mendose. *Brunck.* Invernizius vulgatam, quam et bini a Brunckio collati edd. tuentur, ex suo ed. — ἀντικδομήσει — exhibet.

V. 819) Ἑκάτειον. In ed. Brunckius legit Ἑκάτιον, quam lectionem etiam Invernis. habet, in animadversionibus, *vellem*, ait, edidisse Ἑκάτειον (quam scriptionem expressimus in textu) at est apud Suidam, et in quibusdam exemplaribus scriptum fuisse testatur Scholiastes, quod verius esse censeo, ubi de sacello vel statua Hecatae sermo est. — De Hecate Dea, v. Plutum. p. 594 — 597. sacella et arae in triviis erant erectae illi plures. Super his aris solebat Deae novilunii praesertim tempore (διὰ τὸ τὰν ἀντὰν Σελάνᾳ, καὶ Ἀρτέμιδι, καὶ Ἑκάτᾳ καλεῖσθαι cf. Schol. ad Plut.) a ditioribus coena instructa offerri, ex ovis et caseo frixo praesertim (v. Hemsterhuis. ad Plut. p. 195. Ed. Plut. Harlingae 1744) constans, quam rapere in more erat pauperum plebeculae, aliás victum quaerenti quam maxime e sacrificiis, quem ad usum in loco excitato Pluti lepide adludit Comicus. — Plura de Hecate Dea et coenis Hecates erudite, ut solet, exposuit idem Tib. Hemsterchus. in notis ad Luc. dial. mort. p. 330. (in ed. Bipont. Vol. II. p. 397 — 8) ubi etiam de nostro loco et diversa scribendi forma Ἑκάτειον — Ἑκάτιον — quibus vocabulis non solum purgamenta, sed etiam statuae et sediculae Deae significabantur, mentio, ita

ΒΔΕΛΤΚΛΕΩΝ.

οἰοὺ, τί δ' ἀρεῖς; ὡς ἅπαντ' ἐγὼ φέρω,
ὅσαπερ γ' ἔφασκον, πρῖτι, πολλῷ πλείονα.
ἀμὶς μὲν, ἣν οὑρητιάσῃς, αὐτηὶ
παρὰ σοὶ χρεμήσετ' ἀγγὺς ἀπὶ τοῦ παττάλου.

ΦΙΛΟΚΛΕΩΝ.

σοφόν γε τουτὶ, καὶ γέροντι πρόσφορον
ἀξεῦρες ἀτεχνῶς φάρμακον στραγγουρίας.

ΒΔΕΛΤΚΛΩΝ.

καὶ πῦρ γε τουτὶ, καὶ προσέστηκεν φακῇ,
ὀοφεῖν δὲν δέῃ τι.

ΦΙΛΟΚΛΕΩΝ.

τοῦτ' οὖ δεξιόν.
κἂν γὰρ πυρέττω, τόν γε πυθὸν λήψομαι.
αὐτοῦ μένων γὰρ τὴν ξηρὰν [illegible]
ἀτὰρ τί τὸν ὄρνιν ὡς ἐμ' ἐξηνέγκατε;

---

tamen occurrit, ut auctor dubius esse videatur, an de diversis significatibus promiscue usurpata fuerit scriptio diversa necne; ipse saltim nihil dirimit, et nos quidem scrupulosàm hanc Brunckii distinctionem non permagni momenti habere, libere profitemur.

V. 822) *ἀμὶς μὲν* — (matula) reposuimus hanc lectionem, quae in omnibus libris est. Brunckius habet *γὰρ*, quod casu sibi in calamum venisse, in notis fatetur.

V. 30) *ἐξηνέγκατε*. Sic libri omnes. Dawesius legendum censebat *εἰσηνέγκατε, quia domi intus versé.*

ΒΔΕΛΤΚΛΕΩΝ.

ἵνα γ', ἢν καθεύδῃς, ἀπολογουμένου τινὸς,
ᾄδων ἄνωθεν ἐξεγείρῃ σ' οὑτοσί.

ΦΙΛΟΚΛΕΩΝ.

ἐν ἔτι παθῶ· τὰ δ' ἄλλ' ἀρέσκει μοι.

ΒΔΕΛΤΚΛΕΩΝ.

τὸ τί;

ΦΙΛΟΚΛΕΩΝ.

θήρων εἴ πως ἱκνουμένας τοῦ Λύκου.

---

tur, qui ista loquitur. Sed fallebat eum opinio; non intus versatur Philocleo; sed in domus vestibulo, in atrio, cf. v. 860.

ἀλλ' ὡς τάχιστα πῦρ τις ἐξενεγκάτω,
ἡμῖν μυρρίνας, ἡμῖν τὸν λιβανωτὸν ἐνθέτω.

Non ergo haec domi intus aguntur.

Brunck.

Caeterum ἵρην de gallo gallinaceo hic esse intelligendum contextus et usus etiam alias non infrequens docent. Cf. v. e. Ὄρν. 102.

V. 834) θήρων — Λύκου Perperam vulgo θήρῳν εἴ πως ἱκνουμένας τὸ τοῦ Λύκου. Articulus τὸ invenuste repetitur, qui jam exstat in crasi θήρῳν pro τὸ ἱρῷν. Male ille infertus Atticae formae (*ἱκνουμένας*) quam revocavi, mutandae (in *ἱκνουμένας*) ansam librario dederat. *Brunck.* — Indigitata vero est sacrata Herois Lyci, Pandionis filii, imago, de quo Heroe cf. v. 402. et Pausan. Att. c. 19.

ΑΔΕΛΤΚΛΕΩΝ.

πάρεστι τουτί· καὐτὸς ὥιαξ οὐτοσί.

ΦΙΛΟΚΛΕΩΝ.

ὦ δέσποθ' ἥρως, ὡς χαλεπὸς ἄρ' ἦσθ' ἰδεῖν·
εἰός περ ἡμῖν φαίνεται Κλεώνυμος.

ΣΩΣΙΑΣ.

οὐκοῦν ἔχει γ' οὐδ' αὐτὸς ἥρας ὧν ὅπλα.

ΒΔΕΛΤΚΛΕΩΝ.

εἰ θᾶττον ἐκαθίζου σύ, θᾶττον ἂν δίκην
ἐκάλουν.

ΦΙΛΟΚΛΕΩΝ.

κάλει νυν, ὡς κάθημαι 'γὼ πάλαι.

ΒΔΕΛΤΚΛΕΩΝ.

φέρε νυν· πρὸ αὐτῶ πρῶτον εἰσαγάγω δίκην;
τί τις κακὸν δέδρακε τῶν ἐν τῇ οἰκίᾳ;
ἡ Θρᾶττα προσκαύσασα πρωΐην τὴν χύτραν —

V. 837) — Κλεώνυμος — ob staturam praegrandem aeque ac ob turpem, in tali corporis habitu eo magis ridiculam ignaviam traductus a Comicis cf. et N. 673. 400. 353. O. 289. 1475, et fabulam nostram 19, 592 etc. etc.

V. 842) *δίδρακε*. Sic bini ed. Mirum est, *δίδρακε* per omnes editt. contra metri regulas, nemine spondeum e quarta senarii sede eliminante propagatum fuisse. *Brunck*. Recte et Inverniz. leg. *δίδρακε*.

V. 843) *ἡ Θρᾶττα* — nomen ancillae. Quum servi servaeque, ut ex aliis barbaris regionibus, sic etiam

ΦΙΛΟΚΛΕΩΝ.

ἐπίσχες οὗτος· ὡς ὀλίγου μ' ἀπώλεσας.
ἄνευ δρυφάκτου τὴν δίκην μέλλεις καλεῖν,
ὃ πρῶτον ἡμῖν τῶν ἱερῶν κατεφαίνετο.

ΒΔΕΛΤΚΛΕΩΝ.

μὰ τὸν Δί' οὐ πάρεστιν· ἀλλ' ἐγὼ δραμὼν
αὐτὸς κομιοῦμαι τό γε παραυτίκ' ἔνδοθεν.
τί ποτε τὸ χρῆμ'; ὡς δεινὸν ἡ Φιλοχωρία.

ΞΑΝΘΙΑΣ.

βάλλ' ἐς κόραξ. τοιουτονὶ τρέφειν κύνα.

ΒΔΕΛΤΚΛΕΩΝ.

τί δ' ἔστιν ἑτέον;

ΞΑΝΘΙΑΣ.

οὐ γὰρ ὁ Λάβης ἀρτίως

---

ex Thracia solerent emi, nomen non raro ex barbaro suo natali solo adipiscebantur. Sic supra, v. 433. Φρύξ cf. et O. 762. 1244. et Σύρα in Pac. 1146. De nomine *Thratta*, quod ut nomen ancillae saepe usurpatur a nostro v. Acharn. 272—4. Thesm. 293. (etiam meretriculae Es. 1138. et Eupol. in Athen. 7. c. 22. S. 198. ed. Schweigh.) cf. et Theophr. char. 18. περὶ κακοπλ. — ἡ μὲν τοι μήτηρ εὐγενὴς Θράττα ἦν) cf. et quae plura diximus ad hunc locum in editis a nobis — *Drücks kleine Schrift.* III. B. p. 276—77. occasione versionis Drückianae theotiscae.

V. 851) ὁ Λάβης. Jocosa paronomasia, quum vocabulo sic detorto in nomen canimum a λαβίσθαι

ὁ κύων παρῄξας εἰς τὸν ἰτρὸν ἁρπάσας

---

non absimile vernaculo *Packan*, (quod b. Vossius scite huc affert, excitans simul loc. Aeschyli Eum. 125.) assonet nomen propr, *Λάχης*, carpitur omnino Atheniensis ille classis dux Laches, qui sexto belli Peloponnesiaci anno apud Mylas, Messanorum urbem in Sicilia exercitum duxit, et quidem teste Thucyd. III. 90. multa fortiter gessit, sed invidiam tamen crimenque, corrumpi se passum fuisse a Siculis apud cives suos effugere non potuisse videtur, vere nec ne, incertum. Ut extortor et fur pungitur saltim a Comicis, cf. et supra v. 240. — Scholiastes haec memorans in medio tamen rem reliquit, promior in hanc sententiam, quam exprimit verbis: — *ἀλλ' ἴσως ὁ Λάβης ὑπερμεγεθυνθεὶς ἁπλῶς, καθάπερ ὁ Δάκης ὁ παρὰ Τηλεκλείδῃ ἐν πρυτάνεσι*

Δάκης τις ἦσιν; ἦ τιν' ἀνθρώπων ἐρᾷς;

Non impedit hoc autem, quin Arist. hic, versu praecipue collato cum v. 240. Lachetem ducem rodere voluisse censendus sit. — De formula *τί δ' ἰσθι ἐτεόν;* quid est quaeso? cf. supr. 8, 184. *Eip.* 32, 733. N. 55. 93. 820. et passim in plur. loc. Arist.

V. 852) *παρῄξας.* Sic bene ambo codd. nisi quod in eis ι subscribi nunc solitum absit. Male vulgo *παραϊξας. Brunck.* Codex Invernix. etiam agnoscit lect. *παρῄξας*, idem vero simul vulg. *ἁρπάσας*. quam Brunck. eliminavit, substituens *ἐξαρπάσας. — ἰτρὸς ὁ Φοῖνιξ, κυρίως μὲν ἡ κάμινος, καταχρηστικῶς δὲ, ἡ ἰσχάρα.* Schol. Hic metonymice pro culina.

τροφαλίδα τυροῦ Σικελικὴν κατεδήδοκε;

ΒΔΕΛΥΚΛΕΩΝ.

τοῦτ' ἄρα πρῶτον τἀδίκημα τῷ πατρὶ
εἰσακτέον μοι· σὺ δὲ κατηγόρει παρών. 855

ΞΑΝΘΙΑΣ.

μὰ Δί' οὐκ ἔγωγ'· ἀλλ' ἄτερος φησὶν κύων
κατηγορήσειν, ἢν τις εἰσάγῃ γραφήν.

ΒΔΕΛΥΚΛΕΩΝ.

Ἴθι νυν, ἄγ' αὐτῷ δεῦρο.

V. 853) τροφαλίδα — Hesych. τροφαλλής. τυρὸς μακρός, ubi Albert. conjicit ἄβρός, Isaac Vofs., πακτός (ut Theocr. Idyll. XI. 20. τυρὸς πεπηγώς. — Scholiast. ἐπιμήκη τυρόν· οἱ δὲ τροχὸν τυροῦ Σικελικοῦ. —

ibid. Σικελικὴν — vulgo Σικελὴν, metro reclamante, quia in hoc nomine prima semper corripitur, quae in illo longa est. Σικελ. scriptum est etiam in A (et Invernizius etiam sic) ut legendum esse jam monuerant Orvillius ad Char. p. 348. Pierson ad Moerin p. 221. Siculi autem casei mentio hic fit ob Lachetem, classis praefectum in Sicilia (v. supr.) *Brunck.* — κατεδήδοκε praeter. a κατέδομαι minus usitatum, sed Atticis non infrequens. Sic Aeschines contra Timarchum p. 55 — 56. ed. Reisk. — τὴν πατρῴαν οὐσίαν κατεδηδοκότα et Athen. Deipnos IV. c. 19. τὰ πατρ. κατεδηδ. ubi Menandri locum ex *Naudero* affert p. 252. ed. Schäfer.

V. 856) ἄτερος valet Atticis ὁ ἕτερος. Sic supra 138. cf Soph. Aj. 1109. Eur. Phoen. 1394. Here. F. 1407 — ἄτερος δυστυχής, ubi Heathius male vult ὁ ἕτερος. *Brunck.*

ΞΑΝΘΙΑΣ.

ταῦτα χρὴ ποιεῖν.

ΦΙΛΟΚΛΕΩΝ.

τουτὶ τί ἐστι;

ΒΔΕΛΥΚΛΕΩΝ.

χοιροκομεῖον Ἑστίας.

ΦΙΛΟΚΛΕΩΝ.

εἶθ' ἱεροσυλήσας φέρεις;

ΒΔΕΛΥΚΛΕΩΝ.

οὔκ· ἀλλ' ἵνα 860

ἀφ' Ἑστίας ἀρχόμενος ἐπιτρίψω τινά.

V. 859) χοιροκομεῖον Ἑσ. — Suile vimineum. Quum Dea Ἑστία praeses foci esset, stabulumque cum singulis suis divisionibus propinquum foco (v. 177) genitivus Ἑστίας additum hic est substantiv. χοιροκ — occurrit vox etiam Lysistr. 1073, ubi Brunckii nota conferri potest. In antec. Brunck. legit minus bene: τουτί.

V. 861) ἀφ' Ἑστίας ἀρχομ. adludit ad proverbium ἀφ' Ἑστίας ἄρχου ab ipso Lare. *Brunck.* — cf. etiam. Plat. Euthyphr. p. 5. ed. Wolf. in Plat. dial. delectu (1812) „ἀτεχνῶς γάρ μοι δοκεῖ ἀφ' Ἑστίας ἄρχεσθαι κακουργεῖν τὴν πόλιν" Scholiastes, qui versus hos οὔκ' — τινα non Bdelycleoni, sed servulo tribuere videtur (ait enim ὡς ἐν κωμῳδίᾳ δὲ εἶπεν ὁ θεράπων, φέρεις, ἐπιτρίψω τινα, quod autem contextus justa ratio non patitur) observat hic, quoniam moris fuerit Deae Hestiae — τὰς ἀπαρχὰς ποιεῖσθαι — primitias ex domesticis sacrificiis offerre, Philocleonem

ΦΙΛΟΚΛΕΩΝ.

ἀλλ' εἶσαγ' ἀνίσας· ὡς ἐγὼ τιμῶν βλέπω.

ΒΔΕΛΤΚΛΕΩΝ.

Φέρε νυν, ἐνέγκω τὰς σανίδας, καὶ τὰ γραφία.

ὡς φιλίδικον induci ut — *μέλλοντα δικάζειν καὶ καταδικάζειν ἐπὶ χειροτονίαν.* Sed contradictoria sunt haec verbis *εἶναι ὁ Ἑστίαν* nec quadrant etiam ad interlocationis omnem hic habitum. Clarius aptiusque ad rem, Scholiaste duce, b. Vossius. „Ihr (der Hestia) brachte man die Erstlinge der häuslichen Opfer, hier scherzhaft den ersten Missethäter zur Hinrichtung."

V. 862) *τιμῶν βλέπω. nach Strafen seh' ich aus.* Schema locutionis aliis supra jam obviis congruum, modo hic pro constructione verbi cum accus. substant. (ut *βλέπειν κέρδαμα*) constructum sit verbum cum infinitiv. alius verbi. Non absimilis est locus in Acharn. 375 — 6.

τῶν τ' αὖ γερόντων οἶδα τὰς ψυχάς, ὅτι
οὐδὲν βλέπουσιν ἄλλο, πλὴν ψήφῳ δικεῖν.

Auch unsrer Alten Denkungsart ist mir bekannt:
Nichts andres schaun sie, als mit dem Kiesel weh
zu thun. *J. H. Voss.*

ἄγ' ἄνισ. formula part. cum imper. juncti centies. occurrens. v. II. 229. 349. N. 181. 502. et alibi.

V. 863) *σανίδες* — sunt tabellae, in quibus, postquam ex urnis calculos effuderant, eosque numerârant, si damnatorii plures essent, judices longam illam lineam ducebant, de qua supra v. 106. quamque judex noster ungue ducere solebat. At alii illam stylo, *ἰγκεντρίδι*, ducebant, ut docet Pollux VIII. 16. Quam bene autem Scholiastes vocem *γραφὰς* exponat

οἶμοι, διατρίψεις, κἀπολεῖς τριψημερῶν·
ἐγὼ δ' ἀλοχίζειν ἐδεόμην τὸ χαρίον. 865

---

stylum, alii dixerint: γραφὰς δὲ νῦν, ἀντὶ τὸ γραφεῖον, ἐν ᾧ ἐγράφετο. Nullibi, quod sciam, nomen γραφὴ ea significatione occurrit. Scripseratne καὶ τὰ γραφία, vel τάς τε γραφίδας? Nihil decerno; sed vulgatum, quod codd. fide retinui, minime probo. *Brunck.* Praetulimus in textu καὶ τὰ γραφία. Hotibius p. 105. non invenuste legendum putat: κἀν τοῖς γραφίοις, subint. ἦσιν. Poterat enim, ait, nullus esse domi, propterea, quod eo non soleret uti senex, sed unguibus lineam suam ducere longam in tabula cerata cf. 106. (at alios tamen ad usus, et si non patris, filii tamen stylus in aedibus non facile poterat abesse.)

V. 864) — διατρίψεις — τριψημερῶν. Bene J. H. Vossius lusum verborum hic assecutus est:

Weh mir! Die Zeit hinzerrend, zerrest du mich todt.

V. 865) ἀλοχίζειν ἐδεόμην τ. τ. χαρ. Acute quidem, sed praeter necessitatem conjicit hic Hotibius, legendum esse, praesertim, cum Juntina legat junctim ἐγωδ' — εἰγ' ὦδ' ἀλοχίζειν ἐδεόμην — siquidem *sic* poteram sulcare tabulam. — διαντικῶς scilicet sumto τῷ ὦδ', quum absolute ἀλοχίζειν sulcare non justum praebeat sensum. — Sed in metaphora ipsa continetur τὸ *sulcare unguibus*, et gestus etiam comitari poterat hoc significans sine τῷ ὦδ'. — Quare laudamus vers. latinam: mihi sat erat ungue sulcos ducere in tabula, cui respondet etiam Vossiana:

Mit dem Nagel nur zu furchen brauch' ich jenes Feld.

ΒΔΕΛΥΚΛΕΩΝ.

ἰδού.

ΦΙΛΟΚΛΕΩΝ.

κάλει νῦν.

ΒΔΕΛΥΚΛΕΩΝ.

ταῦτα δή.

ΦΙΛΟΚΛΕΩΝ.

τίς οὑτοσὶ
ὁ πρῶτός ἐστιν;

ΒΔΕΛΥΚΛΕΩΝ.

ἐς κόρακας· ὡς ἄχθομαι,
ὅτιὴ 'πελαθόμην τοὺς καδίσκους ἐνφέρειν.

ΦΙΛΟΚΛΕΩΝ.

οὗτος σὺ, ποῖ θεῖς;

ΒΔΕΛΥΚΛΕΩΝ.

ἐπὶ καδίσκους.

ΦΙΛΟΚΛΕΩΝ.

μηδαμῶς.

V. 867) *Is κόρακας* tantundem hic valet ac alibi saepius *νὴ Δία Brunck.* Scil. pro interject. perii Plaut. Truc. III. 2, 21. Ter. Eun. II. 3, 69. Malum! cf. Lysistr. 921 et notam Brunckii ad hunc locum. Av. 648. Pax 268. — Conferri etiam potest Italorum exclamatio *Cazzo!*

V. 867) *καδίσκους.* de his urnis judic. v. Sigon. de republ. Ath. I. III. p. 150. cf. et Av. v. 1033.

ἐγὼ γὰρ εἶχον τουσδε τοὺς ἀρυστίχους. 870

ΒΔΕΛΥΚΛΕΩΝ.

κάλλιστα τοίνυν· πάντα γὰρ πάρεστι νῷν,
ὅσων δεόμεθα, πλὴν γε δὴ τῆς κλεψύδρας.

ΦΙΛΟΚΛΕΩΝ.

ἠδὶ ἐὰ δὴ τίς ἐστιν; οὐχὶ κλεψύδρα;

V. 870) ἀρυστίχους. Schöpfgefäfschen — vas dimidium continens cotylum (Nössel) Talia vasa attulerat supra filius v. 807.

V. 872) δεόμεθα. Sic B. vulgo δεόμεσθα (*Wasserohr*) — κλεψύδρας. Quis clepsydrae usum ignorat in foro Attico? V. Maussacum ad Harpocr. in διαμεμετρημένην ἡμέραν, et Valesium ad notas p. 108. Perperam hoc Florens accipit de fonte, cujus mentio in Lysistrat. 913. sed totus est in describendo Scholiasta. *Brunck.* — Conferendus etiam est Sigonius de rep. Ath. III. (Bonon. 1564.) p. 147 — 148, ubi tum verba Scholiastae Vesparum, ea vero non satis perspicue rem exponentia, tum clariora ex orationibus, v. c. ex Aeschine in Ctesiphontem et Demosthene contra Nicostratum afferuntur testimonia. Addere juvat ex Dem. loc. ἵν' μὲν οὖν ἦν μοι ἱκανὸν τὸ ὕδωρ διηγήσασθαι πρὸς ὑμᾶς — νῦν δέ, οὐδὲ διπλάσιόν μοι τούτου ὕδωρ ἱκανὸν γένοιτο κ. τ. λ. (Dem. ed. Basil. per Joh. Hervag. 1532. p. 144.) Cautum enim erat horologio clepsydrae, ne facile orator supra horae terminum protraheret sermonem.

V. 873) ἠδί, nempe ἡ ἀμίς matula, quam ei filius attulerat, supra 807. Scholiastes: μέντοι τὸ παιδίον

ΒΔΕΛΥΚΛΕΩΝ.

εὖ γ' ἐκπορίζεις αὐτὰ, κἀπιχωρίως.
ἀλλ' ὡς τάχιστα πῦρ τις ἐξενεγκάτω,
καὶ μυρρίνας, καὶ τὸν λιβανωτὸν ἔνδοθεν,
ὅπως ἂν εὐξώμεσθα πρῶτα τοῖς θεοῖς.

ΧΟΡΟΣ.

καὶ μὴν ἡμεῖς ἐπὶ ταῖς σπονδαῖς,
καὶ ταῖς εὐχαῖς, φήμην ἀγαθὴν
λέξομεν ὑμῖν, ὅτι γενναίως
ἐκ τοῦ πολέμου
καὶ τοῦ νείκους ξυνέβητον.

ΒΔΕΛΥΚΛΕΩΝ.

εὐφημία μὲν πρῶτα νῦν ὑπαρχέτω.

αὐτῷ δεῖπνον ἐστὶ πρεσβύτης, ὅτι σύριττ' ὡς ἡ κλεψύδρα. Longius hoc petitum videtur (et, addere licet, nimis φορτικὸν) *Brunch.*

V. 874—877) εὖγε — θεοῖς. mori adluditur in judiciis dominanti.

V. 878) Hi rursus anapaesti perperam vulgo digesti sunt. *Brunch.* Inverniz. sequitur vulg. digestionem:

καὶ — σπονδαῖς,
κ. τ. εὐχαῖς,
φήμ. — ὑμῖν,
ὅτι — πολέμου
καὶ ξυνέβητον.

ΧΟΡΟΣ.

ὦ Φοῖβ' Ἄπολλον Πύθι, ἐπ' ἀγαθῇ τύχῃ
τὸ πρᾶγμ', ὃ μηχανᾶται
ἔμπροσθεν οὗτος τῶν θυρῶν,
ἄπαστιν ἡμῖν ἁρμόσαι,
ὡς παυσαμένοισι τῶν πλάνων.
Ἰὴ ἰὲ Παιάν.

ΒΔΕΛΥΚΛΕΩΝ.

ὦ δέσποτ' ἄναξ, γείτων Ἀγυιεῦ τοῦ 'μοῦ πρόθύρου προπύλαιε,

V. 889) Παιάν — cf. Acharn. 1225.

V. 890) in fine hujus versus post προθύρου duas voces addunt, libri omnes, πρὸς πύλας. Spurias illas esse, sola metri ratio evincit. Illatae autem videntur in locum genuinae vocis, cui olim interpretamenti vice superscriptae fuerunt. Nam nullus dubito, quin hic versus juxta sequentes tetrameter esse debeat. Scripserat forte Comicus:

ὦ δέσποτ' ἄναξ, γείτων Ἀγυιεῦ, τοῦ 'μοῦ προθύρου προπύλαιε.

In areis introitu Mercurii statua erat a Socrate facta; Mercuriusque ille Προπύλαιος appellabatur. — Plautus Bacch. II. 1. 3.

Saluto te, vicine Apollo, qui aedibus
propinquus nostris accolis venereque te.

Ad illud προπύλαιε glossa erat πρὸς πύλας ἱδρυμένε. Hinc lectionis depravatio. *Brunck*

Elegantem Brunckii emendationem quam secuti sumus

ἐξαι τελετὴν καινὴν, ὦ ἄναξ, ἣν τῷ πατρὶ καινοτομοῦμεν·

πανοῦργόν τ' αἰτοῦ τοῦτ' τὸ λίαν στρυφνὸν καὶ πρίνινον ἦθος,

---

assumsit etiam Invernizius, eandemque agnoscit J. H. Vossius vertens:

Nachbarlicher Hort, Obwalter der Gaſs', o mir Vorsteher des Hofthors.

indigitata autem est Apollinis averruncī imago.

V. 802) στρυφνὸν ἦθος, rigidos mores, τραχὺ. De significatione nom. στρυφνὸς v. Ruhnken. in aureolo commentar. ad Timaei Lexicon p. 169. *Brunck.* — Addere quaedam juvat huc ex longiori animadvers. Ruhnk. ipsa. Quum etiam inveniantur formae συφνος, σίφνος, σριφνος passim in lexicis priscis, vir doctus inter alia subjicit: „Neque est, quod miremur, librarios haec verba toties permutâsse, cum ne veteres quidem Grammatici ea distinxerint, v. c. Herodian. apud Eustath. ad Odyss. Φ. p. 1913. Στυφνος, vel quod magis tritum est, στρυφνὸς a verbo στύφω, *adstringendi vim habens*, *acerbus*, *austerus* plerumque ad *saporem* refertur: interdum est (ut in loco nostro, quem effugisse eruditi commentat. oculos mirum) *asper*, *strigosus*. Consule Foës. Oecon. Hippocr. Verum ab antiquo στίφω est στριφνος, τριφὺς, τριφνὸς, *durus*, *rigidus*, *compactus*, quod de *gustus sensu* nunquam adhibitum reperias. *Hesychius*: στιφνὸς, πυκνὸς, ἰσχυρὸς. Repone ἰσχαγὴς. Alex. apud Ath. L. III. p. 107. etc. — Caeterum Moeris in λεξ. αττ., στιφρὸν, Ἀττι-

ἀντὶ σιραίου, μέλιτος μικρὸν τῷ θυμιδίῳ παραμίξας·

ἤδη δ' εἶναι τοῖς ἀνθρώποις ἥπιον αὐτὸν,
τοὺς φεύγοντάς τ' ἁλεῖν μᾶλλον τῶν γραφομένων, 895
κἀπιδακρύειν ἀντιβολοῦντων·
καὶ παυσάμενον τῆς δυσκολίας,
ἀπὸ τῆς ὀργῆς
τὴν ἀκαλήφην ἀφελέσθαι.

κῶς. σριφνι Ἕλλφνι (ed. Lugd. Bat. 1859. p. 342.) Piersonus editor, Rhunkenium suum provocans, pauca hic addidit, Pollucem tamen inter alios excitat L. V. sect. 58. 70. subjiciens" ubi Mss. σρυφνά. — Fortassis etiam apud Moerin. pro σιφνὸς leg. στρυφνός.

V. 893) ἀντὶ σιραίου. Verti debet *pro sapa* Diversum est enim, quod Latini *defrutum* appellabant. Plin. T. I. p. 719. Siraeum, quod alii hepsema, nostri *sapam* adpellant, ingenii, non naturae opus est, musto usque ad tertiam partem mensurae decocto: quod ubi factum ad dimidium est, *defrutum* vocamus. *Brunck.* J. H. Vossius vertit: *Mostsirop.*

Nicht Mostsirop, nein Honig vielmehr einflössend gelind in das Mütlein.

Moeris interea (p. 340.) scribit: σίραιον, adjiciens: σιρ. Ἀττικῶς. ζύμημα Ἕλλην. ubi adnotatur a J. Piersono. lectionem s. scription. σίραιον anteponendam esse, praesertim, quum Aristophanes aliique plures hoc nomen non aliter efferre solcant.

ΧΟΡΟΣ.

ξυνευχόμεθα, κἀπᾴδομέν σοί γ' ἐν νέαισιν ἀρ-
χαῖς,
γυναῖ γε τῶν προλελεγμένων.
εὖνοι γὰρ ἡμὲν, ἐξότου
τὸν δῆμον ᾠδόμεσθά σου
Φιλοῦντος, ὡς οὐδεὶς ἀνὴρ
τῶν νῦν γε σοῦ νεωτέρων.

ΒΔΕΛΥΚΛΕΩΝ.

εἴ τις θύραισιν Ἱλιαστῆς, εἰσίτω·
ὡς, ἡνίκ' ἂν λέγωσιν, οὐκ εἰσφρήσομεν.

ΦΙΛΟΚΛΕΩΝ.

τίς ἆρ' ὁ φεύγων οὗτος; ὅσον ἁλώσεται.

ΞΑΝΘΙΑΣ ὡς κατήγορος.

ἀκούετ' ἤδη τῆς γραφῆς· ἐγράψατο
κύων Κυδαθηναιεὺς Λάβης Αἰξωνέα,

V. 903) ᾠδόμεσθα. Sic recte scriptum in A. ut metri ratio flagitat. Perperam vulgo ᾄσθόμεσθα. *Br.*

V. 909) ἀκούετ' ἤδη τ. γρ. ἐγράψ. Vulgo τῆς γραφῆς, ἣν ἐγράψατο, syllaba extra numerum excurrente: cui malo remedium adferre voluit librarius in A. scribendo ἣν ἐγράψατο. Sed illud ἣν plane delendum erat, quod nemo non videre poterat, et perite ostendit Dawesius. *Brunck.*

V. 910) Κυδαθηναιεύς. Κυδαθήν pagus ad tribum

τὸν τυρὸν, ἀδικεῖν, ὅτι μόνος κατήσθιε
τὸν Σικελικόν. τίμημα χλωὸς σίκινος.

ΦΙΛΟΚΛΕΩΝ.

θάνατος μὲν οὖν κύνειος, ἢν ἅπαξ ἁλῷ.

ΒΔΕΛΥΚΛΕΩΝ.

καὶ μὴν ὁ Φεύγων οὑτοσὶ Λάβης πάρα.

ΦΙΛΟΚΛΕΩΝ.

ὦ μιαρὸς οὗτος· ὡς δὲ καὶ κλέπτον βλέπει· 915
οἷον σεσηρὰς· ἐξαπατήσειν μ' οἴεται.
ποῦ δ' ὁ διώκων, ὁ Κυδαθηναιεὺς κύων;

Pandionem pertinens. cf. Meurs. ut Αἰξών ad Cecropium. Patriam illum conjicit Lachetis II. Vofs. Sed satis, quum infamem teste Suida et Harpocratione novimus locum nequitiae suorum civium.

V. 911) κατήσθιε, supr. 853. κατεδήδοκε. *Brunck.* — χλωὸς (att. pr. χλοιὸς) σίκινος — ficulnea bojas, cui includi solebant canes. σίκινος cum consueta allus. ad sycophantas. cf. et supr. 14.. et II. 946. — J. H. Vofs, *Strafe sey um den Hals ein Feigenholz* — Caeterum canis accusans, cujus nomine Xanthias loquitur, Cleonem significat.

V. 913) θάνατος — κύνειος. nex innuitur dira, exindole tristi ac severa Philocl. — Post multas scilicet acceptas plagas, qualibus ad taucidandum canem tenaci opus est naturae caninae.

V. 915) κλέπτον βλέπει. formula ad familiam supra allatarum pertinens. J. H. Vofs, egregie. *Ha, wie der Dieb aus dem Aug' ihmguckt!*

ΚΥΣΝ.

αὖ, αὖ.

ΒΔΕΛΥΚΛΕΩΝ.

πάρεστιν. ἕτερος οὗτος αὖ Λάβης,
ἀγαθός γ' ὑλακτεῖν, καὶ δια λείχειν τὰς χύτρας.

ΣΩΣΙΑΣ ὁι κήρυξ.

σίγα, κάθιζε, σὺ δ' ἀναβὰς κατηγόρει. 920

ΦΙΛΟΚΛΕΩΝ.

Φέρε νυν, ἅμα τήνδ' ἐγχεάμενος κἀγὼ μοῦσαν.

ΞΑΝΘΙΑΣ ὁι κατήγορεε.

τῆς μὲν γραφῆς ἠκούσαθ', ἧς ἐγραψάμην,
ἄνδρες δικασταί, τουτονί. δεινότατα γὰρ
ἔργων δέδρακε κἀμέ, καὶ τὸ ξυμπαπαί.
ἀποδρὰς γὰρ ἐς τὴν γωνίαν, τυρὸν πολὺν 925

V. 920) *Φέρε — μοῦσαν.* lentem intelligit *Φακῆν* v. 817. respici hoc actu ad v. 795. bene monet b. Henr. Vofs.

V. 922) *τῆς* — Sic Brunckius. Vulgo *τὴν*, quod etiam ex codice suo Invernizius dat. In ed. a Brunckio collato A. superscriptum S, quo melior haec lectio indicatur, quum familiarior haec constructio Atticis sit et poetae nostro. cf. O. 271. et Brunck. ad Thesm. 835. Pl. 1128. Ἐκκλ. 665. —

V. 925) *τὸ ξυμπαπαί.* Proprie nauticum celevsma, *des Schiffshurrah*) cf. B: 1073. et l. 545. ubi, si eadem vox non occurrit, res tamen indigitatur; — hic metonymice *pro nautis*, s. sodalibus navalibus. Carpiter ite-

κατεσικέλιζε, κἀνέπλητ' ἐν τῷ σιδίῳ, —

ΦΙΛΟΚΛΕΩΝ.

νὴ τὸν Δί' ἀλλὰ δῆλός ἐστ' · ἐμοιγέ τοι
τυροῦ κάκιστον ἀρτίως ἀνίψυγεν
ὁ βδελυρὸς οὗτος.

ΞΑΝΘΙΑΣ.

κοὐ μετέδωκ' αἰτοῦντί μοι. 930
καί τοι τίς ὑμᾶς εὖ ποιεῖν ἐνήσεται,

---

rum Laches, quod non participes fecerit nautas praedae extortae. Facete quadrant huc v. 913 — 14. τηρὸς κατεσικέλιζε, quod verbum comice fictum a poeta alludenti ad expedit. siculam primam, ubi Laches erat praefectus cf. Thucyd. III. 90. — J. H. V. perapte: *hinweggesihelt.*

V. 930) **κοὐ μετέδωκ'** — Infulsissime vulgo Philocleoni continuantur haec verba, quae manifesto sunt caussidici pro cane accusatore loquentis. *Brunck.* — J. H. Vossius etiam verba ὁ βδελυρὸς οὗτος traduxit ad sermonem *Xanthiae*, vertens:

Der Garstige, nichts auch mitgetheilt mir Bittenden.

Quod nescio an recte factum sit, ob partic. conjunct. **καί**, quae post exclamationem, quam assumit ita distribuens Vossius, non bene ex sermonis graeci indole sequi videtur. Melius conjungitur etiam in ore Philocleonis cum antecedd. versib. — *ἐμοιγέ τοι τυροῦ — ἀνίψυγεν*

— — mir hat er ja
Den ärgsten Duft des Käses eben angeräpst.

ἦν μή τι κἀμοί τις προβάλλει τῷ κυνί;

ΦΙΛΟΚΛΕΩΝ.

οὐδέν μετέδακεν;

ΞΑΝΘΙΑΣ ὡς κατήγορος.

οὐδὲ τῷ κοινῷ γ' ἐμοί.

ΦΙΛΟΚΛΕΩΝ.

θερμὸς γὰρ ἀνὴρ οὐδὲν ἧττον τῆς Φακῆς. 935

ΒΔΕΛΥΚΛΕΩΝ.

πρὸς τῶν θεῶν, μὴ προκαταγίγνωσκ', ὦ πάτερ,
πρὶν ἂν γ' ἀκούσῃς ἀμφοτέρων.

ΦΙΛΟΚΛΕΩΝ.

ἀλλ', ὦ 'γαθέ,
τὸ πρᾶγμα φανερόν ἐστιν. αὐτὸ γὰρ βοᾷ.

ΞΑΝΘΙΑΣ ὡς κατήγορος.

μὴ νῦν ἀφῇτέ γ' αὐτόν, ὡς ὄντ' ἄν πολὺ
κυνῶν ἁπάντων ἄνδρα μονοφαγίστατον, 940

V. 932) προβάλλει τῷ κυνί. famuli fidi canes dominorum. Aeschyl. Agam. 8. cf. b. Henr. Vofs. adn.

V. 935—36. cf. v. 737.

V. 939—40) ὡς ὄντ' ἄν — μονοφαγίστατον. Hotibius censet reponendum esse: ὡς ὄντ' ἄν — — *quia solet canum omnium vir esse voracissimus.* ἄν vim non habere ait: sed vim habet, si assumamus, Xanthiae sermonem respicere Bdelycleonis intercessionem, ut sensus sit: *der so wenig unschuldig ist, daſs er*

κυνῶν ἁπάντων ἄνδρα μονοφαγίσιστατον,
ὅστις περιπλεύσας τὴν θυείαν ἐν κύκλῳ,
ἐκ τῶν πόλεων τὸ σκίῤῥον ἐξεδήδοκεν.

ΦΙΛΟΚΛΕΩΝ.

ἐμοὶ δέ γ' οὐκ ἔστ' οὐδὲ τὴν ὑδρίαν πλάσαι.

ΞΑΝΘΙΑΣ δι κατήγορος.

πρὸς ταῦτα τοῦτον κολάσατ'· οὐ γὰρ ἄν ποτε

---

vielmehr im Gegentheil u. s. w. Ex nostra interpretatione supressa est aliqua pars orationis.

V. 941) *περιπλεύσας τὴν θυείαν* — Sicilia caseis foecunda opimis insula apud Athen. I. p. 27. adpellatur ἡ θυεία (mortarium) De mortariorum usu ad cascos conficiendos cf. Nub. 669. —

V. 942) *τὸ σκίῤῥον ἐξεδήδοκεν* — τὸ σκίῤῥιον, τὸ γυπῶδες τὸ ἐπὶ τῷ τυρῷ in binis edd. scriptum τὸ σκῖρον. Suidas hunc locum proferens legit σκίῤῥον et paulo post: σκίῤῥος τὸ γύψος. Idem nomen ὁ σκίῤῥος et *crustum casei* et *gypsum* notat; qua ex ambiguitate petitus lusus in seq. versu. V. Hesychii interpretes ad glossam σκιρῖται. *Brunck.*

V. 944) *κλίνετε δύο.* Sic emendate B. (etiam Invernix.) Perperam vulgo δυώ. Pro λόχμην, quod exhibent ambo edd. (etiam Inv.) in primariis edd. absurda lectio est λόγχην. Sincerum λόχμην primus edidit Anton. Fracinus. *Brunck.* λόχμη proprie *recessus sylvester.* Caeterum proverbialis locutio ejusdem colo-

τρέφειν δύναιτ' ἂν μία λόχμη κλέπτα δύο· 945
ἵνα μὴ κεκλάγχω διακενὴς ἄλλως ἐγώ·
ἐὰν δὲ μή, τολοιπὸν οὐ κεκλάγξομαι.

ΦΙΛΟΚΛΕΩΝ.

ἰοὺ, ἰού·
ὅσας κατηγόρευσε τὰς πανουργίας.
κλέπτον τὸ χρῆμα τανδρός· οὐ κἀμοὶ δοκεῖ, 950
ὦ 'λεκτρυών; ἰὴ τὸν Δί', ἐπιμύει γέ τοι.
ὁ Θεσμοθέτης. ποῦ' σθ' οὗτος; ἀμίδα μοι δότω.

ΣΩΣΙΑΣ ὁ Θεσμοθέτης.

αὐτὸς καθελοῦ· τοὺς μάρτυρας γὰρ ἐσκαλᾶ.

Λάβητι μάρτυρας παρεῖναι, τρυβλίον,
ἐοίδυκα, τυρόκνηστιν, ἐσχάραν, χύτραν, 955
κἀλλα τἄλλα τὰ σκεύη τὰ προσκεκαυμένα.
ἀλλ' ἔτι σύ γ' οὐρεῖς, κἀκαθίζεις οὐδέπω;

---

ris, cujus vernacula apud nos: *Zwei Elstern laufen nicht aus Einem Busch.* cf. H. Voſs in notis.

V. 946) κεκλούγχω. Vulgo κεκλάγκω. Bini edd κεκλώγκω. Genuinam formam reposuimus: κλάζω, κλάγξω, κέκλαγχα, unde verbum κεκλάγχω. *Brunck.* Invernis. eandem exhibet lect.

V. 951) ὦ 'λεκτρύων. cf. v. 827.

V. 955) quia in culina crimen commissum erat. post παρεῖναι subint. κελεύω.

V. 957) κἀκαθίζεις οὐδέπω; Contra librorum omnium auctoritatem, ubi verba haec tribuuntur conti-

ΦΙΛΟΚΛΕΩΝ.

τοῦτον δὲ γ' οἶμαι 'γὼ χεσεῖσθαι τήμερον.

ΒΔΕΛΥΚΛΕΩΝ.

οὐκ ἂν σὺ παύσαι χαλεπὸς ἂν καὶ δύσκολος,
καὶ ταῦτα τοῖς Φεύγουσιν, ἀλλ' ὀδὰξ ἔχει; 960
ἀνάβαιν', ἀπολογοῦ. τί σεσιώπηκας; λέγε.

ΦΙΛΟΚΛΕΩΝ.

ἀλλ' οὐκ ἔχειν οὗτός γ' ἔοικεν ὅ τι λέγῃ.

ΒΔΕΛΥΚΛΕΩΝ.

οὔκ· ἀλλ' ἐκεῖνό μοι δοκεῖ πεπονθέναι,
ὅπερ ποτὲ Φεύγων ἔπαθε καὶ Θουκυδίδης.

---

nuata personae Sosiae ut Thesmothetae, Brunckius illa dilaceravit, οὐδέπω dans respondenti Philocleoni, itaque καὶ in antec. immutare coactus in καύ. Restituimus hic vulg. et distributionem et lectionem, quam sequuntur etiam Invernizius et Vossius. Brunckii rationes nobis parum satisfacientes v. in not. pag. 238—39.

V. 958) — χεσεῖσθαι τήμ. — i. e. angore confieietur.

V. 960) ὀδὰξ ἔχει. Hotibius legend. censet ἔχειν intellecto τὰς Φεύγοντας. *Mordicus teneris* alienum esse ait: sed versio Bothiana falsa est. Vertend. apprehendis cum mordicus. ἔχεσθαί τινος a Platone, Luciano et aliis centies usurpatur sensu *sich hängen an einen*.

V. 964) Θουκυδίδης. alius quam historicus intelli-

ἀπόπληκτος ἐξαίφνης ἐγένετο τὰς γνάθους.
πάρεχ' ἐκποδών. ἐγὼ γὰρ ἀπολογήσομαι.
Χαλεπὸν μέν, ὦ 'νδρες, ἐστὶ διαβεβλημένου
ὑπαραποκρίνεσθαι κυνός· λέξω δ' ὅμως.
ἀγαθὸς γάρ ἐστι, καὶ διώκει τοὺς λύκους.

ΦΙΛΟΚΛΕΩΝ.

κλέπτης μὲν οὖν οὗτός γε καὶ ξυνωμότης.

ΒΔΕΛΥΚΛΕΩΝ.

μὰ Δί', ἀλλ' ἄριστός ἐστι τῶν νυνὶ κυνῶν,
οἵός τε πολλοῖς προβατίοις ἐφεστάναι.

ΦΙΛΟΚΛΕΩΝ.

τί οὖν ὄφελος, τὸν τυρὸν εἰ κατεσθίει;

ΒΔΕΛΥΚΛΕΩΝ.

ὅτι σοῦ προμάχεται, καὶ φυλάττει τὴν θύραν,
καὶ τἄλλ' ἄριστός ἐστιν· εἰ δ' ὠφέλετο,

---

gendus. Occurrit Acharn. 712 sqq. v. seq. ἀπόπληκτος ἐγένετο v. γνάθους, „gelähmt von Starrsucht ward ihm unversehens das Maul.“ J. H. V.

V. 967) διαβεβλημένου. Sic bene A. in aliis edd. — corr. Jam Florens sic legendum esse monuerat. *Brunck.*

V. 969) — διώκει τοὺς λύκους. In honorem hoc dictum Lachetis, utpote strenui militis. Sic etiam Laches fortitudo, quicquid traducatur aliis ex rationibus homo, non obscuratur a Comico, v. Acharn. 593 — cf. Henr. Voss. not. —

ξύγγνωθι. κιθαρίζειν γὰρ οὐκ ἐπίσταται.

ΦΙΛΟΚΛΕΩΝ.

ἐγὼ δ' ἐβουλόμην ἂν οὐδὲ γράμματα,
ἵνα μὴ κακουργῶν ἐνέγραφ' ἡμῖν τὸν λέγον

ΒΔΕΛΤΚΛΕΩΝ.

ἄκουσον, ὦ δαιμόνι, ἐμοῦ τῶν μαρτύρων.
ἀνάβηθι, τυρόκνηστι, καὶ λέξον μέγα. 980
σὺ γὰρ ταμιεύσας ἔτυχες. ἀπόκριναι σαφῶς,
εἰ μὴ κατέκνησας τοῖς στρατιώταις ἅλαβις.
φησὶ κατακνῆσαι.

ΦΙΛΟΚΛΕΩΝ.

νὴ Δί' ἀλλὰ ψεύδεται.

ΒΔΕΛΤΚΛΕΩΝ.

ὦ δαιμόνι, ἑλέει ταλαιπωρουμένους.
οὗτος γὰρ ὁ Λάβης καὶ τραχήλι' ἀσθίει, 985
καὶ τὰς ἀκάνθας· κοὐδέποτ' ἐν ταυτῷ μένει.
ὁ δ' ἕτερος οἷός ἐστιν οἰκουρὸς μόνον.

V. 976) *κιθαρίζειν — ἐπίσταται.* Locutio proverbialis de homine inscio. Simul notum est, antecessisse institutionem citharoedi (cf. Eq. 189) grammaticae.

V. 987) *ὁ δ' ἕτερος.* Cleon innuitur Lachetis accusator, qui domi sedens, nulla vitiis immista virtute, quae in Lachete unacum moderatione aliqua in rapiendis alienis praedicatur, bona avide rapiat publica immodiceque. — Quoad lectionem *οἷός ἐστιν οἰκουρὸς μόνον*

αὐτοῦ μένων γὰρ ἅττ' ἂν εἴσω τις ᾖ ἔρῃ,
τούτων μετατιτεῖ τὸ μέρος· εἰ δὲ μή, ὀκνεῖ.

ΦΙΛΟΚΛΕΩΝ.

αἰβοῖ· τί κακόν ποτ' ἔσθ', ὅτῳ μαλάττομαι; 990

---

quam in textu habet Brunckius, admonet idem in notis, mendosam sibi videri eam, et scribendum esse solita Atticis scriptoribus constructione:

ὁ δ' ἕτερος εἶναι δεῖν οἰκουρεῖν μόνον.

Nixus audet hanc immutationem loco Harpocrationis a Suida descripto et communicato in notis ab auctore, secundum quem id esset discriminis inter εἶναι ἴσον et εἶναι τ' ἴσον, ut illud significaret τὸ velle (χωρὶς τοῦ τε, σημαίνει τὸ βούλεσθαι) hoc τὸ posse (τὸ δὲ σὺν τῷ τε, τὸ δύνασθαι.) Quare si ita, ut Brunck. putat, legeretur, vertendum esset: „*alter non nisi domum custodire* vult; sed hoc aberrat a sententia interlocutoris, qui habitum naturalem manifesto vult innuere in cane, de quo sermo est, s. Cleone, ita ut saltim εἶναι τ' ἴσον οἰκουρεῖν esset immutandum. Sed aliter alii Grammatici statuunt ac Harpocration, cf. etiam Astii adn. in Plat. Politiam p. 360. v. et p. 383. et quidem ratione diversa ea, ut εἶναι τ' εἶμι — *possum, valeo facere* denotet, εἶναι autem sine τ' *comparatus sum a natura.*— Nihil mutandum nos censemus, praecipue, quum subintelligatur post μόνον — ἔναι — aut, cui ellipsis εἶναι non placet, si suppressam ante εἶναι vocem τεῖν assumat, ut sensus sit: *valet* Metaphrasis *eo*, qua comparatus est natura, (ti

κακόν τι περιβαίνει με, κἀναπτύσσομαι.

ΒΔΕΛΥΚΛΕΩΝ.

Ἰδ', ἀντιβολῶ σ' · οἰκτείρατ' αὐτὸν, ὦ πάτερ,
καὶ μὴ διαφθείρητε. ποῦ τὰ παιδία;
ἀναβαίνετ', ὦ πόνηρα, καὶ κινζούμενα
αἰτεῖτε, κἀντιβολεῖτε, καὶ δακρύετε. 995

ΦΙΛΟΚΛΕΩΝ.

κατάβα, κατάβα, κατάβα, κατάβα.

---

midiori - respice ad Lachetem, qui extra διοχὴ λύκου) — custodire domum.

V. 994) Κινζούμενα. Sic bini codd. ut ed. Anton. Fracinus. Mendose in primar. editt. κινζόμενα. Henr. Stephanus Thes. II. col. 283. hunc locum excitans in κινζῶ legit κινζώμενα. κινζεῖσθαι vox canum propria, (cf. Pollux.) de vagitu infantium etiam adhibetur. Theocritus in Pharmaceutria 109.

κουζεῦντας φωνοῦντα φίλων πιτὶ μητέρα τέκνα.

Brunck. — Idem huc affert locum facetissimum ex comoed. Gall. Racinii, qui in comoedia les Plaideurs imitatus fabulam nostram adumbravit etiam hunc locum. Caeterum ad morem adluditur, ex quo reorum infantes ut et mulieres saepenumero deprecationis causa et ut judicibus misericordiam moverent, deducebantur a reis ad tribunal. cf. Πλ v. 384. et Plat. apol. Socr. p. 82. ed. Wolf. τάχα δ' ἄν τις — παιδία τε αὑτοῦ ἀναβιβασάμενος — καὶ ἄλλους τ. οἰκείους π. φιλ. παλλεύσ.

ΒΔΕΛΤΚΛΕΩΝ.

καταβήσομαι.

καίτοι τὸ ΚΑΤΑΒΑ τοῦτο πολλοὺς δὴ πάνυ ἐξηπάτηκεν. ἀτὰρ ὅμως καταβήσομαι.

ΦΙΛΟΚΛΕΩΝ.

ἐς κόρακας. ὡς οὐκ ἀγαθόν ἐστι τὸ ῥοφεῖν. ἐγὼ γὰρ ἀπεδάκρυσα νῦν, γνώμην ἐμὴν, οὐδέν ποτ', ἀλλ' ἢ τῆς Φακῆς ἐμπλήμενος.

V. 1000—1) ἀπεδάκρυσα νῦν, γνωμ. ἐμ. — οὐδὲν ποτ' ἀλλ' — Secuti sumus hic lectionem et distinctionem Invernizianam, quam ex ed. suo exhibet editor, sane in corrupto hoc sec. vulg. loco optimam. Leguntur scilicet et distinguuntur hi versus vulgo sic:

ἐγὼ γὰρ ἀπεδάκρυσα νῦν γνώμην ἐμὴν
οὐδέποτέ γ', ἀλλ' ἢ τῆς Φακῆς ἐμπλησάμενος.

Verba sic constructa nullum fundere sanum videntur sensum. Quem enim expressit Berglerus: *ego enim nunc sententiam meam lacrymans mutassem nunquam*, nisi lente fervida *impletus fuissem*: ex verbis minime prodit. Brunckius igitur, cum et medela a Piersono ad Moerin p. 461. tentata, οὐπώποτ' ἀλλ' ἢ legere suadentis, non satisfaceret sibi, distinxit et scripsit ita.

ἐγὼ γὰρ ἀπεδάκρυσα νῦν, γνώμην ἐμὴν,
οὐδ' ἂν ποτέ γ', ἀλλ' ἢ τῆς Φακῆς πεπλησμένος.

vertens: *Ecce enim illacrymavi ego, quod animo quidem meo* — (s. γνώμην ἐμὴν, ἀντὶ τοῦ κατὰ τ. ἐμ.

ΒΔΕΛΥΚΛΕΩΝ.

οὔκουν ἀπεφεύγει δῆτα;

ΦΙΛΟΚΛΕΩΝ.

χαλεπὸν εἰδέναι.

γνωμ. v. Suid. et Conc. 349. Par. 232.) *haud fecissem unquam, ni implessem me lente*: Addit: magis Attica foret lectio ἐμπλήμην, quam et Invernizius exhibet. Quum in Brunckiana hac lectione durior el. lipsis statuenda sit post verba — εὖδ' ἂν πω' — *haud fecissem unquam*, ex praeter. antec. repetenda notione et particula ἄν intrusa sit sine necess. anteponimus lectionem facilitate se magis commendantem Inverniz. edd. abjicimus tamen editoris interpretationem, quae nihili est, vertentis: *Non lubens ego nunc illacrymavi, sed quod lente sum plenus*: verba enim γνώμην ἐμὴν, suppresso κατά, bene quidem exponi possunt: *ut mihi videtur, ex mea sententia*, sed nulla afferri poterit auctoritas, secundum quam admittant etiam significationem *ex animo lubenti*. — Bene graeca phrasis hic foret ἐκ ἐμοῦ, ut infra 1009. Ante εὖδ' subintell. διὰ et vertimus cum J. H. Vossio, qui etiam Inverniz. secutus esse videtur distinctionem lectionemque et γνωμ. ἐμὴν sensu sumsit, *wie mir däucht*, integrum locum sic transferenti:

Denn gethränt hat mir das Auge jezo, wie mir däucht,
Um nichts in der Welt, als weil ich Linsenmus geschluckt.

V. 1002) οὔκουν ἀπεφεύγει δῆτα; Sic in A. cum in-

ΒΔΕΛΥΚΛΕΩΝ.

ἰὼ, ὦ πατρίδιον, ἐπὶ τὸ βελτίω τρέπου.
τηνδὶ λαβὼν τὴν ψῆφον, ἐπὶ τὸν ἕτερον
μύτης παρᾶξον, κἀπόλυσον, ὦ πάτερ.

ΦΙΛΟΚΛΕΩΝ.

οὐ δῆτα· καθαρίζειν γὰρ οὐκ ἐπίσταμαι.

ΒΔΕΛΥΚΛΕΩΝ.

φέρε νυν, εἰ τηνδὶ γ' ἣν ταχίστην περιάγω.

ΦΙΛΟΚΛΕΩΝ.

ὔδ' ἔσθ' ὁ πρότερος;

ΒΔΕΛΥΚΛΕΩΝ.

οὗτος.

ΦΙΛΟΚΛΕΩΝ.

αὕτη 'ντεῦθενί.

ΒΔΕΛΥΚΛΕΩΝ.

ἐξηπάτηται, κἀπολλύουσιν οὐχ ἑκών.

ΦΙΛΟΚΛΕΩΝ.

φέρ', ἐξεράσω, πῶς γὰρ ἡγανίσμεθα;

---

terrogationis signo. In B. etiam ἀπεφεύγει. Male vulgo — φευγῇ. *Brunck.* etiam. Inverniz. — φεύγει δῆτα.

V. 1005) παρᾶξον. sic A. omisso tamen iota subscripto. Vulgo male παρἀιξον. *Brunck.*

V. 1006) καθαρίζειν — ἐπίσταμαι. venusta, respicians v. 976. retorsio, quales amat. noster, cf. Ran. v. 606. coll. cum v. 552. et alibi. in v. seq. Ἰὼν. τηνδὶ.

ΒΔΕΛΥΚΛΕΩΝ.

δεῖξον ἔσω· ἐκπέφευγας, ὦ Λάβης.

πάτερ, πάτερ, τί πάσχουθας;

ΦΙΛΟΚΛΕΩΝ.

οἴμοι· ποῦ 'σθ' ὕδωρ;

ΒΔΕΛΥΚΛΩΝ.

ἔκπιε, ἔκπιε σαυτόν.

ΦΙΛΟΚΛΕΩΝ.

πῶς ἐκεῖνό μοι·

ὄντως ἐκπέφυγα;

ΒΔΕΛΥΚΛΕΩΝ.

νὴ Δί'.

ΦΙΛΟΚΛΕΩΝ.

οὐδὲν εἶμ' ἄρα.

ΒΔΕΛΥΚΛΕΩΝ.

μὴ Φρυντίσῃς, ὦ ἐκμιάρ, ἀλλ' ἀνίστασο. 1015

ΦΙΛΟΚΛΕΩΝ.

πῶς οὖν ἐμαυτῷ τοῦτ' ἐγὼ ξυνείσομαι,

V. 1011) Invern. pr. *δοκεῖν* — *αι*, quod aptius censet (?)

V. 1012) *οἴμοι. ποῦ 'σθ' ὕδωρ;* — Deliquium animi hoc indigitat. cf. Ran. v. 481, ubi Dyonysos exclamat:

— *ἀλλ' ἐμπεσῶ.*

ἀλλ' εἴσω πρὸς τὴν καρδίαν μου συγγυάν.

— ach ohnmächtig ganz
Wird mirs! o schleunig an das Herz den Schwamm
gebracht. J. H. V.

Φεύγεντ' ἀπολύσας ἄνδρα; τί ποτε πείσομαι;
ἀλλ', ὦ πολυτίμητοι θεοί, ξύγγνωτέ μοι.
ἄκων γὰρ αὐτ' ἐδρασα, κοὐ τοῦ μοῦ τρόπου.

ΒΔΕΛΥΚΛΕΩΝ.

καὶ μηδὲν ἀγανάκτει γ'· ἐγὼ γάρ σ', ὦ πάτερ,
θρέψω καλῶς, ἄγων μετ' ἐμαυτοῦ πανταχοῖ,
ἐπὶ δεῖπνον, εἰς ξυμπόσιον, ἐπὶ θεωρίαν,
ὡσθ' ἡδέως διάγειν σε τὸν λοιπὸν χρόνον·
κοὐκ ἐγχανεῖταί σ' ἐξαπατῶν Ὑπέρβολος.
ἀλλ' εἰσίωμεν.

V. 1021) πανταχοῖ. — vulg. lectionem (quam sequitur etiam Invernizius) πανταχοῦ Brunck. mutavit in πανταχοῖ provocans ea, quae ad Lysistr. 1230 adnotavit. Illic Photii distinctionem, cujus observationem e Lex. Ms. protulit Hesychii interpres ad πανταχῶς suas ad defendendas immutationes citat, ita sonantem: πανταχῆ, πάντα τρόπον. καὶ πανταχοῦ ἐν παντὶ τόπῳ· καὶ πανταχόθι. πανταχοῖδε καὶ πανταχόσε, εἰς πάντα τόπον. Saepe confusa haec esse adverbia a librariis et post Brunckium Porsonus docet passim ad Euripidem.

V. 1024) Ὑπέρβολος. Unus ex demagogis, qui ex contemto metuendum se crescentibus opibus, quas lampadum mercatu aenearum, plumbo vero, ut objicitur ipsi a nostro, adulteratarum augere etiam sciverat, se coeperat facere. Pungitur saepe a nostro Θ. 840. B. 570. N. 551. 623. 876. 1065. I. 1304. 1363 et passim in aliis comoed.

ΦΙΛΟΚΛΕΩΝ.

ταῦτα τοίνυν γ', εἴπερ δοκεῖ. 1025

ΧΟΡΟΣ.

ἀλλ' ἴτε χαίροντες, ὅπου βούλεσθ',

V. 1026) vulgo legitur:

ἄλλ' ἴτε χαίροντες, ὅπου βούλεσθ', ὑ-
μεῖς δ' ἴτε ταχέως, ὦ μυρί-
άδες ἀναρίθμητοι νῦν —

Brunckius ex ingenio, ut supra: Caeterum lectio Invermiziana hic anteponenda videbitur,

ἀλλ' — βούλεσθ'
ὑμεῖς γὰ ἴτε, ὦ μυριάδες
ἀναρίθμητοι
νῦν — λέγεσθαι
— — — —
— — — —

quam etiam J. H. Vossius in versione sua secutus est:

So geht denn fröhlich, wohin ihr wollt!
Ihr aber indefs Myriaden umher
Unzählbares Volks,
Was jetzo bald wird wohl gesagt sein,
Falle nicht werthlos zur Erde, u. s. w.

in quo posteriori versu autem post χώμαζε, quod sine elisione legit V. idem sequentem imperativum λυλαβεῖσθε ut glossema omisisse consulto videtur ob versiculorum majorem concinnitatem; fortassis vero inseri haud invenuste poterit ut singularis stichus, superiori ἀναρίθμητοι respondens, inter versic.

μὴ σὺν — —
τοῦτο γὰρ — —

ὑμεῖς ταχέως· ὦ μυριάδες δ'
ἀριθμητοί, νῦν μέν, τὰ μέλλοντ' εὖ λέγεσθαι,
μὴ πέσῃ φαύλως χάμαζ', εὐλαβεῖσθε.
τοῦτο γὰρ σκιῶν θεατῶν
ἐστι πάσχειν, κοὐ πρὸς ὑμῶν.
Νῦν αὖτε λεώ, προσέχετε τὸν νοῦν, εἴπερ καθαρὸν τι φιλεῖτε.

V. 1031) **κοὐ πρὸς ὑμῶν et vobis non** convenit. *Brunck.* cf. et Plut. 355. Thesm. 177. Ran. 540. *πρὸς τινὸς εἶναι* quidpiam dicitur, quod officii alicujus est, **quod alicui convenit cf. et Schol. ad** Plut., qui ex Soph. Ajace Flag. v. 582 excitat:

— *οὐ πρὸς ἑταίρου σοῦ θρηνεῖν ἑταῖρε.*

V. 1032) ***προσέχετε.*** observa hic in primo tetrametro anapaestico in **sec. dipodiae sede** prima proceleusmaticum (⏑ ⏑ ⏑ ⏑) temporibus anapaesto parem raro Hephaestione auctore adhibitum, sed tamen non exclusum hoc genere. cf. N. 916 — *δικὰ οἱ δὲ φοιτῶν* — et I. 503. *ὑμεῖς δ' ἡμῶν προσέχετε τ. νοῦν.* cf. *Brunck.* ad Nub. 916. ad nostrum locum observat in ed. A. scriptum esse *πρόσχετε*, quod magis Atticum statuerit esse Bentlejus ad N. 575 ubi pro *πρόσχετε.* Hanc emendationem ut inutilem merito reprobat auctor, et pluribus ostendit exemplis. *προσέχειν τ. νοῦν* et *γνώμην* perquam familiarem nostro et optime Atticam esse constructionem. cf. Eq. 503. Pl. 113. 151. Conc. 600. etc. etc. — *καθαρὸν = καθάρσιον καὶ ὀλιγωρεῖ, γνώμην.* **cf. Schol. cf. et Ast ad Plat. Pol. 561.**

μέμψασθαι γὰρ τοῖσι θεαταῖς ὁ ποιητὴς τὸν ἐπιθυμεῖ.
ἀδικεῖσθαι γάρ φησιν, πρότερος πόλλ' αὐτοὺς εὖ πεποιηκὼς,
τὰ μὲν οὐ φανερῶς, ἀλλ' ἐπικουρῶν κρύβδην ἑτέροισι ποιηταῖς, 1035
μιμησάμενος τὴν Εὐρυκλέους μαντείαν καὶ διάνοιαν,

V. 1034) — admonet in hac parabasi auditores poeta, videant, ne iterum cadat haec fabula, ut Nubes, quas docuerat, priori anno v. N. 522.

V. 1035) — *κρύβδην ἑτέροισι ποιηταῖς.* alieno docuerat nomine, quum aetatem nondum haberet ex lege praescriptam concertaturis de praemio poetis, tres, quas scripserat, primas comoedias. N. 522. Callistrati Philonidisque nominibus usum fuisse ferunt nostrum.

V. 1036) Εὐρυκλέους — Eurycles secundum Scholiasten vates fuit Athenis vaticinans, qui daemonium in ventre habere credebatur, propterea dictus *ἐγγαστρίμυθος*. Auctor statorque familiae videtur fuisse divinorum, ab eo enim omnes divini et harioli dicti Εὐρυκλεῖς vel Εὐρυκλεῖται et *ἐγγαστρίται*; se itaque sive comoedias suas vult Ar. poetis fuisse aliis, ut Philonidi Callistratoque instar daemonii, cujus virtute locuti fuissent utilia spectatoribus auditoribusque (v. 1024.)

V. 1038) *φανερῶς κινδυνεύων* — Quum *Equites* doceret, ubi personam Cleonis dedolati quam maxime in hac fabula ipse ageret, quum nullum invenire potuerat ὑποκριτὴν ob metum Cleonis.

εἰς ἀλλοτρίας γαστέρας ἐνδὺς, καμψόικὰ πολλὰ
χέασθαι.
μετὰ τοῦτο δὲ καὶ φανερῶς ἤδη κινδυνεύων καθ' ἑαυτὸν,
οὐκ ἀλλοτρίων, ἀλλ' οἰκείων Μουσῶν στόμαθ' ἡνιοχήσας.
ἀρθεὶς δὲ μέγας, καὶ τιμηθεὶς, ὡς οὐδεὶς πώποτ' ἐν ὑμῖν,
οὐκ ἐκτελέσαι ζητὶν ἐπαρθεὶς, οὐδ' ὀγκῶσαι τὸ φρόνημα,
οὐδὲ παλαίστρας περιπαμάζων πειρῶν· οὐδ' ἔι τις ἐραστὴς,

V. 1039) *οἰκείων Μουσῶν στόμαθ' ἡνιοχήσας.* Metaphora assurgens ad lyricam immo Pindaricam audaciam cf. similes imag. Pindari passim occurrentes apud poëtam hunc, v. et quem hue b. Vossius excitat, Aeschyl. Pers. 174.

V. 1042) *οὐδὲ παλαίστρας — πειρῶν*, vulgo legitur *περιῶν*, metro repugnante, nec valde bona sententia: Inepta enim esset *ταυτολογία*. Certissimam emendationem ipse suppeditat Comicus in Parabasi Pacis v. 762. (ubi repetita sunt eadem mutatis paululum verbis)

καὶ γὰρ πρότερον πρώξας κατὰ νοῦν, οὐχὶ παλαίστρας περιοσθῶν
παῖδας ἐτοίμους. Branck. Et Invern. ex libro suo *πειρῶν*. Sensus venereus verbi *πειρᾶν*, cui latinum *tentare*

παμμιδεῖσθαι παιδίχ' ἑαυτοῦ μισῶν, ἔσπευδε πρὸς
αὐτόν,
εὐδενὶ πώποτε φῆσι παιδᾶσθαι, γνώμην τιν' ἔχων
ἐπιεικῆ,
ἵνα τὰς Μούσας, αἷσιν χρῆται, μὴ προκαγωγοὺς
ἀποφήνῃ. 1045
εἶθ', ὅτε πρῶτόν γ' ἦρχε διδάσκειν, ἀνδράποις
φησ' ἐπαιδᾶσθαι·

---

respondet (cf. Hor. III. Od. 4, 71. — *tentator Dianae Orion* —) satis cognitus est ex nostro poeta, Luciano, aliisque scriptoribus. Pungitur vero hic Eupolis, qui puerorum amore stimulatus palaestras dicitur saepe ambiisse, et praesertim, ad convertendos illorum in sese oculos, cum victoriam reportasset Dionysiacam.

V. 1044) φησι — vulgo φησὶν παιδᾶσθαι metro repugnante. Sic et versu sequenti perperam vulgo αἷσι. *Brunck.*

V. 1046) ἀνδράποις. Melior fortassis esset lectio ἀνδραπόδοις ex Pace 752, (ubi locus hic integer occurrit repetitus), ita ut deletum nunc φησ' ante inf. παιδᾶσθαι repetendum esset ex versu superiori 1044 (φησι παιδᾶσθαι). Sensus etiam flagitare videtur hanc immutationem et sequens τοῖσι μαγείοις cogit, proletarios esse homines intelligendos, quod absolute sumtum ἄνδρασι non significat. Etiam J. H. Vossium sic legisse censeo, vertit enim:

ἀλλ' Ἡρακλέους ὀργὴν τιν' ἔχων, τοῖσι μεγίστοις ἐπιχειρεῖν,
θρασέος ξυστὰς εὐθὺς ἀπ' ἀρχῆς αὐτῷ τῷ καρχαρόδοντι,
οὗ δεινόταται μὲν ἀπ' ὀφθαλμῶν Κύννης ἀστῖνες ἔλαμπον,
ἑκατὸν δὲ πύλῃ κεφαλαὶ κολάκων αἱμωξομένων ἐλιχμῶντο 1050

„Und als er zuerst Schauspiele begann, nicht Menschlein wählt' er zum Angriff."

Qui lectionem ἀνδρώους tuentur, intelligere hanc ita debent, ut oppositi ἄνδρωσι sint monstris, quale Cleonem fuisse, de quo et in fabula sua in illum scripta sub nomine Equitum loquitur noster poeta, ludit idem imaginibus statim additis: Sed verba τοῖσι μεγίστοις, quae tum = τοῖς δεινοτάτοις (κυναλώπεξι) essent sumenda, (dubitandum vero valde, an hanc admittant significationem, etiam si secundum vim neutralem explices — das Gröfseste —) hunc notionum nexum vix patiuntur.

V. 1038) καρχαρόδοντι — immani rictu dentibusque longis et acutis armatae belluae, qualibus tellurem purgasse dicitur Hercules. Intellige Cleonem in Equit. exagitatum. cf. v. 36. sub init. et Pac. 735.

V. 1040) Κύννης. — nomen meretricis famosae. cf. Eq. 784. Pac. 736.

V. 1050) αἱμωξ-μένων. Kusterus et alii αἱμωξομένων. — αἱμωξομένων recte edidit Berglerus, ut est in Pa-

περὶ τὴν κεφαλήν· φανὴν δ' εἶχεν χαρίδρας
ὅλεθρον τετοκυίας,
φώκης δ' ὀσμήν, Λαμίας δ' ὄρχεις ἀπλύτους,
πρωκτὸν δὲ καμήλου.
τοιοῦτον ἰδὼν τέρας, οὐ φρὴν εἰσας καταδωρο-
δοκῆσαι·
ἀλλ' ὑπὲρ ὑμῶν ἔτι καὶ νυνὶ πολεμεῖ· φρῆν
τε μετ' αὐτοῦ
τοῖς ἠπιάλοις ἐπιχειρῆσαι πέρυσιν, καὶ τοῖς πυρε-
τοῖσιν, 1055

---

rabasi Pacis, ubi hi versus 752 — 59 iisdem fere verbis repetuntur. *Brunck.*

V. 1051) φανὴν δ' εἶχεν — cf. Eq. 137 — χαριδρίου, Κυκλοβόρου φανὴν ἔχων.

V. 1052) φώκης δ' ὀσμήν. — οἱ κακοσμίαν διαβάλλει αὐτήν. διὰ τὸ βυρσοδέψου αὐτὸν εἶναι. Ὅμηρος. Φωκέων ἀλιτρεφέων ὀλοώτατος ὀσμή. Schol. — Λαμίας δ' ὄρχεις — ibid. — Lamia terriculamenti nomen, non absimilis ei, de quo sub nomine Empusae varia festiva illudens domino Dionyso in Ranis fingit Xanthias v. 285 — 296. — occurrit etiam infra v. 1177

V. 1055) πέρυσιν — perperam vulgo περυσι. *Brunck.* Utrum sub ἠπιάλοις febris rigores intelligendi sint, an, ut Brunckius vult, incubi (vernac ling. *alp*) dubitari possit. Priori sententiae favet oppositum πυρετοῖ, et significatio vocabuli poscere videtur interpretationem alteri contextus imaginisque color omnis et habitus, — οἱ τὰς πατέρας τ' ἤγχον νύκτωρ — κα-

οἱ τοὺς πατέρας τ' ἤγχον νύκτωρ, καὶ τοὺς πάππους ἀπέπνιγον·
κατακλινόμενοί τ' ἀεὶ ταῖς κοίταις, ἀεὶ τοῖσιν ἀπράγμοσιν ὑμῶν,

---

τακλινόμενοι τ' ἀεὶ τ. κοιτ. qui cum phaenomeno nocturnorum illorum ob impeditum sanguinis circuitum dormientes infestantium angorum magis conspirant — admodum arridet. Sed si per *incubos* explicamus vocabulum, tum melius arbitror esse legendum ἠπιάλοις, quod facile poterat commutari. Rhunkenius enim in adnot. ad Timaei Lexicon p. 97. ex Phrynicho adnotat: ἠπιάλη, ὁ δυσκίνητον καὶ ἀβίωτον τοῖς κεκμηκόσιν ὁ ὕπνος. τὸ δὲ ἠπιάλεος ἕτερόν τι σημαίνει, τὸ καλούμενον ἐφιάλτου. Theognis v. 174. Alciphr. l. III. ep. ult. ed. Traj. ad Rhen. MDCCXCI. Lectio haec omnino plenius facit ad illustrationem universae imaginis. Insani enim hic homines, metonymice usurpato nomine substantivo pro adjectivo, (ut dicitur, *haec procella. haec tempestas*) Sophistae illi, in Nubibus, quas anno ante parum fausto cum successu docuerat Aristophanes, comparantur, aut statim sistuntur quasi mutati a personis suis in status morbosos insaniae non raro antecedentes, seu comitantes illam. — J. H. V. notiones, quas grammaticus supra dictus in vocabulis ἠπιάλης et ἠπίαλος discretas voluit, in vocabulo ἠπίαλος in unam eandemque, dubito an recte, commiscuit.

Anschauernde Alp' auch hab' er bekämpft vor dem
Jahr und brennende Fieber.

ἀντωμοσίας καὶ προσκλήσεις καὶ μαρτυρίας ξυνεκόλλων,
ὥστ' ἀναπηδᾶν ἐκμαίνοντας πολλοὺς ἐπὶ τὸν Πολέμαρχον.
τοιοῦδ' εὑρόντες ἀλεξίκακον, τῆς χάρας τῆσδε καθαρτήν, 1060

V. 1058) ἀντωμοσία v. supr. v. 544. — cf. et Rhunk. ad Tim. p. 27. et Plat. Theaetet. περὶ ὧν ἀδικεῖσθαι φησὶ p. 127. et Apol. p. 309. Huic vocabulo respondent alia ἀντωμοσία τοῦ φεύγοντος (Gegeneid des Beklagten — velle se defendere absque dolo.) Prius et audit προωμοσία (Voreid des Anklägers, velle se habere actionem absque dolo.) Utraque juramenta nuncupabantur διωμοσία — ὁ ἐκατέρωθεν γενόμενος ὅρκος ὑπὸ τῶν δικαζομένων, τοῦ μὲν ὡς πράξαντα δώσειν, τοῦ δὲ ὡς οὐκ ἔκραξεν, ἀποφάσεως. — Schol. Προσκλήσεις, conditiones, quae a litigatoribus ante judicium litis offerebantur velut provocationes et hortamenta ad pacta et foedera incunda; sive, ut Schol. ait — παρὰ τὸ προσκαλεῖσθαι, ὅπερ ἐστὶν εἰς συμβάσεις καὶ διαθήκας καὶ παραλλαγὰς παρακαλεῖν.

V. 1059) Πολέμαρχον. — Unus ex novem Archontibus, cujus propria cura cognoscere de peregrinis et inquilinis. cf. Pollucem, cujus verba hic refert Scholiastes. vid. et Demosthen. or. κατὰ Στέφ. et Lysiam κατὰ Παγκλέωνος. Simul Polemarchorum magistratus promti auxilii opera inserviebat indigentibus, ita ut essent fere, quod apud Romanos tribuni militum. Ad hoc munus spectat potissimum noster locus.

πέρυσιν καταπροὔδοτε, καινοτάταις σπείρουτ' αὐτὴν διανοίαις,
ἃς ὑπὸ τοῦ μὴ γνῶναι καθαρῶς ὑμεῖς ἐποιήσατ' ἀναλδεῖς·
καί τοι σπένδων πάλλ' ἐπὶ πολλοῖς ὄμνυσιν τὸν Διόνυσον,
μὴ πώποτ' ἀμείνονʼ ἔπη τούτων καμῳδικὰ μηδὲν ἀκοῦσαι.
τοῦτο μὲν οὖν ἔσθ' ὑμῖν αἰσχρὸν, τοῖς μὴ γνοῦσιν παραχρῆμα· 1065
ὁ δὲ ποιητὴς οὐδὲν χείρων παρὰ τοῖσι σοφοῖς νενόμισται,
εἴπερ ἐλαύνων τοὺς ἀντιπάλους, τὴν ἐπίνοιαν ξυνέτριψεν.

V. 1061) *καινοτάταις* — cf. Nub. ubi in parabasi v. 547. idem de se gloriatur noster:

ἀλλ' ἀεὶ καινὰς ἰδέας σοφίζομαι.

V. 1062) *ἀναλδεῖς* — *ταπεινὰς, ἀσθενεῖς.* Schol. — scil. quas cum non recte intellexissetis, incrementum me non sivistis capere — sensu enim primario ac proprio *ἀναλδὴς* (a verbo *ἄλδω* — *αὐξάνω*) est is, qui non augetur, aut crescere et augeri non valet.

V. 1067) *εἰ παρελαύνων* vulgo *εἴπερ ἐλαύνων*. Etiam Brunckianus sic habet textus; sed in notis ut *mendam foedam* p. 243. editor hanc correxit lectionem, addens, non aliter Schol. legisse, ut ex illius interpretatione liqueat: *νικῶσι, φησὶ, τοὺς ἀντιπάλους,*

ἀλλὰ τολοιπὸν τῶν ποιητῶν,
ὦ δαιμόνιοι, τοὺς ζητοῦντας
καινόν τι λέγειν, κἀξευρίσκειν,
στέργετε μᾶλλον, καὶ θεραπεύετε,
καὶ τὰ νοήματα σώζεσθ' αὐτῶν.
ἐσβάλλετε δ' εἰς τὰς κιβωτοὺς
μετὰ τῶν μήλων· κἂν ταῦτα ποιῆθ',
ὑμῖν δὶ ἔτους τῶν ἱματίων
ὀζήσει δεξιότητος.

τὴν ἐλπίδα (λείψειν) τῷ τέλει ἀπαλλαγῆναι. cf. et not. ad Conc. — Metaphora venuste desumta est a curriculis, quare, ut perstet in illa, eleganter usurpavit verb. ξυντρέφε. — cf. N. 1264, 5. et Soph. Electr. 745—6.

V. 1070) καινόν τι λέγειν. male vulgo κενόν. v. supr. καινοτάταις διανοίαις et N. 547. — Brunck.

V. 1073) κιβωτούς (Kisten) εἰώθασι γὰρ εἰς τὰ κιβώτια μῆλα βάλλειν δι' εὐωδίαν. *Schol.* Ad seq. verba — μετὰ τῶν μήλων — observat H. Vofs in notis ad versionem patris. *Aepfel heissen alle apfelartigen Früchte, auch Quitten, Pomeranzen u. a. Pomeranzen legte man in Kleiderkisten zur Erhaltung der Kleider.* Quoad posterius, nisi blattis tineisque arcendis inservire poterat hic usus, quod an ita se habeat, nescire me fateor, simplicior mihi magis placet Scholiastae interpretatio, et sequentes versus v. 1061 — 1062. etiam huc melius congruunt

V. 1076) ὀζήσει δεξιότητος — δεξιοὶ δόξετε εἶναι. ἀντὶ τοῦ εἰπεῖν δὲ, ἐμοῦ, δεξιότητος εἶπεν, ὡς περὶ τὸ

HM.

Ὦ παλαι ποτ' ὄντες ἡμεῖς ἄλκιμοι μὲν ἐν χερσῖς,
ἄλκιμοι δ' ἐν μάχαισι,
ἠφ' κατ' αὐτὸ τοῦτο δὴ μόνον ἄνδρες γε μαχιμώτατοι,

πρᾶγμα. Schol. J. H. Voſs integrum locum belle sic vertit:

— Wenn solches ihr thut,
Bis über das Jahr wird euch das Gewand
Würzhaft von Geschicklichkeit duften.

V. 1077—78) ἄλκιμοι — μάχαισιν. (Inverniz. legit μάχαις) Adlusio ad proverbium, quod exstat in Pluto 1002 et 1075. *Brunck.* (παλαι ποτ' ἦσαν ἄλκιμοι Μιλήσιοι.) De proverbii hujus ortu sensuque adi Scholiastam, et quae erudite, ut solet, Hemsterhusius ad Scholiast. mentem contra Erasmum, qui in adagiis Suis justo levius exposuit scholion, curatius explicandam adnotavit in ed. Plut. (Harling. 1744) p. 351.

V. 1079) ἠφ' — μαχιμώτατοι. Vulgo legitur hic versus, qui tetrameter trochaicus esse debet, corruptis numeris in impressis ante Brunck. ed. ad hunc modum:

ἠφ' κατ' αὐτὸ δὴ τοῦτο μόνον ἄνδρες μαχιμώτατοι

Brunckius correxit illum, ut supra exhibuimus in textu. Inverniz. ex libr. Ravenn. paullo melius vulg. dedit, sed tamen nondum exacte satis ad reg.

ἠφ' κατ' αὐτὸ τοῦτο δὴ μόνον ἄνδρες γε μαχιμώτατοι

Hotobius, lect. Arist. p. 108—9. qui odorari se ait in

πρὶν ποτ' ἦν, πρὶν ταῦτα· νῦν δ' 1080
εἴχεταί γε, κύκνου τε πολιώτεραι δὴ
αἱδ' ἐπανθοῦσιν τρίχες.
ἀλλὰ χρὴ τῶν λειψάνων

---

loco nequitiam eandem, quam in Nub. v. 654. — πρότερον μὲν, ἐν' ἡμῖν παιδὸς ὄντος εὐτρεπὲς — invenimus, lectionem mutare cupit in hanc:

κατὰ δὲ τοῦτο τὸ δαιμόνιον ἐν ἀνδράσι μαχιμώτατος — ita ut sensus esset sec. verba auctoris: — Quod pessimum hoc attinet (quo nunc nihil valemus) pares tunc viris pugnacissimis. Praeter necessitatem et non bene congrue nostra sententia cum metri lege facta est haec immutatio; nec phrasis κ. δ. τ. τ. δαιμόνιον Aristophanea hoc est. Si sententia foret poëtae, quam Bothius vult, eadem etiam ex Brunckiana lectione, quamvis versio, quam ipse dat „*fortes in praeliis, ob idque solum viri pugnacissimi*, etiam nobis displiceat, posset elici, inprimis, si leviter, quod olim nobis in mentem venerat, ita immutaretur:

κἀμὲ κατ' αὐτὸ τουτοὶ μόνον ἄνδρες μαχιμώτατοι,

sed dubitamus tamen nunc, an ita ἄγριον καὶ σκαιὸν (v. Socr. resp. in N. 655.) sistere velit chorum suum hic Comicus. κατ' αὐτὸ τοῦτο (αὐτὸ sumt. sensu *gerade*, ut saepius, cf. et Ast ad Pol. Platonicam) respicere mihi pugnacem judicum horum, vesparum larvis nunc adparentium, quas indigitant verbis hisce, naturam videtur, quippe quae etiam tum exserere sese coeperit, πρὶν ποτ' ἦν autem ad ἄλκιμοι ἐν μάχαις.

δεῖ τῶνδε μύμην νεανικὴν ἔχειν. ἐγὼ
τοὐμὸν νομίζω γῆρας εἶναι κρεῖττον, ἢ πολ- 1085
λῶν κινούντων νεανιῶν,
καὶ σχῆμα, κεὐρυπρωκτίαν.

ΧΟΡΟΣ.

Εἴ τις ὑμῶν, ὦ θεατά, τὴν ἐμὴν ἰδὼν φύσιν,

V. 1084) νεανικήν. νεανικὸς *juvenilis*, et inde, per translationem, quicquid magnificum s. insigne est, ut Plat. Pol IV. 4. νεανικαὶ διάνοιαι. cf. Arist. Plut. 1138. (κρίας νεανικοὺ) et Pac. 897.

V. 1086) κινούντων — nos alendi comas juvenum lautiorum insuitur, de quo sub phrasibus κόμην τρέφειν, κομᾶν (unde κομήτης Zierling, Zierbengel) v. diversos locos Aristoph. ita ut in quibusdam etiam ut II. 170. metaphorice pro *superbire* usurpetur. N. 545. O. 1282. I. 580. χῦμα (*Brunck.*) usurp. ut Theor. X. 34.

V. 1088) φύσιν — *speciem*, *figuram* hic significat, non, ut male interpretes quidam verterant (ex ambiguitate significationis) ingenium. cf. not. ad Nub. 504. *Brunck.* Excitare hic placet nobis locum Sophocl. Electr. 1121. (ed. Erfurdt. p. 86)

ἀλλ' ἢ φίλων τις, ἢ πρὸς αἵματος φύσιν.

ubi φύσιν eodem modo melius verti posse nobis videtur, scilicet non junctο accus. φυὴν et quidem signific. originis cum genit. αἵματος, sed ita cohaerentibus verbis ἢ πρὸς αἵματος (ἰὼν s. εἶνai dicit) φύσιν subint. κατὰ — *specie*. — Ex integro caeterum loco adparet, ut etiam ex Avibus 665 — 71. Nubibus

εἶτα θαυμάζει μ' ὁρῶν μέσον διεσφηκωμένον,
ἢ τίς ἐστιν ἡ 'πίνοια τῇδε τῇς ἐγκεντρίδος,
ῥᾳδίως ἐγὼ διδάξω, κἂν ἄμουσος ᾖ τὸ πρίν.
ἐσμὲν ἡμεῖς, οἷς πρόσεστι τοῦτο τοὐξίπυγιον,
Ἀττικοί, μόνοι ἐμφαίως εὐγενεῖς αὐτόχθονες·
ἀνδρικώτατον γένος, καὶ πλεῖστα τῇδε τὴν πόλιν
ὠφελῆσαν ἐν μάχαισιν, ἡνίκ' ἦλθ' ὁ βάρβαρος,

---

que v. 388. et 341. 44. ubi editae fuerint a comicis in choris personae, animalia, sive ut in Nubibus inanimatum quid ex rerum natura repraesentantes, ab hominis figura κατὰ σκευασίαν non prorsus fuisse eas alienatas. Hic in Vesparum choro larva circa os caputque similitudinem quandam vespae habitus videtur praetulisse, et aculei exibant ex posterioribus. Media pars gracilior eminebat. Caeterum hominis speciem referebant actores. Sic in avibus rostrum v. 672 alaeque additae 805. 6. speciem quandam dabant avium; sed reliquus habitus humanam, virilem aut muliebrem speciem, ut docent Nubes — ubi Strepsiades ait v. 341. θηλαῖς εἴξασι γυναιξίν — et 344. αὗται δὲ ῥῖνας ἔχουσι. cf et Av. v. 668-674. praese ferebat.

V. 1093) αὐτόχθονες. Vulgo olim creditum est, quarundam gentium, quae ex adventitia stirpe non sint, priores terrigenas esse, ut in Attica, Arcadia, Thessalia etc, — Etym. M. ad vocab. hoc: — οὐ κατασκευασταί (coloni cf. Lys. p. 754.) ἀλλ' αὐτοχθόνες p. 157. ed. Lips. 1816. Athenienses etiam hoc titulo φιλόδοξοι. v. Eq. 1332.

V. 1095) perperam vulgo ἦλθεν. — Victoria innui-

τῷ καπνῷ τύφων ἅπασαν τὴν φύλιν, καὶ πυρ-
πολῶν,
ἐξελεῖν ἡμῶν μενοινῶν πρὸς βίαν τἀνθρήνια.
εὐθέως γὰρ ἐκβαμόντες ξὺν δορὶ, ξὺν ἀσπίδι
ἐμαχόμεσθ' αὐτοῖσι, θυμὸν ὀξίνην πεπακότες,
στὰς ἀνὴρ παρ' ἄνδρ', ὑπ' ὀργῆς τὴν χελύνην
ἐσθίων· 1100

---

tur de sexcentis millibus Persarum ab Atheniensibus duce Miltiade in Marathoniis reportata campis.

V. 1097) ἀνθρήνια cellae et favi των ἀνθρήνων (apium).

V. 1098) ξὺν δορὶ — pessime vulgo ξὺν δουρί. Suidas: δορί. τῷ δόρατι. Auct. Et. M. leg. σὺν δόρει. Minime recipi debuit haec lectio. Brunck.

V. 1099) θυμὸν ὀξίνην — duo substantiva hic juncta, quorum alterum potestate adject. nisi mavis ὀξίνην (vinum acetosum), hic comparative addi ita, ut comparata notio statim in rem ipsam, quacum comparata est, sit transmutata. J. H. Voſs vertit:

Gegen jene zum Kampf, von Eifer, wie von Krätzerwein berauscht.

Schol. exponit per ὀργὴν δριμεῖαν, et lusum poëtae odoratur, quod et Flor. Chr. assumit apud Kuster p. 148. in voce θυμος quae scripta θυμος thymus, θυμὸς iram denotat. Longius fere petita argutatio.

V. 1100) στὰς ἀνήρ. Sic optime A. — in B. τὰς — vulgo κᾆς ἀνήρ, quod nauci non est et manifesto depravatum. Vera lectio apud Suidam in χελύνη, τὸ ἄνω χεῖλος, ubi citatur hic locus. *Brunck.* Jam Florens, quem

ὑπὸ δὲ τῶν τοξευμάτων οὐκ ἦν ἰδεῖν τὸν οὐρανόν.
ἀλλ' ὅμως ἀπεσώμεσθα ξὺν θεοῖς πρὸς ἑσπέρᾳ.
γλαὺξ γὰρ ἡμῶν, πρὶν μάχεσθαι, τὸν στρατὸν
διέπτατο.
εἶτα δ' ἑσπόμεσθα θυννάζοντες εἰς τοὺς θυλάκους·

Brunckius hic non nuncupat, sic legere jubet, verbis utens: „*Ausim lapidem Jovem jurare*, legendum hic esse, σθὰν, non, πᾶν. cf. n. p. 148. ed. Rust. Quod attinet ad locutionem — ὑπ' ἐργῆτι — ἰσθίων, ubi ἰσθίειν vividius positum quam aliàs et supra δάκνειν, comparandus est vers. Tyrtaei:

ταρχθεὶς ἐπὶ γῆς χείλεσι ἐδήσι δακών.

et Eurip. Bacch. 621. χείλεσι δένδρα ἐδόντας; etiam Homericum ἐδὰξ ἐν χείλεσι Φύντες.

V. 1103) γλαῦξ γὰρ — proverbium ab Erasmo recensitum: „*Noctua volat*" Dictus est boni ominis hujus avis volatus. Etiam ut symbolum bonae fortunae sapientiaeque addita haec avis Deae Atheniensium tutelari Minervae. — Fama etiam fert, ante pugnam illam Marathoniam fuisse visam noctuam, quae Atheniensium pervolitaverit exercitum: v. et Schol. et qui exscribere solet pler. Schol. *Florent. Christ.*

V. 1104) θυννάζοντες εἰς τ. θυλάκους. — quia thynni (Thunnfische) tridentibus puncti capi solent, et piscatores θυννάζοντες et θυννοτρόποι dicuntur, qui eos aucupantur ac fodiunt: cf. huc Aesch. Pers. 122 θύλακος saccus proprie cf N. 763. Ἐκ. 382 733 820. O 5... hic genus braccarum apud Persas, quas Περσικὰς nuncupa-

οἱ δ' ἔφευγον, τὰς γνάθους καὶ τὰς ὀφρῦς πεν-
τόμενοι, 1105
ὥστε παρὰ τοῖς βαρβάροισι πανταχοῦ καὶ νῦν ἔτι
μηδὲν Ἀττικοῦ καλαῖσθαι σφηκὸς ἀνδρικώτερον.

ΗΜ.

Ἆρα δεινὸς ἦ τόθ', ὥστε πάντα μὴ δεδοικέναι·
καὶ κατεστρεψάμην γε
τοὺς ἐναντίους, πλέων ἐκεῖσε ταῖς τριήρεσιν. 1110
οὐ γὰρ ἦν ἡμῖν ὅπως
ῥᾴστην σὺ λέξειν ἐμέλλομεν τότ', οὐδὲ
συκοφαντήσειν τινὰ
Φρυνίς· ἀλλ' ὃς ἂν ἐρέτης
ἦσθ' ἄριστος. τοιγαροῦν πολλὰς πόλεις 1115

---

verunt Graeci — indumenta semiseruralia. (Gallice Brodequins) — *J. H. V. Lend-nack.* cf. et Eur. Cycl. ἢ τοὺς θυλάκους τοὺς πανύλους περὶ τοῖν σκελοῖν ἰδοῦσα.

V. 1111) οὐ γὰρ — ἦν ἡμῖν Φρυνὶς — ὅπως. non cura nobis erat tum temporis, quo pacto concinnos nectere possemus nodos, aut calumniose insectari in alios, sed in bello masculo unice intentus animus. Conferri possunt cum hoc loco alii Comici loci, in quibus ex umbratili otiosoque eloquentiae studio morum derivat depravationem, ut in Nubibus v. 1176 sqq. Ran. 970 — 991. Av. 1696 — 1706.

V. 1115) πόλεις Μήλων ἑλόντες — intelligendum de urbibus Atticae quae venerant sub potestatem barbari exercitus, et postea ab Atheniensibus recuperatae sunt.

Μήδαν ἐλόντες, αἰτιώτατοι φέρεσθαι
τὸν φόρον ἐκεῖνο, ἐσμὲν, ὃν
κλέπτουσιν οἱ νεώτεροι.

ΛΟΡΟΣ.

Πολλαχοῦ σκοποῦντες ἡμᾶς, εἰς ἄπιν θ' εὑρήσετε
τοὺς τρόπους καὶ τὴν ὀλιγαν αξ[illegible] ἐμφρε-
σιάτους. 1120
πρῶτα μὲν γὰρ οὐδὲν ἡμῶν ζῶον ἠρεθισμένον
μᾶλλον ὀξύθυμόν ἐστιν, οὐδὲ δυσκολώτερον·
εἶτα τἄλλ' ὅμοια πάντα σφῆξι μηχανώμεθα.
ξυλλέγοντες γὰρ καθ' ἑαυτοὺς, ὥσπερεὶ τἀνθρήϊα,
οἱ μὲν ἡμῶν, οὗπερ ἄρχαν, οἱ δὲ παρὰ τοὺς
Ἕνδεκα, 1125

V. 1117) τὸν φόρον. male vulgo κ. τ. φόρ[illegible]ν. Nullus hic locus est aopulae, quam sententia non magis admittit, quam metrum. Recte abest in B. Versus est dimeter catalecticus. In antithetico duae primae syllabae nominis ναυτῶν in unam coalescunt. *Brunck.*

V. 1122) — ὀξύθυμον — supra 420 σφῆκες ὀξυθυμότατοι.

V. 1125) ἕνδεκα. undecim virum magistratus, quibus cura commissa carcerum erat damnatorumque ad carcerem necemve, quam carceris anteibat poena. v. Plat. Phaedon. Cognoscebant simul de minoribus causis civilibus, et *paraskeuen* missa pro tribunali habebant causis suis judicialibus. cf. et *Hüpke von der Gerichtsverfassung* [illegible] p. 622 – 23. — ἄρχων vulgo sine artic. ἔρχαν, quam lectionem et

οἱ δ' ἐν Ὠδείῳ ἐκάζοντ'· οἱ δὲ πρὸς τοῖς τειχίοις

ξυμβεβυσμένοι, πυκνὸν νεύοντες εἰς τὴν γῆν, μόλις,

Inverniz. tuetur, contra linguae, ut bene monet Brunckius, indolem.

V. 1126) ἐ δ' ἐν Ὠδείῳ — Odeum locus fuit ad theatri similitudinem a Pericle exstructus, unde theatra ante condita, teste Plutarcho, Musici et tragoedi audiebantur decertantes. In orat. Demosthen. ad Phormionem et apud Polluc. deprehendimus, farinas serioribus temporibus ibi fuisse venales, Archontem ibi judicia habuisse sua, scilicet, quae sui juris et ex propriis suis erant muniis; sed, quum auctor vers. antec. 1019 locum Archontis judicii proprium nuncupet, non sub Odei foro intelligi potest Archontis judicii sedes. Suidas ait (sub voce Ἄρχων) Archontem primarium circa *Eponyma*, Archontem *Basileum* (qui innuitur etiam in Plat. Euthyphr. p. 3 ed. Wolf. sub initium dialogi verbis — περὶ τ. του βασιλ. στοάν; οὐ γάρ που σ. δικ. — πρὸς τ. βασιλέα, ὥσπερ ἐμοί —) circa Bucoleum habuisse judicia — παρὰ τοῖς τειχίοις cod. v. non de murorum refectoribus et curatoribus intelligendum est, ut Florens vult, sed de regione quadam circa muros, ubi judicia haberi solita erant, quum Aristoph. toto in loco ad carpendam immensam in civibus suis litium lubidinem praesertim indigitare vult, fere nullam Athenis regionem vacuam esse judiciis ac tribunalibus.

V. 1127) ξυμβεβυσμένοι — dense stipati — scil. ob angustam loci, quum murorum porticus occupabant

ὥσπερ οἱ σκώληκες, ἐν τοῖς κυττάροις κινούμενοι.
ἐς τε τὴν ἄλλην δίαιταν ἐσμὲν εὐπορώτατοι.
πάντα γὰρ κεντοῦμεν ἄνεφ, κἀπορίζομεν
βίον. 1130
ἀλλὰ γὰρ κηφῆνες ἡμῖν εἰσὶν ἐγκαθήμενοι,
οὐκ ἔχοντες κέντρον· οἱ μένοντες ἡμᾶν τοῦ
Φόρου
τὸν γόνον κατεσθίουσιν, οὐ ταλαιπωρούμενοι.

---

judices de turribus, quas intelligere videtur H. Vossius, dubito — in his quidem multis paganorum teste, quem citat Thucyd. II. 17. tempore belli Peloponnesiaci nidulos suos sibi parare permissum fuit, sed quomodo ibi judicia haberi potuerint, non video. Festivum simile a vesparum vermiculis petitum, non minus quadrat, si angustiam porticuum sub muris turribusque illorum subeuntium intelligimus. Caeterum in voce ξυμβεβυνται. alludere videtur poeta ad tribunalis nomen Parabyston (μέσον κ. μεῖζον)

V. 1128) *ἐν τοῖς κυττάροις. — κυττάρος, ἡ ἐν τοῖς κηρίοις τῶν μελιττῶν συνήλη καὶ κατάτρησις* (Höhlung). *Suidas.*

V. 1131) *κηφῆνες.* (Fuci — Drohnen) mares in apibus, qui neque aculeos habent, neque favos aut ceras operantur, sed ignavum sunt pecus, apum labores consumere natum. cf. Virg. Georg. IV. 168. et Vossii adnot. ad hunc locum in comment. p. 791 — 2. Hesiodus vocat fucos *κηθήνας*, quia spiculis in cauda carent. — Intelligit vero ac carpit comicus rhetores in subselliis clamitantes.

τοῦτο δ' ἔστ' ἄλγιστον ἡμῖν, ἤν τις ἀστράτευ-
τος ὢν
ἐκφορᾷ τὸν μισθὸν ἡμῶν, τῇδε τῆς χώρας
ὕπερ 1135
μήτε κώπην, μήτε λόγχην, μήτε Φλύκταιναν
λαβών.
ἀλλ' ἐμοὶ δοκεῖ τολσιπὸν τῶν πολιτῶν ἔμβραχυ
ὅστις ἂν μὴ ἔχῃ τὸ κέντρον, μὴ φέρειν τριώ-
βολον.

V. 1134) τοῦτο δ' ἐστ' ἄλγιστον ἡμῖν ἤν τις. Sic legi debere manifestum est. In binis edd. est ὑμῶν quod e sequenti versu huc est retractum. Pejus in impressis ὑμῖν. *Brunck.* Etiam Invernix. ex libro suo ἡμῖν.

V. 1137) ἔμβραχυ. Suidas: ἁπλῶς, ὅλως, συντόμως. Purus Atticismus. Nihil magis significat, quam βραχύ. — φλύκταινα in vers. antec. laboris indicium notat, pustulam. — Qui assidue remum tractant, vel callum contrahunt, vel pustulas. cf. Arist. Ran. v. 236. ubi Dionysus remo assidens exclamat:

ἐγὼ δὲ φλυκταίνας ἔχω.
χὠ πρωκτὸς ἤδη πάλαι.

Ich aber, Blasen hab' ich schon,
Der Steiß auch schwitzet mir vorlängst. *Voss.*
cf. *Bergler.* animadv. in ed.

V. 1138) ὅστις — τριώβολον. Censeo, nullam ferant mercedem, qui arma non tractant. Per κέντρον arma, per τριωβ. stipendia intell. *Florens.*

ΦΙΛΟΚΛΕΩΝ, ΒΔΕΛΥΚΛΕΩΝ, ΧΟΡΟΣ.

ΦΙΛΟΚΛΕΩΝ.

Οὔ τοι ποτὲ ζῶν τοῦτον ἀποξυθήσομαι,
ἐπεὶ μόνος μ' ἔσωσε παρατεταγμένον,
ὅθ' ὁ Βορέας ὁ μέγας ἐπεστρατεύσατο.

ΒΔΕΛΥΚΛΕΩΝ.

ἀγαθὸν ἔοικας οὐδὲν ἐπιθυμεῖν παθεῖν.

ΦΙΛΟΚΛΕΩΝ.

μὰ τὸν Δί', οὐ γὰρ οὐδαμῶς μοι ξύμφορον.

V. 1139) τοῦτον — intell. χιτῶνα. (pallium.)

V. 1141) ἐπεστρατεύσατο (ὁ Βορέας ὁ μέγας) Scholiastes, quem sequitur Florens, intelligit locum hunc proprie, et quidem in specie de tempestate vehementi, quae ingruerat ad Artimesium classi barbarorum, multas eorum naves fundo demergens. Aptius ad contextum et ingenium poetae, si interpreteris de Rege Persarum ipso, qui κατ' ἐξοχὴν dicebatur ὁ μέγας Βασιλεύς, comparato hic cum vi sui exercitus impetuosae procellae; et de vento etiam efficaciter dici

καὶ γὰρ πρότερον ἐπανθρακίδων ἐμπλήμενος
ἀπέδυν' ὀφείλων τῷ γναφεῖ τριάβολον. 1145

ΒΔΕΛΥΚΛΕΩΝ.

ἐμοὶ σεαυτὸν παραδέδωκας εὖ ποιεῖν.

ΦΙΛΟΚΛΕΩΝ.

τί οὖν κελεύεις δρᾶν με;

ΒΔΕΛΥΚΛΕΩΝ.

τὸν τρίβων' ἄφες·
τηνδὶ δὲ χλαῖναν ἀναβαλοῦ τριβωνικῶς.

ΦΙΛΟΚΛΕΩΝ.

ἔπειτα παῖδας χρὴ φυτεύειν καὶ τρέφειν,
ἵν' οὗτοί με νῦν ἀπωνίδες βούλεται; 1150

---

potest ἐπεφρατεύσατο ut Horat. ait IV. Od. 4, 44. Per Siculas Eurus equitavit undas.

V. 1144) ἐμπλήμενος. vulgo ἐμπλησάμενος. Sic quidem cod. A habet in contextu, sed supersc. est prius. *Brunck.* Etiam Invern. leg. ἐμπλήμενος. — Subaudiendum vero, se nimium implesse pisciculis, ita ut evomendo macularet pallium.

V. 1148) ἀναβαλοῦ. sic recte ed. A. (et Invern. sic) perperam vulgo et tertio abhinc versu ἀναλαβοῦ. Consuli potest Ferrarius de re vestiaria P. II. p. 179. *Brunck.* — τριβωνικῶς J. Π. V.

Und das Flauschgewand (χλαῖναν) *hier lege dir*
an lumpmantelhaft.

V. 1149) παῖδας. sic primus edidit Anton. Fracinus. Bini edd. et primaria ed. habent παῖδα. Melius illud ob emphasin pluralis numeri. *Brunck.* (Etiam Invern. leq. παῖδας).

ΒΔΕΛΥΚΛΕΩΝ.

ἔχ', ἀναβαλοῦ τηνδὶ λαβών, καὶ μὴ λάλει.

ΦΙΛΟΚΛΕΩΝ.

τουτὶ τὸ κακὸν τί ἐστι, πρὸς πάντων θεῶν;

ΒΔΕΛΥΚΛΕΩΝ.

οἱ μὲν καλοῦσι Περσιδ' · οἱ δὲ καυνάκην.

ΦΙΛΟΚΛΕΩΝ.

ἐγὼ δὲ σισύραν ᾠόμην Θυμοιτίδα.

ΒΔΕΛΥΚΛΕΩΝ.

οὐ θαῦμά γ' · ἐς Σάρδεις γὰρ οὐκ ἐλήλυθας. 1155

V. 1153) καυνάκην. — De significatu vocis καυνάκης unus Scholiastarum ait, χλαῖνα περσικὴ ἔριινη. Alius curatius: περσικὴ ἱμάτιον ἔχον ἐν τοῦ ἑτέρου μέρους μαλλούς. (Perſiſcher Flauſch. cf. Act. 17, 17) cognata videtur etiam nunc in lingua Persica domestico vocabulo كَلَك *Kenāgh*. quod filum serici, vel sericum denotat v. Meninski thesaur. ling. orr. p. 4028. pallium itaque esset sericeum, saltim μαλλοί, quos schol. nuncupat (Zotteln) sericei.

V. 1154) Θυμοιτίδα. vulgo libr. Θυμαιτ. habent, sed descriptorum errore. Legendum esse Θυμοιτ. v. Meurs. de pop. Attic. in Θυμοιτ. *Brunck*. Pagus intellig. Atticus, tribus Hippothoonticae, *Thymotadae*. An ab Heroe quodam Thymoita, ut schol vult. derivanda sit denominatio, dubium. Idem schol. de voce σισυρα (Zottelpelz) cf. B. 1459. Ἐκ. 840. N. 10. etc. — ἔριον ἀπὸ ἱμάτιον συμβαινουμένη χλανίς.

ἔγνως γὰρ ἄν· νῦν δ' οὐχὶ γιγνώσκεις.

ΦΙΛΟΚΛΕΩΝ.

ἐγώ;

μὰ τὸν Δί' οὐ τοίνυν· ἀτὰρ δοκεῖ γ' ἐμοὶ
δοικέναι μάλιστα Μορύχου σάγματι.

ΒΔΕΛΤΚΛΕΩΝ.

οὔκ· ἀλλ' ἐν Ἐκβατάνοισι ταὔθ' ὑφαίνεται.

ΦΙΛΟΚΛΕΩΝ.

ἐν Ἐκβατάνοισι γίγνεται πρόκης χόλιξ; 1160

ΒΔΕΛΤΚΛΕΩΝ.

πόθεν, ὦ 'γάθ'; ἀλλὰ τοῦτο τοῖσι βαρβάροις
ὑφαίνεται πολλαῖς δαπάναις. αὕτη γέ τοι
ἀρίαν τάλαντον καταπέπωκε βαδίως.

V. 1158) Μορύχου σαγμ. De Morycho, poeta tragico, notato tanquam heluone. cf. supra v. 517. et quae adnotav. ibi. — σαγμα gefütterter Oberrock.

V. 1160) πρόκης χόλιξ. Quia laena, qua filius amicire volebat patrem, e molli, villosa et crispa lana erat, pater comparans illos villos intortis implicitisque intestinis percontatur, an Ecbatanis intestinorum in modum (χόλιξ) lanae parentur, (πρόκη — Faden zum Einschlag) sen an fierent intestina ex lana. *Brunck.* J. H. Vofs. vertit:

Was? wirket man in Ecbatana solch ein Rindsgekrös?

V. 1161) πόθεν — negatio morata per interrog. ut

ΦΙΛΟΚΛΕΩΝ.

οὐκοῦν ἠριώλην δῆτ' ἐχρῆν ταύτην καλεῖν
δικαιότερόν γ', ἢ καυνάκην.

ΒΔΕΛΤΚΛΕΩΝ.

ἔχ', ὦ 'γαθέ,
καὶ στῆθί γ' ἀμπισχόμενος.

ΦΙΛΟΚΛΕΩΝ.

οἴμοι δείλαιος·
ὡὶ θερμὸν ἡ μιαρά τι μου κατήρυγεν.

ΒΔΕΛΤΚΛΕΩΝ.

οὐκ ἀναβαλεῖ;

ΦΙΛΟΚΛΕΩΝ.

μὰ Δί' οὐκ ἔγωγ', ἀλλ', ὦ 'γαθέ,

Ran. 1455. Conc. 976. et alibi. cf. et Hemsterhuis ad Luc. Tim. p. 115.

V. 1164) *ἠριώλην*. Luditur verbis. *ἠριώλη* proprie urbe, ut Eq. 511. (*πρὸς τὸν τυφῶ χωρεῖ καὶ τὸν ἠριώλην*) hic jocose, quasi composita vox esset ab *ἔριον* et *ὄλλυμι*. Laenam istam, quae tantum vim absumpsisset lanae, non *καυνάκην* sed *ἠριώλην* (laniperdam) debuisse dici, ludit Philocleon.

V. 1167) *κατήρυγεν*. Supra 919. *κάκιστον ἀρτίως ἐκήρυγε*. Sic Diodorus Comicus apud Athen. VI. p 293. usurpat hoc verbum, ubi de scurrarum assentatorumque sermo est impudentia, *εἴς ἑκαστὴ προσερύγοι* (patronus) *βαβαιλίδα κ. σαπρὸν σίλφιον καταφαγών, ἵν' ἡδὺ βδοῦσαν αὐτὸν ἐρίσκωσιν*.

εἴπερ γ' ἀνάγκη, πρῖβανόν μ' ἀμπίσχετε.

ΒΔΕΛΥΚΛΕΩΝ.

φέρ', ἀλλ' ἐγώ σε περιβαλῶ· σὺ δ' οὖν ἴθι.

ΦΙΛΟΚΛΕΩΝ.

καταθοῦ γε μέντοι καὶ κρεάγραν.

ΒΔΕΛΥΚΛΕΩΝ.

τιὴ, τί δή;

ΦΙΛΟΚΛΕΩΝ.

ἵν' ἐξέλῃς με, πρὶν διεμπυηκέναι.

ΒΔΕΛΥΚΛΕΩΝ.

ἄγε νῦν, ἀπολύου τὰς καταμάτους ἐμβάδας,
ταχὺ δ' ἀνύσας ὑπόδυθι τὰς Λακωνικάς.

ΦΙΛΟΚΛΕΩΝ.

ἐγὼ γὰρ ἂν τλαίην ὑποδύεσθαί ποτε
ἐχθρῶν παρ' ἀνδρῶν δυσμενῆ καττύματα;

ΒΔΕΛΥΚΛΕΩΝ.

ἔνθες πόδ', ὦ 'τᾶν, κἄτα βαῖν' ἐμμαμένως
ἐς τὴν Λακωνικὴν ἀνύσας.

V. 1176) *δυσμενῆ καττύματα* — *κάττυμα* et *κάστυμα* a *κασσύω*, *καττύω* (Leder) descendens — *Lederschuhe*. facete nominantur *δυσμενῆ*, quia Lacones talibus utebantur, v. Eccl. 74.

V. 1177) *ἔνθες ποδ'* — perperam edd. omnes, et ed., etiam A habent *σοι'* pro *ποδ'*. *Brunck.* Raven-

ΦΙΛΟΚΛΕΩΝ.

ἀλλ' εἶς γ' ἐμὲ,
ἐς τὴν πολεμίαν ἀποβιβάζων τὸν πόδα.

ΒΔΕΛΥΚΛΕΩΝ.

Φέρε καὶ τὸν ἕτερον.

ΦΙΛΟΚΛΕΩΝ.

μηδαμῶς τοῦτον γ', ἀπεί 1180
μάνυ μισελάκκου αὐτοῦ 'στιν εἰς τῶν δακτύλων.

ΒΔΕΛΥΚΛΕΩΝ.

οὐκ ἔστι παρὰ ταῦτ' ἄλλα.

ΦΙΛΟΚΛΕΩΝ.

κακοδαίμων ἐγὼ,

---

nas liber, v. Invern. p. 396. recte legit *ἐνθεὶς πόδ'* et in seq. *καὶπίβαιν' ἐρρωμένως* pro vulg. metro ruente, *καταβὰς* quam Brunckius in *κᾆτα βαίν'* mutavit. Invernis. servat lectionem sui ed. jam etiam, monente Brunckio, a Fracino invectam, a Brunckio reprobatam, v. not. 245. Reisigius contra (conject. in Arist. p. XVII. ep. ad Hermannum) carpit Brunckium, parum cogitate repudiásse eum hanc lectionem, quia antiqua inde possit erui et reconditior loquendi ratio *καὶ πρόβαιν'*, comprobanda ex versu 230. *χώρει, πρόβαιν' ἐρρωμένως.* Non possumus non assensum dare subtili huic conjecturae. Caeterum Brunckius *κᾆτα* suum, ab Invern. male habitum, jam Berglerum, etsi aliter in textu legit, fuisse suspicatum, non debebat tacere.

ὅστις ἐπὶ γήρᾳ χίμετλον οὐδὲν λήψομαι.

ΒΔΕΛΥΚΛΕΩΝ.

ἅνυσόν πο᾽ ὑπολυσάμενος· εἶτα πλευσίως
ἀδὶ προβάς, τρυφερόν τι διασαλακώνισον. 1185

ΦΙΔΟΚΛΕΩΝ.

ἰδού. θεῶ τὸ σχῆμα, καὶ σκέψαι μ᾽, ὅτῳ
μάλιστ᾽ ἔοικα τὴν βάδισιν τῶν πλευσίων.

V. 1183) χίμετλον — pernio. (*Winterbeule — Hühnerauge*) — nicht einmal die Frostbeule, die Gesellin seines Richteramtes unter kaltem Himmel, die einzige Erinnerung an glückliche Stunden soll er behalten. H. Voſs.

V. 1185) διασαλακώνισον. Schol, ἁβρῶς καὶ μαλακῶς σαυτὸν διαθέσεως. ἀπό τινος Σαλάκωνος τρυφηλοῦ. Simul autem adludit ad nomen Λάκων, tanquam si diceret: τρυφερόν τι διακίνει τὰς Λακωνικάς. *Brunck.* — Legebant et alii διαλακωνίσον et (pejus) adhuc.) διαλακωνίσον. v. Florens apud Küster. Idem adnotat.: Aristoteles in Rhetoricis differre facit σαλακῶνας ἀπὸ τῶν τρυφερῶν, quasi illi molles sint, hi delitiosi tantum. Cicero l. 7. ep. ad div. meminit Salaconis, quo nomine infamem aliquem cinaedum denotat. Menander etiam Glyceram inducit, quae suas infirmitates excusans quasi euphemistice adpellat τρυφὰς καὶ σαλακωνίας. — J. H. Voſs locum integrum vertit:

— Nach der Richter Art
Vorschreitend also, drehe dich fein und schwänzele.

ΒΔΕΛΥΚΛΕΩΝ.

ὅτῳ; δοθιῆνι σκόροδον ἡμφιεσμένῳ.

ΦΙΛΟΚΛΕΩΝ.

καὶ μὴν προθυμοῦμαί γε σαυλοπρωκτιᾶν.

Ad quod posterius verbum monere juvat, a Luthero esse etiam usurpatam Jes. 3. 16. simili sensu vocem *schwänzen*.

V. 1188) δοθιῆνι — ἡμφιεσμένῳ. Florens, quum proverbiadem putat esse hanc locutionem de rebus inconvenientibus, quoniam pallium, et quidem tale, quale hic innuitur, phlyctaenas potius facturum, quam medicaturum, medicina quam maxime ἀνάρμοστος sit *furunculo*, [illegible] profert, et sensum similis hujus jocique festivi genuinum minime est assecutus. — Responsio est: *similis mihi esse videris furunculo, allii emplastrum cui impositum est.* Ut pruritum tale excitat furunculo, ita pallium, quale gestare solent divites, jam etiam omnes prurientes divitum lubidines in patre ciere ludifur. Sic nos olim jam interpretati sumus hunc locum, nec sumi potest aliter, si bene advertimus oculos ad (v. 1183 et v. sq. 1186.) mutatam austeri denis mentem, quasi exuto cum forensi iudicis pallio exuisset rigidos mores atque induisset cum delicato novo novos molliores. Sic etiam H. Vofs intelligit locum, bene admonens: *Kaum ist der Richtgeist mit dem Richtkleide gewichen, so fährt der Laffengeist in ihn.*

V. 1189) σαυλοπρωκτιᾶν. Schol. σαλεύειν τ. πρωκτόν. — σαυλὰ ποιεῖ βαίνουσα. Hesych. σαυλὰ = κινῶμα, τρυφερά. Eur. Cycl. 40. σαυλοῦσθαι (ἀοιδοῖς βαρβίτων σαυλούμενος) Proprie, ut etiam in loco nostro, latinum

ΒΔΕΛΥΚΛΕΩΝ.

ἄγε νυν, ἐπιστήσει λόγους σεμνοὺς λέγειν,
ἀνδρῶν παρόντων πολυμαθῶν καὶ δεξιῶν;

ΦΙΛΟΚΛΕΩΝ.

ἔγωγε.

ΒΔΕΛΥΚΛΕΩΝ.

τίνας δῆτ' ἂν λέγοις;

ΦΙΛΟΚΛΕΩΝ.

πολλοὺς πάνυ,
πρῶτον μὲν, ὡς ἡ Λαμι' ἀλοῦσ' ἐπέρδετο·
ἔπειτα δ', ὡς ὁ Καρδοπίων τὴν μητέρα —

---

cevere cf. Mart. III. 93. Inv. II. — 5. *μεταφέρειν τ. σιγήν*, ut Lucian. circumscribit in praec. rhetor.

V. 1192) *τίνας — λέγοις.* Sic A. in B. *τίνα*, ut edidit A. Fracinus, in primar. edd. erat. *τί δῆτ' ἄν;* *Brunck.* Etiam Invern. ut Brunck.

V. 1193) *Λαμι' ἀλοῦσ'* — Pherecratem hic pungere videtur, qui scripsit Lamiam comoediam, ubi *σαυτὸν λαμβάνουσα ἐπέρδετο.* cf. Eccl. 76. et quae supra diximus de Lamia. Inter alia, quae circumferebantur fabulosa in vulgo de hoc spectro etiam hoc referendum, quod infantes devorare dicebatur cf. et Hor. ad Pison. 340.

Neu pransae Lamiae vivum puerum extrahat alvo.

V. 1194) *ὁ Καρδοπίων.* Sic bini edd. (etiam lib. Ravenn. v. Invern. 397.) Perperam vulgo omittitur raticulus, quem reponendum esse jam monuerat Tou-

ΒΔΕΛΤΚΛΩΝ.

μὴ "μοιγε μύθους. ἀλλὰ τῶν ἀνθρωπίνων, 1195
οἵους λέγομεν μάλιστα τοὺς κατ' οἰκίαν.

ΦΙΛΟΚΛΕΩΝ.

ἐγὼδα τοίνυν τῶν γε πάνυ κατ' οἰκίαν
ἀκοῦσον, ὡς οὕτω τοτ' ἦν μᾶς καὶ γαλῆ —

ΒΔΕΛΤΚΛΕΩΝ.

Ω ΣΚΑΙΕ, ΚΑΠΑΙΛΕΤΤΕ, Θεαγένης ἔφη
τῷ κωμῳδῷ, καὶ ταῦτα λοιδορούμενος. 1200
μῦς καὶ γαλᾶς μέλλεις λέγειν ἐν ἀνδράσι;

---

pius: — Additurus erat pater ἰσωίδει, ἰσίνει vel simile quid, ni ejus sermonem abrupisset filius. *Brunck.*

V. 1199) **Θεαγένης.** Libri Θεογ. Vera tamen nominis scriptura videtur esse *Theagenes*. Saepe apud Comicum occurrit. Qui hic perstringitur, idem videtur esse, cujus mentio in pace 929 *Brunck.* J. H. Vossius recepit scriptionem *Theagenes* in textum versionis suae. Nos secuti sumus. Alia adferunt scholiastae de *Theogene* Acharnensi, deriso a Comicis ob magnos, quos edere solebat, ventris crepitus, et de *Theogene* Thasio, qui statuam aeneam in foro succollatam in aedes suas transtulerat. Ad *Theagenem* in Pace 929, ubi Theagenis cujusdam ὀσμὴ comparati cum ἡ μεγάλη exagitatur, optime noster hic κωμῳδῷ videtur convenire. — H. Voss in adnot. suspicatur fuisse hunc Theag. allii amatorem, et inde eructationibus suis foetidis aliis molestum, excitans loc. in Equit. 896—897.

V. 1201) **μῦς κ. γαλᾶς.** Invernis. ponit sing. ensu

ΦΙΛΟΚΛΕΩΝ.

πολὺς τινὰς δὲ χρὴ λέγειν;

ΒΔΕΛΥΚΛΕΩΝ.

μεγαλοπρεπεῖς.

ὡς ξυνεδρεύσεις Ἀνδροκλεῖ καὶ Κλεισθένει.

---

nomin. μῦς s. γαλῆ, ut invenit in libro suo Ravenn. Eleganter, ait, repeti hic ex versu superiori senis eadem verba, ut fiat in festivis sermonibus. — Sed nominativi hi non bene conspirant cum verbo λέγειν, quod accusativum postulat.

V. 1203) ξυνεδρεύσεις. Θεωροὶ apud Athenienses appellabantur, qui publica auctoritate ad sacrificia exterorum, ad oracula consulenda, ad festa, sacra certamina mittebantur, quibusque stipendium e publico dabatur. Sacram se legationem semel tantum in Parum missum obiisse dicit Philocl. accepto duorum obolorum in singulos dies stipendio. Hic autem falso Athenienses perstringit Comicus, qui harum legationum munus saepe in homines abjectissimos conferebant, quales erant Androcles et Clisthenes. *Brunck.* Caeterum ut homo effoeminatus ex pluribus Comici nostri locis satis cognitus. v. supr. Androcles fuit servus et maledicus et cinaedus, ut Cratinus cum notat in Σερίφοις. cf. Schol. — construct. ἐπὶ θεωρεῖν is occurrit etiam Ἐρ. 340. ἐπὶ πανηγύρει θεωρεῖν. — De loco in vocibus ἐπὶ Πάρῳ (urbem insulae in Aeg. mari, ejusd. nom.) quasi esset ἐπὶ τὸ πάριν equidem cum Florente hic non cogitem.

ΦΙΛΟΚΛΕΩΝ.

ἐγὼ δὲ τεθεώρηκα πάντ' οὐδαμοῦ,
πλὴν ὡς Πάρον· καὶ ταῦτα δύ' ὀβολὼ φέρων.

ΒΔΕΛΥΚΛΕΩΝ.

ἀλλ' οὖν λέγειν χρὴ σ', ὡς ἐμάχετό γ' αὐτίκα
Ἐφουδίων παγκράτιον Ἀσκώνδᾳ καλῶς,
ἤδη γέρων ὢν καὶ πολιός· ἔχων δέ τοι
πλευρὰν βαρυτάτην, καὶ χέρας, λαγόνας τε, καὶ
θώρακ' ἄριστον.

ΦΙΛΟΚΛΕΩΝ.

παῦε, παῦ'· οὐδὲν λέγεις.
πῶς δ' ἂν μαχέσαιτο παγκράτιον, θώρακ' ἔχων;

ΒΔΕΛΥΚΛΕΩΝ.

οὕτως ἐπιγελᾶσθαι νομίζουσ' οἱ σοφοί.
ἀλλ' ἕτερον εἰπέ μοι· παρ' ἀνδρὸς ξένεις

V. 1207) Ἐφουδίων — Ἀσκώνδᾳ. De *Ephodione* et *Asconda* Pancratiastis nihil certi constat, Scholia tamen memorant Euphodionem Moenalium, cujus virtus emicuerit in ludis Olympiacis.

V. 1211) θώρακ' ἔχων — in his verbis, comparatis antec. v. 1204. θώρακ' ἄριστον ambiguitas sensus inest, unde captat facetiam Comicus *Bdelycl.* thoracem pro *pectore* dixerat, intellexerat pater pro *pectoris tegmine.* Nudato scilicet certabatur τὸ παγκράτιον luctam caestumque jungens, corpore, inde admirantis interrogatio.

πίνων, σαυτοῦ ποῖον ἂν λέξαι δοκεῖς
ἐπὶ νεότητος ἔργον ἀνδρικώτατον;

ΦΙΛΟΚΛΕΩΝ.

ἐκεῖν', ἐκεῖν' ἀνδρειότατόν γε τῶν ἐμῶν,
ὅτ' Ἐργασίωνος τὰς χάρακας ὑφειλόμην.

ΒΔΕΛΥΚΛΕΩΝ.

ἀπολεῖς μ', ποίας χάρακας; ἀλλ' ὡς ἢ πάτερ
ἐλικάδες ποτ', ἢ λαγών, ἢ λαμπάδα
ἔδραμες, ἀνευρὼν ὅτι νεανικώτατον.

ΦΙΛΟΚΛΕΩΝ.

ἐγᾠδα τοίνυν τό γε νεανικώτατον·
ὅτε τὸν δρομέα Φάϋλλον, ὃν βούπαιδ' ἔτι,

V. 1217) χάρακας — feminino genere pedamentum quod viti adlegatur significat, (ridicam) in virili genere vallum et agger. Immo ipsa castra sic adpellabantur a Polybio, interprete Tullio. *Florens.* lusus aliquis inesse videtur in ambiguitate vocis. — Ergasion rustici nomen. cf. et supr. v. 236.

V. 1219 = 1220) λαμπάδα ἔδραμες. In certamine lampadis in Ceramico festis solemnibus Quinquatribus, Vulcanalibus et Prometheis haberi Athenis solito cf. etiam nostrum in Ran. v. 129 — 135. et ibid. v. 1089 — 1099. Alludunt ad hoc certamen venuste Plato VI. de leq. καθάπερ λαμπάδα τ. βίον παραδιόντες ἄλλοι ἐξ ἄλλων et Lucr. de rer. nat. II. 78. „*et quasi cursores vitai lampada tradunt.*

V. 1222) Φάϋλλον. Illustris Athleta fuit Phayllus

εἶλον, διώκων λοιδορίας, ψῆφον δυοῖν.

ΒΔΕΛΤΚΛΕΩΝ.

παῦ'· ἀλλὰ δευρὶ κατακλινεὶς προσμάνθανε
ξυμποτικὸς εἶναι καὶ ξυνουσιαστικός.

ΦΙΛΟΚΛΕΩΝ.

πῶς οὖν κατακλινῶ, φράζ' ἀνύτας.

ΒΔΕΛΤΚΛΕΩΝ.

εὐσχημόνως.

ΦΙΛΟΚΛΕΩΝ.

ὡλὶ κελεύεις κατακλιθῆναι;

ΒΔΕΛΤΚΛΕΩΝ.

μηλαμῶς.

Crotoniata, de quo videndus Pausanias p. 818. In eum exstat vetus epigramma.

αἰνῶ λέγοντα πάνθ' ὅσα πάλαι Φάυλλος.
δίσκευεν δ' ἑκατὸν, αἰνῶ ἀπολειπομένων.

Facetus hic jocus est in ambiguitate vocum εἶλον διώκων. quas significatione forensi adhibet senex judiciis adsuetus. *Brunck.* De Phayllo cf. etiam Acharn. 214 ἀπολείθουν Φαύλλῳ τρίχας.

V. 1226) πῶς οὖν κατακλινῶ. In textu scribit Brunckius κατακλίνω, recantat vero in notis his verbis: sic κατακλινῶ excudi debuit, ut perspicue, scriptum est in A. utque jam scribendum esse monuerat Bergerus. Est aoristus 2. subjunctivi passivi, cujus secundo ante hunc versu partic. occurrit κατακλινεὶς — Etiam Invernix. exhib. κατακλινῶ.

ΦΙΛΟΚΛΕΩΝ.

πῶς δαί;

ΒΔΕΛΤΚΛΕΩΝ.

τὰ γόνατ' ἔκτεινε, καὶ γυμναστικῶς
ὑγρὸν χύτλασον σαυτὸν ἐν τοῖς στρώμασιν,
ἔπειτ' ἐπαίνεσόν τι τῶν χαλκωμάτων·
ὀροφὴν θέασαι· κρεκάδι' αὐλῆς θαύμασον·

V. 1231) *κρεκάδι' αὐλῆς* — Quum vox *κρεκάδιον* omissum fuerit a lexicographis ante Brunckii edit. (recentiores ut Schneiderus Brunckii interpretationem sequuntur) suspectam habuere illam interpretes aliqui, inter quos Bisetus conjecturam suam reposuit *καὶ ἐκρίδι' αὐλῆς*, *tabulata aulae*. Brunckius recte illam lexicographorum incuriam non idoneam causam exterminandi vocabulum hic statuens etiam hac de causa reprobat hanc conjecturam; absurdum enim ait videri in aula privatae domus tabulata extitisse, qualia struebantur in publicis locis, si quando ederentur spectacula, ut populus in iis sedens commodius spectaret. De eo, quod alii existimant, verba κρεκ. αὐλ. accipi posse *de concentu instrumentorum, quae pulsarent citharistae* in aula stantes, admonet Brunckius, ab hac significatione prorsus abhorrere loquendi formulam; praeterea in conviviis inductos fuisse citharoedos, tibicines, saltatrices solummodo, postquam exemta fames epulis, mensaeque remotae, et ultima libatione facta, ut verba infra declarant: *ἤδη σαίνομεν· αὐλητρὶς ἐνέφυσεν* — Hotibius vero in lectionibus suis Aristophaneis p. 109. Dalecam-

ὕδωρ κατὰ χειρός· τὰς τραπέζας εἰσφέρειν· δειπνοῦμεν· ἀπονενίμμεθ'· ἤδη σπένδομεν. —

---

pium, ni fallimur, sequens, saltim emendans, qui legit *κρέκα δ' αὐλῆι*. v. Casaub. ad Ath. IV. 27. statuit, reponi posse *κρεκτὰ δ' αὐλῆι θαύμασον*. h. e. *quaecunque aulam perstrepunt molesta instrumenta musica, vel pessima cantica tu admirare!* Brunckii adnotationem supra allatam non rejicit, sed prolusiones hic intelligendas esse vult, quibus musici in aula stantes fatigaverint aures convivarum inter apparandam coenam ipsasque epulas. Sed hoc longius petitum est. Si etiam probari posset, *κρεκτὰ* absolute sumi pro instrumentis musicis (*κρέκειν* enim, quum de pulsatione e. g. citharae usurpatur, expressam semper habet comitem voculam *αὐλεῖν* ut objectum ejus, quod pulsatur) nescio tamen, an huc faciat sensus; et fortassis etiam haec expositio nimis justo a nostris moribus tracta est ad graecos. Brunckius acute quidem, sed ita ut plane nemini persuasurus sit, se verum vidisse, *κρεκάδια* pro *ἱστουργήματα*, *παραπετάσματα* posita esse putat et intelligi vult de aulaeis s. velis, quibus aula tam ornatus gratia, quam arcendo vento, pulveri, aut si quid aliud nocere poterat, obtendebatur. Addit etymologicam rationem, non perquam satisfacientem, verbum *κρέκειν* non solum de pulsatione instrumentorum, chordis instructorum, sed et de telae pulsatione et densatione, quae pectine fit textorio, adhiberi. — Auctoritatem desideramus et etiam justam analogiam. — Varia, quae eruditus Is. Casaubonus super hoc loco varie molitur, nunc *κρεκάδια*

ΦΙΛΟΚΛΕΩΝ.

πρὸς τῶν θεῶν, ἐνίπνιον ἑστάμεθα;

ΒΔΕΛΥΚΛΕΩΝ.

κύλητρὶς ἐνέφυσεν. οἱ δὲ συμπόται 1235
εἰσὶν, Θέωρος, Αἰσχίνης, Φανὸς, Κλέων,

---

conjiciens leg. et de *κρίκοις μακροῖς* annulis januarum ferreis explicans, nunc de ferreis catenis, quibus fores munire moris erat, somnians, v. apud auct. ips. Animadv. ad Ath. p. 403-404. Notabile caeterum est, integrum locum Aristophaneum, qualem nunc legimus, expressum esse similibus verbis apud Athenaeum LIV. c. 27. p. 272. ed. Schaef. et argumentum inde pro veritate lectionis *κρεμαθέα* hauriri potest. Disputatio etiam omnis, ubi citantur versus bini ἵππιν' — *θυμοῦσιν* illustrat, si non significatum vocis *κρεκ.* ipsum, tamen contextus indolem. Sermo est enim ibi de eo, lautos hospites (*χαριεντας*) non debere statim — *γαργισομαι ἐπὶ τὸ συμπίσιον χωρεῖν, ἀλλά τι δοῦναι πρότερον τῷ Φιλοθεάμονι, καὶ κατασεῖσαι τ. οἰκίαν.* — J. H. Vossius, fortassis Bergleri crepitacula sequens, quae vero quo sensu sumserit, non exposuit Berglerus, de tintinnabulis vocabulum intelligit: Zur Decke schau, die Klapper des Hauses bewundere! — ubi filius adnotat: was bei uns die Schelle, die der Hineinwollende zieht.

Nihil dirimimus. Etiam hoc non satis probatum est. Maneat ergo sub judice lis.

V. 1236) Θεωρος — Ἀλώπεκος. de Theoro v. 42. de Phan. Cleonis nequitia ministro Eq. 1257. de Aeschine

ξένος τις ἕτερος πρὸς κεφαλῆς Ἀκέστορος.
τούτοις ξυνὼν, τὰ σκόλι' ὅπως δέξει καλῶς.

ΦΙΛΟΚΛΕΩΝ.

ἀληθὲς, ὡς οὐδεὶς γε Διακρίων δεδέξεται.

Selli filio 208. et Av. 825. — pr. Ἀκέστορος, notante Brunchio; vulgo legitur Ἄκεστος. Non de Acestero, idem ait, sermo est aliquo. Ἀκέστορος legend. Hospes aliquis ad caput Acestoris innuitur. Perstringitur hic *Acestor*, cui barbaros natales et peregrinitatem exprobrarunt Comici, ut e scholiis ad hunc locum et ad Aves 31. docemur.

V. 1238) τὰ σκόλι' — cantilenas illas, inter pocula excipientibus sese invicem convivis cantari solitas indigitat, quarum plures in laudem de patria bene meritorum, quales legimus in Anthol. Brunckian. I. 155 — 157 (ed. Argent.) cf. etiam de more hoc Hor. IV. 15,25.

Nosque et profestis lucibus et sacris,
Inter jocosi munera Liberi
— — —
— — —
Virtute functos more patrum duces
Lydis remixto carmine tibiis,
— —
— — canemus.

V 1239) Διακρίων. unus trium ordinum Atticae regionis, et ante Solonis (v. Plut. in Solone) susceptum componendi res viriliter negotium, de constituenda discrepantium inter se civitatis forma. Διάκριοι poscebant democratiam, Πεδίεις Oligarchiam, Παράλιοι — no-

ΒΔΕΛΥΚΛΕΩΝ.

ἐγὼ εἴσομαι καὶ δὴ γὰρ εἶμ' ἐγὼ Κλέων· 1240
ᾄδω δὲ πρῶτος Ἁρμοδίου· δέξει δὲ σύ.

ΟΥΔΕΙΣ ΠΩΠΟΤ' ΑΝΗΡ ΕΓΕΝΕΤ' ΑΘΗ-
ΝΑΙΟΣ —

ΦΙΛΟΚΛΕΩΝ.

ΟΥΧ ΟΥΤΩ ΓΕ ΠΑΝΟΥΡΓΟΣ ΚΛΕ-
ΠΤΗΣ —

---

mina a diversis, quas incolebant, regionibus petita quisque videt — volebant temperatam ex utraque hac formam. Quare Philocleon ceu germanus *μισογύραννος* compellat se hic Diacrium.

V. 1240) *εἴσομαι*. — in unam syllab. coalescunt *ε* et *ο*, cf. supra v. 417. *Brunck.* Κλέων. tutor tibi et moderator idem sum hic, qui Cleon antea.

V. 1241) Ἁρμοδίου. — carmen de Harmodio, subaudi *μέλος*, ut ᾄδων Φρυνίχε supra v. 269. et Lysistr. 1242. ᾄδω Τελαμῶνος. — Acharn. 989. occurrit alia formula brachylogica Ἁρμόδιον ᾄδειν. cf. et huc Athen. XV. p. 692. et quae ex Antiphane illic afferuntur. De Harmodio vero ipso Hipparchi, Pisistr. filii occisore v. Thucyd. V. 54. et elegantissimum, quod superest nobis in laudem hujus facinoris a Callistrato hymnum brevem v. Brunck. Anthol. I. 155—6. *ἐν μύρτου κλαδὶ τὸ ξίφος φορήσω* κ. τ. λ.

V. 1243) *οὐχ — κλέπτης*. Immutatus jam Cleonis amicus fit derisor ipsius. Hunc enim indigitat.

ΒΔΕΛΥΚΛΕΩΝ.

τουτὶ σύ γ' ᾄδεις; παραπολεῖ. βοώμενος
Φήσει γὰρ ἐξολεῖν σε καὶ διαφθερεῖν,
καὶ τῆσδε τῆς γῆς ἐξελᾶν.

ΦΙΛΟΚΛΕΩΝ.

ἐγὼ δέ γε,
ἐάν γ' ἀπειλῇ, νὴ Δί', ἕτερον ᾄσομαι.
Ω 'ΝΘΡΩΦ' ΟΥΤΟΣ Ο ΜΑΙΝΟΜΕΝΟΣ,
ΤΟ ΜΕΓΑ ΚΡΑΤΟΣ,
ΑΝΑΤΡΕΨΕΙΣ ΕΤΙ ΤΑΝ ΠΟΛΙΝ;
Α. Δ'. ΕΧΕΤΑΙ ΡΟΠΑΣ.

ΒΔΕΛΥΚΛΕΩΝ.

τί δ'; ὅταν Θέωρος, πρὸς πολῶν κατακείμενος,
ᾄδῃ, Κλέωνος λαβόμενος τῆς ἐξιᾶς,
ΑΔΜΗΤΟΥ ΛΟΓΟΝ, Ω ΤΑΙΡΕ, ΜΑΘΩΝ,
ΤΟΥΣ ΑΓΑΘΟΥΣ ΦΙΛΕΙ.
τούτῳ τί λέξεις σκώλιον;

V. 1244) τουτὶ σύ γ' ᾄδεις — vulgo δράσεις, quod a contextu alienum est; etiam distinctio vulg. nihili est, παραπολεῖ βοώμενος. *Brunck.*

V. 1252) De Theoro v. supr. 42 et 1224. et N. 400. I. 608. etc.

V. 1255—56) cf. Athen. 15. p. 695. Principium scolii alicujus, cujus seq. v. τῶν δηλῶν δ' ἄπεχε, γνοὺς ὅτι δηλῶν ἐλίγη χώρις.

V. 1256) ᾄδοιμ' ἐγώ. — (*clara voce.*) Sic ambo edd.

ΦΙΛΟΚΛΕΩΝ.

ᾠδικὰς ἐγὼ,
ΟΥΚ ΕΣΤΙΝ ΑΛΩΠΕΚΙΖΕΙΝ,
ΟΥΔ' ΑΜΦΟΤΕΡΟΙΣ ΓΙΓΝΕΣΘΑΙ ΦΙΛΟΝ.

ΒΔΕΛΥΚΛΕΩΝ.

μετὰ τοῦτον Αἰσχίνης ὁ Σέλλου δέξεται,

---

optime. In vet. edd. excusum ἀδίκως ἐγὼ vel ἄδικος ἐγώ. *Brunck.* Etiam Invern. libro suo ἀδικῶ.

V. 1257) ἀλωπεκίζειν = πανουργεῖν, κολακεύειν. J. H. Vofs belle *füchseln.* Hoc in Theorum, qui erat adulator, cf. locos jam citatos.

V. 1259) Αἰσχίνης — cf. supr. De Clitagora v. 1249. poetissa cf. Lysistr. 1239 — 40. ubi legimus: εἴ μέλγε τις ᾄδοι Τελαμῶνος, Κλειταγόρας ᾄδειν δίος (si quis cantaret scolion de Telamone, ubi necesse esset cantare Clitagorae scolion (mollius) aliquod. Composita sunt hic magis virilia, et ut a femina poetissa nata tenoris magis imbellis carmina; Inter priora numerandum in loc. excit Lysistratae, carmen heroicum non Telamonis ceu poetae, ut Schol. ibi hallucinatus est, sed in Ajacem Telamonium, probabiliter id, quod deprehendimus apud Athenaeum, Schol. ipsum et in Brunckii Anthol. inde translatum I. p. 157.

Παῖ Τελαμῶνος, Αἶαν αἰχμητὰ
λέγουσί σ' ἐν Τροίαν ἄριστον
[illegible]λαιτῶν μετ' Ἀχιλλέα κ. τ. λ.

[illegible] nostro loco, ubi de se ipsa loqui-
[illegible]alam fuisse hanc poetriam. Vixit

ἀνὴρ σοφὸς καὶ μουσικός· κἄστ' ἄστεσι·
ΧΡΗΜΑΤΑ ΚΑΙ ΒΙΑΝ
ΚΛΕΙΤΑΓΟΡΑι ΤΕ ΚΑι-
ΜΟΙ ΜΕΤΑ ΘΕΤΤΑΛΩΝ —

ΦΙΛΟΚΛΕΩΝ.

ΠΟΛΛΑ ΔΗ ΔΙΕΚΟΜΙΣΑΣ ΣΥ ΤΕ
ΚΑΓΩ.

ΒΔΕΛΥΚΛΕΩΝ.

τουτὶ μὲν ἐπαινῶ σύ γ' ἐξεπίστασαι·
ὅπως δ' ἐπὶ δεῖπνον εἰς Φιλοκτήμονος ἴμεν.
παῖ, παῖ, τὸ δεῖπνον, Χρυσὲ, συσκεύαζε νῷν,
ἵνα καὶ μεθυσθῶμεν διὰ χρόνου.

ΦΙΛΟΚΛΕΩΝ.

μεθαμῶς.

κακὸν τὸ πίνειν, ἀπὸ γὰρ οἴνου γίγνεται
καὶ θυρεωτῆσαι, καὶ πατάξαι, καὶ βαλεῖν·
κἄπειτ' ἀποτίνειν ἀργύριον ἐκ κραιπάλης.

ΒΔΕΛΥΚΛΕΩΝ.

οὐκ, ἢν ξυνῇς ἀνδράσι καλοῖς τε κἀγαθοῖς.

---

tempore Pisistratidarum, contra quos Atheniensibus socios se dederant Thessali.

V. 1266) ὅπως per brachylogiam sive ellipsin (μίμησιν) v. de Varii litr. de gr. ling. particulis p. 254. aut καιρός ἐστι — tempus est. cf. Lysistr. 289. 1182. Ἐκκλησ. 294. N. 489. 824. 1177. et alibi.

ἢ γὰρ παρῆτήσαντο τὸν πεπονθότα·
ἢ λόγον εἶπας αὐτὸς ἀστεῖόν τινα,
Αἰσωπικόν γέλοιον, ἢ Συβαριτικόν,
ὧν ἐμαθες ἐν τῷ ξυμποσίῳ· κἄτ' ἐς γέλων
τὸ πρᾶγμ' ἔτρεψας, ὥστ' ἀφεὶς ἃ πάσχεται.

ΦΙΛΟΚΛΕΩΝ.

μαθητέον γ' ἄρ' ἐστὶ πολλοὺς τῶν λόγων,
εἴπερ γ' ἀποτίσω μηδέν, ἤν τι δρῶ κακόν.
ἄγε νυν ἴωμεν, μηδὲν ἡμᾶς ἰσχέτω.

ΧΟΡΟΣ.

πολλάκις δὴ δοξ' ἐμαυτῷ δεξιὸς παζυκέναι,
κἀ σκαιὸς οὐδεπώποτε·
ἀλλ' Ἀμυνίας ὁ Σέλλου, μᾶλλον, οὐκ τῶν Κρω-
βύλου,

V. 1275) Συβαριτικόν. v. Hesychium in Συβαριτικὸν λόγον et Fabr. bibl. gr. l. 2. c. 9. §. 5. et 6. *Brunck.* Nimirum Hermogenes rhetor ibi citatur testis proferens, secundum inventores adpellatas esse fabulas, alias cypricas, libycas alias et sybariticas, omnes vero Aesopicas, quia Aesopus fabulis in consortio familiari usus fuerit (?) V. et H. Voſs.

V. 1283) Ἀμυνίας Amynias, de quo hic sermo est, Pronapi filius fuit, non Selli, cujus Aeschines; sed consulto et Selli filium dicit eum, et Amyniam pro *Ameinia*, quod verum nomen, quia Archon tum erat, ne legi obnoxius esset, qua cavebatur, τὸν Ἄρχοντα

οὗτος, ὄντιν' ἐγώ ποτ' εἶδον ἀντὶ μήλου καὶ ῥοᾶς
δειπνοῦντα μετὰ Λεωγόρου. 1285
πεινῇ γὰρ, ἥπερ Ἀντιφῶν.
ἀλλὰ πρεσβεύων γὰρ ἐς Φάρσαλον ᾤχετ· εἶτ' ἐκεῖ
μόνος μόνοισι τοῖς Πενέσ-

κωμῳδεῖν. — ἐὰν τῶν κρωβύλου innuit facete hujus Ameiniae mollitiem. Crinium enim suggestus in viris κρωβυλος — (Haaraufputz) in feminis κορυμβος dicitur. In nubibus ipsum γυναῖκα et supra 486. κομητα-μενην diserat.

V. 1284) ῥοᾶς. Minus bene vulgo ῥοιᾶς. *Brunck.* vulg. tuetur Inverniz. et legit etiam sec. libr. suum pro: ὄντιν' ἐγώ, ὅτ' ἐγώ. — frugalis pauperum coena indigitatur μήλοις κ. ῥοαῖς (*Apfel- und Granatenkost*) Leogorae v. 1269. helluonis coena delicatior. cf. de eo Nub. 110. Etiam Plato Comicus carpit illum ut γυρίμαργος. Fuit autem Leogoras pater Andocidae rhetoris, et magistratum gessit v. Plut. de decem rhetoribus.

V. 1288—89) — Πενέσται — πένεσθαι — Penestas fuisse apud Thessalos, quod Helotes apud Spartanos notum est. In hoc omne hic versatur non satis facetum scomma. — Apud Laertium in Arcesilao l. IV. c. 6. n. 4. p. 257. ed. Lips. 1759. occurrit locus, unde probari posset, vocem πένης etiam usurpari pro servis v. epigr. in Menodorum — πολλῶν πενήτων ἦδη κρειττ-ὼν φιλέσυρος — „carior eras multis servis" — Inverniz. versus hos, citatos etiam ab Eustathio, quum

πᾶσι ξυνῆν τῶν Θετταλῶν,
αὐτὸς πενέστης ὢν ἑλάττων οὐδενός. 1290

ΗΜ.

ὦ μακάριʼ Αὐτόμενες, ὡς σε μακαρίζομεν.
παῖδας ἐφύτευσας ὅτι χειροτεχνικωτάτους.
πρῶτα μὲν ἅπασι φίλον, ἄνδρα τε σοφώτατον,
τὸν πιθαρωιδότατον, ᾧ χάρις ἑφέσπετο·
τὸν δ' ὑποκριτὴν ἕτερον, ἀργαλέον ὡς σοφόν· 1295
εἶτʼ Ἀριφράδην, πολύ τε θυμοτοφικώτατον,

---

vulgo legantur una serie μέσαι — Θετταλῶν tribus stichis

μέσαι μέσαις
ταῖς — ξυνῆν
τ. Θετταλῶν.

incongrue distributi.

V. 1294) — intell. Ariphratum v. Eq. 1279 — 1280.

V. 1295) ἀργαλέον ὡς σοφόν. similitudinem haec loquendi formula habet cum crebro occurrenti πᾶν δεινὸν N. 881. Il. 742. Ἐκκλ. 599. Eurip. Hippolyt. 446. et ibi Valkenar. ad Hippolit. — belle J. H. Voss. — *schrecklich wie gescheiten Mann.*

V. 1296 — 97. Ἀριφράδην. Plura et vehementius adhuc dicta in hunc Ariphradem v. Equ. 1281 — 1290. ubi verba praecipue nostri loci v. 1281 — 2. ἀπὸ σοφῶν σοφίσας — γλωττοπυῖν commentarium suum habent luculentissimum versibus — ἀλλὰ καὶ προσεξεύρηκέ τι.

τὴν γὰρ αὐτοῦ γλῶτταν αἰσχρῶς ἡδονῇ λυμαίνεται,
ἢν καταυρίσασι λείχων τὴν ἀπόπτυστον δρόσον,
καὶ μολύνων τὴν ὑπήνην, καὶ πυκνῶν τὰς ἐγχύρας.

ὄντινά ποτ' ὤμοσε, μαθόντα παρὰ μηδενός,
ἀλλ' ἀπὸ σοφῆς Φύσεος αὐτόματον ἐκμαθεῖν
γλαττοποιεῖν, εἰς τὰ πορνεῖ' εἰσιόνθ' ἑκάστοτε.

ΗΜ.

εἰσί τινες, οἵ μ' ἔλεγον, ὡς καταδιηλλάγην, 1300
ἡνίκα Κλέων μ' ὑπετάραττεν ἐπικείμενος,
κἀμέ με κακίαις ἔκνισε· κἄθ', ὅτ' ἀπεδειρόμην,

V. 1298) *Φύσεως*—perperam vulgo *Φύσεως* metro reclamante. Versus hi sunt tetrametri paeonici, constantes omnes e tribus paeonicis primis (— ⏑ ⏑ ⏑) et Cretico (— ⏑ —) Rationem hujus metri declarat Hephaestion p. 42. Ultimus utriusque Semichori versus tetrameter est trochaicus. *Brunck.* Sec. Florent. quamvis eum non nominet. Quid Hotibius sentiat de hoc loco, qui lect. Brunckian. *Φύσεος* contra morem Attic. censet, v. p. 11c. lect. Aristoph. — Quum versus non sibi aequa serie respondeant, et versiculus, quem ut glossema rejicere vult Bothius, apte faciat ad facetiam hic expressam comicam, forma insuper attica in melicis non adeo sit premenda, equidem, ut congruat sibi versuum series, probabilius arbitror cum Florente, excidisse aliquid in Antistropha. — Invernizius continua serie v. 1304—1330. (p. 404.) versus mere sub persona chori, nulla ratione habita Semichori, sec. librum suum exhibet.

V. 1302) *κἀμέ με κακίαις.* Sic optime Florens. Vulgo pessumdato metro *κακίαισι*. *Brunck.* Inverniz. sequitur Brunck. lect. quamvis in libro suo etiam invenerit vulgatam.

οἱ 'κτὸς ἀγέλων μέγα κεκραγότα θεώμενοι,
οὐδὲν ἄρ' ἐμοῦ μέλον, ὅσον δὲ μόνον εἰδέναι,
σκωμμάτιον εἴκοτά τι θλιβόμενος, ἐκβαλῶ. 1305
ταῦτα κατιδὼν, ὑπό τι μικρὸν ἐπεθήκισα·
εἶτα νῦν ἐξηπάτησεν ἡ χάραξ τὴν ἄμπελον.

V. 1303) *οἱ 'κτός.* Sic scriptum in A et excusum in primariis edd. Perperam in posteriori Basileensi *οἰκτός*, unde in Rustrianam transiit. Mendam correxit Berglerus, in B. omisso articulo *Ἐκτός. Brunck.* Inverniz. legit ut Bruncknius, sed in libro suo invenit

οἱ Ἐκτὸς — — κεκραγότα μ' οἱ —

— Intelligit, qui extra theatrum erant: nisi externos spectatores (?) intelligat. Quo tempore male acceptus fuerit a Cleone dubium, an ante, vel post fabulam Equitum. *Florens.* — Externi spectatores e sociis sunt intelligendi qui Dionysiis vernorum tempore v. Εἰρ. 611. tributum solebant solvere. Quoad posterius optime rem exponit loc. Acharn. 384—389. In comoedia Babyloniis vernis Dionysiis docta primum exagitabat Aristoph. Cleonem. Inde accusatus ab illo coram judicio conviciis minisque atrocibus pessime tractabatur a demagogo v. 329—30. pro verbis contumeliosis verbera hic improprie posita in loco nostro videntur. cf. et adn. H. Vofs.

V. 1306) *ἐπεθήκισα — πιθηκίζειν* simiarum more aliquid facere — verba dare alicui (äffen) blandimentis et simulatione.

V. 1307) *ἡ χάραξ τ. ἄμπελον* — proverbium vetus abiis natum, qui destituuntur ab aliis, in quibus

spem suam posuerant totam. Meminit ejus in adagiis Erasmus. — Contextus sententiam Florens non bene exposuit. Non sermo est de multato tandem a populo Cleone; sed id solum vult dicere poeta, postea-quam aliquantisper blanda dederit verba turbulento minaci homini, ita ut spem fecerit illi, se non amplius perstrictum iri in comoediis suis: in *Equitibus* ostendisse, in Aristophane Cleoni esse fiducíam habendam aeque tenuem, ac, quod proverbium ait, viti in palo instabili.

ΞΑΝΘΙΑΣ, ΧΟΡΟΣ, ΦΙΛΟΚΛΕΩΝ, ΒΔΕΛΥΚΛΕΩΝ, ΑΡΤΟΠΩΛΙΣ, ΚΑΤΗΓΟΡΟΣ.

ΞΑΝΘΙΑΣ.

Ἰώ χελώνηι μαχαίριαι τοῦ ἑέρματος,
καὶ τρισμακάριαι, τοῦ 'πὶ ταῖς πλευραῖς ἐμαῖς·

V. 1309) τοῦ 'πὶ ταῖς πλευραῖς ἐμαῖς. Sic A. ut impressi. In B. pronomen prorsus omissum, versu in πλευραῖς desinente. — Florens legendum censet πλευραῖς ἐαῖς, ut ad testudines referatur. Sed poeticum ἐαῖς nescio an in senario comico locum tueri possit. Subaudiri videtur μᾶλλον, cujus frequens est ellipsis, haud tamen aliter, quam sequente particula: ἤ: vel nomen comparativum κρείττονες, στεγανωτέρου aut simile quid, ea constructione: ἰὼ χελώνηι μαχαίριαι καὶ τρισμακάριαι, κρείττονες τᾶ ἐπὶ ταῖς πλαίραις ἐμαῖς. *Brunck.* — Equidem, ut duriorem vix admittendam censeo esse hanc ellipsin, praesertim ex regulis subtiliter de hac re cogitatis celeberr. Hermanni (v. *dissertationem de ellipsi et pleonasmo in Museo antiq. stud. die. opera Wolfii et Butmanni.* Vol. I. p. 105—114.) Gen. art. τᾶ sc. ἑέρματος pendere mihi

ὡς εὖ κατηρέψασθε καὶ ξυβιστικῶς
κεράμῳ τὸ νῶτον, ὥστε τὰς πληγὰς στέγειν,
ἐγὼ δ' ἀπόλωλα στιζόμενος βακτηρίᾳ.

ΧΟΡΟΣ.

τί δ' ἔστιν, ὦ παῖ; παῖδα γὰρ, κἂν ᾖ γέρων,
καλεῖν δίκαιον, ὅστις ἂν πληγὰς λάβῃ.

ΞΑΝΘΙΑΣ.

οὐ γὰρ ὁ γέρων ἀτηρότατον ἆρ' ἦν κακὸν,
κἀπ τῶν ξυνόντων πολὺ παροινικώτατος;
καίτοι παρῆν Ἱππύλοχος, Ἀντιφῶν, Λύκων,
Λυσίστρατος, Θεόφραστος, οἱ περὶ Φρύνιχον.
τούτων ἁπάντων ἦν ὑβριστότατος μακρῷ

---

videtur ab eadem particula, quae regit genit. τοῦ scil. *δέρματος* v. antec. Utrumque sumendum usu suo satis constanti **ἔστιν** (quod *attinet* s. in Beziehung) cf. Acharn. v. 386. Nub. 1459 **ἔστιν γε ψυχῆς ἀνεπαχθὲς τὸ μειρύμενον** ibid 431 etc. ibid. 421. ita ut vertendum esset „*si comparem cum cuti, s. corio lacertorum meorum.* — Quoad sententiam v. supr. et Thesm. 582. cf. et Lucian V. auct. p. 91. ed. Bipont. 111. — Invernizius ex libro suo legit defenditque — **ταῖς πλευραῖς στέγειν**, quod ex versu superiori **ταῖς πλευραῖς ἡμαῖς** aberrantibus oculis librarii huc repsisse videtur. J. H. Vossius. vertit.

Ja selig dreymal ihr vor meinem Rippendach.

Num secutus sit ed. Ravenn. lectionem, necne, et quomodo construxerit haesito.

αὐθὺς γὰρ, ὡς ἐνεπλήτο πολλῶν χρηαθῶν,
ἀνήλλετ', ἀσκίρτα, πεπόρδει, κατεγέλα,
ὥσπερ παχρώων ὀνίδιον εἰωχημένον·
κέκτυπτα δή με νεανικῶς, παῖ, παῖ, καλῶν.
εἶτ' αὐτὸν ὡς εἶδ', ἔφασεν Λυσίστρατος·
Ἔοικας, ὦ πρεσβῦτα, νεοπλούτῳ τρυγί,

V. 1325) νεοπλούτῳ τρυγί. Quod Florens affert, Didymum Scholiastam sequens, consulto poetam hic ludere comparationibus absurdis et perperis (ἀδ. ἀπροσδόκητοι κ. ἀπροσλόγοις) nugae sunt. Alius Schol. τρυγὶ de sene intelligit, ut in Pluto 1088. ubi vero non eadem sententiae ratio: Quem sequens J. H. Vossius vertit:

„*Du Alter gleichst dem neubereicherten Bodensatz.*"

excitante filio in [illegible]. Aeschylei 1113. ubi occurrit vox voci νεόπλουτος opposita ἀρχίπλουτος. Sed residet tamen, si vertas ut Vossius, scrupulus aliquis: Imago senis τρυγὸς quomodo cum adjectivo, quod postulet verbum senis sensu proprio exprimens, possit sine absurditate componi, non video. Hotibius mihi rem optime expediisse videtur, qui (lect. Arist. p. 110.) statuit, τὸ νεόπλουτος tragicam esse et poeticam perissologiam, nihil aliud sonantem, quam νέος, ita ut senex feci novellae comparetur. — Addit recte: Absurdissimas et ad rem nihil facientes, ut Scholiastae subjiciunt, consulto hic institui comparationes, quis credat? — Addere nobis juvat: Recens fex, ut fermentans ebulliensque

κλητῆρί τ' εἰς ἀχυρῶνας ἀποδεδρακότι. —
ὁ δ' ἀναχρηγὼν, ἀντύγας αὐτὸν πάρυσι,
τὰ θρῖα τοῦ τρίβωνος ἀποβεβληκότι,

---

acrius, apta est imago ad objiciendum seni prunitum suum ineptum, eamque, quam Theophr. sub nomine ἀγροικίας (*Geckerey*), carpit, similem stultitiam, quae supra sub alia imagine fere audacia comica objecta fuerat seni, nec abnegemus, sub vocab. τρυξ *latentem aliam similit. cum decrepito* nunc affectanti τὰ νεανικὰ hic posse simul alludi, ut saepe fit in talibus lusuum generibus a nostro praesertim.

V. 1326) κλητῆρι. De asello vectore ut etiam v. 119. sumenda est vocula. Ludit caeterum poeta in ambiguitate vocabuli, quod calatorem, viatorem (Gerichtsboten) et asellum decoiat. J. H. Vossius lusum hunc exprimere studuit, vertens:

„Und dem *Ladethierchen*, das zur Spreu hintrabete.“ simul etiam verbis sequens. Comicus noster proverbium graecum tetigit, quale nos habemus latinum „*asinus in paleas*“ cf. Erasm. adag.

V. 1327) πάρυσι — πάρυσιν ἀκρίδος εἶδος. Schol. Senem decrepitum cicadae comparat, quum et Tithonus in cicadam mutatus fuisse perhibetur. cf. et *Florens.*

V. 1328) θρῖα τ. τρίβωνος — pallium indigitat haec imago detritum Lysistrati, qui ut famelicus et pauper carpitur etiam Acharn. 164. Desumta est imago ab autumnali tempore arbores comis suis s. foliis nudare solito. — Sic pallii fila, quo circumdatus erat, Lysistratus, πάρυσι hic dictus, jam exciderant prae seni o.

Σθενέλῳ τε τὰ σκευάρια διακεκαρμένῳ.
οἱ δ' ἀνεκρότησαν, πλήν γε Θουφράστου μόνου·
οὗτος δὲ διεμύλλαινεν, ὡς δὴ δεξιός.
ὁ γέρων δὲ τὸν Θούφραστον ἤρετ'· Εἰπέ μοι,
ἐπὶ τῷ κομᾷς, καὶ κομψὸς εἶναι προσποιεῖ,
κωμῳδολεικῶν περὶ τὸν εὖ πράττοντ' ἀεί; —
τοιαῦτα περιύβριζεν αὐτοὺς ἐν μέρει,
σκώπτων ἀγροίκως, καὶ προσέτι λόγους λέγων
ἀμαθέστατ', οὐδὲν εἰκότας τῷ πράγματι.
ἔπειτ', ἐπειδὴ 'μέθυεν, οἴκαδ' ἔρχεται
τύπτων ἅπαντας, ἤν τις αὐτῷ ξυντύχῃ.
ὁδὶ δὲ δὴ καὶ σφαλλόμενος προσέρχεται.
ἀλλ' ἐκποδὼν ἄπειμι, πρὶν πληγὰς λαβεῖν.

ΦΙΛΟΚΛΕΩΝ.

ἄνεχε, πάρεχε·
κλαύσεταί τις τῶν ὄπισθεν

V. 1329) Σθενέλῳ — Sthenelus tragicus fuisse dicitur autor et mimus, et eo penuriae redactus, ut choragium suum vendiderit. Comicus noster in Gerytade, fabula deperdita, meminit duobus ejus his senariis:

καὶ πῶς ἐγὼ Σθενέλου φάγοιμ' ἂν ῥῆματα,
εἰ μὴ 'ξέσ' ἐμβεβυσμένος, ἢ ξηρὰν ἅλα;

διακεκαρμένῳ — verte cum Brunchio: *spoliato* (a creditoribus) supellectile suo.

V. 1339) ξυντύχῃ. Sic A. Vulgo soloece ξυντύχοι. *Brunck.*

ἐπακολουθούντων ἐμοί·
οἷον, εἰ μὴ ῥήσεθ', ὑμᾶς
ὦ ποιηροί, ταυτὶ τῇ
δᾳδὶ Φρυκτοὺς σκευάσω.

ΒΔΕΛΥΚΛΕΩΝ.

ἦ μὴν σὺ δώσεις αὖριον τούτων δίκην
ἡμῖν ἅπασι, κεἰ σφόδρ' εἶ νεανίας.
ἀθρόοι γὰρ ἥξομέν σε προσκαλούμενοι.

ΦΙΛΟΚΛΕΩΝ.

ἰὴ, ἰοῦ, καλούμενοι.

V. 1345—46) οἷον — δᾳδί. Versus trimetur trochaicus, cujus vulgo corrupti sunt numeri prava lectione ῥήσεθ' — ταυτὶ τῇ — vulgo pessime ταύτῃ τῇ — vulgo perperam δαΐδι. *Brunck.* Hotibius iterum, ut solet, aliter distribuit versus et temere quidem:

ἄνοιχε — κλαύσεταί τις
τῶν ἔνδον! οἷον, εἰ μὴ 'ῥ
ῥήσεθ' ὑμῖν ὦ ποιηροὶ
ταύτῃ σκευάσω τῇ δαδὶ Φρυκτούς.

deletis, ut interpretamento, quod putat, verbis ἰὼ — ἐμοί. — Caeterum pro verbis ἄνοιχε, πάρεχε Brunchius in addendis Tom. III. p. 221. legere mavult, ut Av. 1720. ἄναγε, πάρεχε, praeter necessitatem. Vossius sequi videtur, vertens „*wende dich.*“ Invernizius quinque versiculos distribuit et legit ut Brunchius in textu.

V. 1351) ἰὴ — καλούμενοι — κυμούς. Hotibius versiculos hos ita exhibet:

ἀρχαῖά γ' ὑμῶν· ἄρά γ' ἰσθ'
ὡς οὐδ' ἀκούων ἀνέχομαι
δικῶν; ἰαιβοῖ, αἰβοῖ.
τἀδέ μ' ἀρέσκει· βάλλε κημούς. 1355
οὐκ ἄπιτε χάρ; ποῦ 'σθ' Ἡλιαστής; ἐκποδών.
ἀνάβαινε δεῦρο χρυσομηλολόνθιον,

ἰώ, ἰοῦ — ὑμῶν
ἄρα — ἀκούων
ἀνέχομαι — ἰαιβοῖ,
αἰβοῖ, τάδε μ' — κημούς.

Versus addens trochaicos esse dimetros, praeter ultimos utriusque strophae, qui sint dochmaici v. p. 110. — χαλώμενοι quod pro glossa sumit Bothius, quum egregie ad comicam vim faciat legaturque in omnibus edd. qui omitti bene possit, non video. Vossius venuste vertit:

Hopheissa! vorzuladen noch!
Mit dem alten Rummel! wifst ihr wohl u. s. w.

Invenit. distribuit legitque ut Bruncknius.

V. 1357) χρυσομηλολόνθιον. (*Goldhäferlein*) quod aliàs χρυσοκάνθαρον. — ὑποκοριστικῶς. Schol. In Nub. occurrit v. 763. μηλολόνθη. De talibus amatoriis blandiendi formulis cf. Boissonad. ep. crit. et Lucret. de rer. n. IV. 1153 — 58. cf. et Hor. l. S. 3. 40 — 48. E loco sublimi stans senex sic adpellat scortillum, simul obscoene adgreditur illud, ut docet versus seq. ubi quid sub funiculo (σχοινῳ) sit intelligendum, nulla opus est, ut etiam in iis, quae additae sunt, elegantiis, interpretatione.

τῇ χειρὶ τουδὶ λαβομένη τοῦ σχοινίου.
ἔχου· Φυλάττου δ', ὡς σαπρὸν τὸ σχοινίον·
ὅμως γε μέντοι τριβόμενον οὐκ ἄχθεται.
ὅρα δ', ἐγά σ' ὡς δεξιῶς ὑφειλόμην,
μέλλουσαν ἤδη λεσβιεῖν τοὺς ξυμπότας·
ὧν οὕνεκ' ἀπόδος τῷ πάει ταδὶ χάριν.
ἀλλ' οὐκ ἀποδώσεις, οὐδὲ φιλεῖς, εἰδ' ὅτι·
ἀλλ' ἐξαπατήσεις, κἀγχανεῖ τούτῳ μέγα·

V. 1362) λεσβιεῖν. λεσβιάζειν quod sub nomine *fellare* apud **Latinos** occurrit, cf. Mart. I. 9, 1. III. 50, 1. foedus exercendi Venerem mos, de quo et Eccl. 913. Plures etiam versus, incertum an ex Pherecrate sive nostri deperdita aliqua comoed. affert Schol., quos exscribere taedet.

V. 1364) οὐδὲ φιλεῖς. Sic A. juxta impressos. In B. ἀλλὰ φιλεῖ mendose, quoad priorem vocem. φιλεῖς tuetur etiam Suidas in hac voce, ubi inter alia haec prostant: φιλεῖν δὲ κυρίως ἐστὶ τὸ ἄρχεσθαι πράγματος. Hoc sensu occurrit hoc verbum in Pace, v. 432. ὑπισχνεῖ τὴν φυάλην, ἵνα ἔργῳ φιλοῦμεν. Utroque loco φιλοῦμεν et φιλεῖς futura sunt, quae nescio qua ratione a themate φιλέω formari possunt. Proinde melior videri possit Eustathii lectio οὐδ' ἰφιλεῖς et ἔργῳ φιλεύμεν. cf. Comment. in Odyss. p. 1043. Bruncк.

V. 1365) κἀγχανεῖ τούτῳ μέγα — irridebis clara voce — τούτῳ — διαπτυσῶσι, *mihi*, nisi quod forte rectius re-

πολλοῖς γὰρ ἦδη χ' ἑτέροις αὖτ' εἰργάσω.
ἐὰν γένῃ δὲ μὴ κακὴ νυνὶ γυνή,
ἐγώ σ', ἐπειδὰν σοῦμὸς υἱὸς ἀποθάνῃ,
λυσάμενος, ἔξω παλλακὴν, ὦ χοιρίον.
νῦν δ' οὐ κρατῶ 'γὼ τῶν ἐμαυτοῦ χρημάτων.
νέος γὰρ εἰμι, καί φυλάττομαι σφόδρα.
τὸ γὰρ υἱδιον τηρεῖ με, κἄστι δύσκολον,
κἄλλως κυμινοπριστοκαρδαμογλύφον.

---

ferre vis ad dat. τῷ πίνι. Sed consulto ambigue sic posuisse videtur Comicus.

V. 1372) υἱδιον lusus est in voce, filiolum et porcellum significanti.

V. 1373) κυμινοπριστοκαρδαμογλύφον — vocabulum — quater compositum. Innuit vocabulo hoc pater filium suum ut sordide parcum. Talis enim anxia cura circa minutias est avarorum senum, ut Theocritus etiam X. 5. 54. 55.

Κύλλαν ὦ 'πιμελητὰ φιλάργυρε τὰν φάκον ἕψεν.
Μὴ 'πινάμῃς τὰν χεῖρα κατακρίνων τὸ κύμινον.

Recht, du geiziger Schafner, wie säuberlich kochst du die Linse.
Schneide dir nicht in die Hand, indem du den Kümmel zertheilest. Vofs.

Etiam in vernaculo sermone utimur de avaris proverbiali locutione: *Kümmel-* (*suevice Kümmich-*) *Spalter*. J. H. Vofs comice compositum vocabulum transtulit: „*Kümmelspaltekrefszerschneiderisch*“ et recte alteram compositionis partem non ut Scholiastae de iracundiae tristi vultu, quod in κάρδαμα βλέ-

ταῦτ' οὖν περὶ μου ἐλέοιτε, μὴ διαφθαρῶ.
πατὴρ γὰρ οὐδείς ἐστιν αὐτῷ, πλὴν ἐμοῦ.
ὁδὶ δὲ καὐτὸς ἐπὶ σὲ κἄμ' ἔοικε θεῖν.
ἀλλ' ὡς τάχιστα στῆθι, τάσδε τὰς ἑστὰς
λαβοῦσ', ἵν' αὐτὸν ταῦθάσω ταραιπαῖς,
οἵας ποθ' οὗτος ἐμὲ πρὸ τῶν μυστηρίων.

ΒΔΕΛΥΚΛΕΩΝ.

ὦ οὗτος, οὗτος, στυφελὲ καὶ χειρόθλιψ,
ποθεῖν, ἐρᾶν τ' ἔοικας ἀραίας σορεῦ.
οὔ τοι καταπροίξει, μὰ τὸν Ἀπόλλω, τοῦτο δρῶν.

ΦΙΛΟΚΛΕΩΝ

ὦ ἡδέως φάγοις ἂν ἐξ ὄξους δίκην;

πεν innuitur, verbum γλύφειν (*stechen*, *schneiden*) autem hic non patitur, sed ut synonymum prioris membri intellexit.

V. 1377) **δραὶ.** vox est homerica, qua bis utitur poeta in pulcerrima similitudine leonis, quem e caula abigunt rustici: Iliad. ρ ταῦθασεν cf. Hesiod. β. 60.

V. 1380) **ὦ οὗτος, οὗτος**, sic bini edd. Pronomen, quod ad metri integritatem non sine sermonis venustate repeti debuit, semel tantum extitit in impressis. Jam Florens autem hoc vidit. — **στυφελὲ.** (de homine cerebroso ac tumultuanti hic usurpatum — Voſs: Faseler minus exacte ad significatum) bene sic Suidas. edd. Brunchio collati habent στυφλὲ. cf. Toupium in Suidam III. 142. *Br.* — **χειρόθλιψ** — de homine turpiter libidinoso. Voſs: *Brunstwiehrer.*

V. 1383) **ἐοικας — δίκην.** expectabatur, ut diceret ali-

ΒΔΕΛΤΚΛΕΩΝ.

οὐ δεινὰ τωθάζειν σε, τὴν αὐλητρίδα
τῶν ξυμποτῶν κλέψαντα;

ΦΙΛΟΚΛΕΩΝ.

ποίαν αὐλητρίδα; 1385
τί ταῦτα λῆρεῖς, ὥσπερ ἀπὸ τύμβου πεσών;

ΒΔΕΛΤΚΛΕΩΝ.

νὴ τὸν Δί', αὕτη που στὶ σοί γ' ἡ Δαρδανίς.

---

quod obsonii, sed audaciori, ut sape solet, poeta metaphora hic utitur. Pater cum filium jam, immutato animi statu, ut severiorem sibi repraesentat judicem, in perturbatione sua memor adhuc pristinae sui ipsius acrimoniae dicere vult: Quam volupe esset acri tuae menti, litem mihi parare! Scholiastae, et qui sequitur hos, Florens non satis enucleate exposuerunt sententiae significatum.

V. 1386) ἀπὸ τύμβου πεσών. Expectatur fere ἀπὸ τοῦ πεσών, ut in Nubibus v. 1273. facete luditur formula, quam *Calembour* nuncupant Galli — ὥσπερ ἀπ' ἴππου, quod velociter et mutato pronunciatum tono ἀπὸ τοῦ etiam sonare potest (ut istud ex Diogene Laërtio notum scomma, quum pauperculo philosopho lacerum pallium induto dixisset aliquis ambigue δοῦναί σοι δοκεῖ ἱματίον καινόν — πρὸ τοῦ: Sed hic alius quidpiam color est sermonis. Quia γεροντικῶς loquitur nunc senex, increpat filium conviciis, quae juvenes jacere solent in seniores.

V. 1387) Δαρδανίς. e Dardania erant plerumque tibicines.

ΦΙΛΟΚΛΕΩΝ.

οὔκ· ἀλλ' ἐν ἀγορᾷ τοῖς θεοῖς ἐξὸς καλεται.

ΒΔΕΛΥΚΛΕΩΝ.

ἐξὸς ἦλθε;

ΦΙΛΟΚΛΕΩΝ.

ἐξὸς ἔπτ', οὐχ ὁρᾷς ἑστιγμένην;

ΒΔΕΛΥΚΛΕΩΝ.

τί δὲ τὸ μέλαν τοῦτ' ἐστὶν αὐτῆς τοὐν μέσῳ; 1390

ΦΙΛΟΚΛΕΩΝ.

ἡ πίττα δήπου καπνίσης ἐξέρχεται.

ΒΔΕΛΥΚΛΕΩΝ.

ὁ δ' ὄπισθεν, οὐχὶ πρωκτός ἐστιν οὗτοσί;

ΦΙΛΟΚΛΕΩΝ.

ἔξὸς μὲν οὖν τῆς ἐμβόλου οὗτος ἐξέχει.

ΒΔΕΛΥΚΛΕΩΝ.

τί λέγεις σύ; ποῖος ὄξὸς; οὐκ εἰ δεῦρο σύ;

V. 1388) *ἐξὸς καλεται.* Jocus hic etiam ex eo lumen aliquod nanciscitur, quod amatores amasias suas inter alia nomina venusta hoc solebant non raro salutare. Sic Apulejus in prima Milesiarum hospitis suae magae venustulam argutulamque ancillam vocavit *Fotidem.* cf. et Lucretium in loco jam supra citato — flagrans *λαμπαδιον* fit. cf. huc et Flor. qui, quod minus probandum, pro *πολυν αὐλητρ.* v. 1385. legere vult *πᾶσι αὐλ.*

ΦΙΛΟΚΛΕΩΝ.

ἔ, ἔ, τί μέλλεις ἐρᾶν;

ΒΔΕΛΥΚΛΕΩΝ.

ἄγειν ταύτην λαβών
ὠφελόμενός σε, καὶ νομίσας εἶναι σαπρὸν,
κοὐδὲν δύνασθαι ἐρᾶν.

ΦΙΛΟΚΛΕΩΝ.

ἄκουσον νῦν ἐμοῦ.
Ὀλυμπιάσι γὰρ ἡνίκ' ἐθεώρουν ἐγὼ,
Ἐφουβίων ἐμαχέσατ' Ἀσκώνδᾳ καλῶς,
ἤδη γέρων ὤν· εἶτα τῇ πυγμῇ θέλων
ὁ πρεσβύτερος κατέβαλε τὸν νεώτερον.
πρὸς ταῦτα τηροῦ μὴ λάβῃς ὑπώπια.

ΒΔΕΛΥΚΛΕΩΝ.

νὴ τὸν Δι' ἐξέμαθές γε τὴν Ὀλυμπίαν.

ΑΡΤΟΠΩΛΙΣ.

ἴθι, μοι παράστηθ', ἀντιβολῶ πρὸς τῶν θεῶν.
ἐλί γάρ ἐστιν ὅς μ' ἀνὴρ ἀπώλεσε,
τῇ ἀχθί παιών, κἀξέβαλεν ἐντευθενί

V. 1398—9) respiciunt facete hi versus eos, qui supra v. 1203—7. occurrerant. Ut Strepsiades in Nubibus, bene memor est etiam hic discipulus ἐξέμαθές, quae filius ipsi dederat, monitorum. In talibus retorsionibus, quoad genus saepe similibus, in specie tamen semper novis mirificam exercet ingenii sui vim comicus, ut etiam ex Ranis et aliis fabulis adparet.

ἄρτους δέκ' ὀβολῶν, κἀπιθήκην τέτταρας.

ΒΔΕΛΥΚΛΕΩΝ.

ὁρᾷς ἃ δέδρακας πράγματ' αὖ; δεῖ καὶ δίκας
ἔχειν διὰ τὸν σὸν οἶνον.

ΦΙΛΟΚΛΕΩΝ.

ῥᾳδιαῖς γ', ἐπεὶ
λόγοι διαλλάξουσιν αὐτὰ δεξιοί·
ὥστ' οὐδ' ὀτιὴ ταύτῃ διαλλαχθήσομαι.

ΑΡΤΟΠΩΛΙΣ.

οὔ τοι, μὰ τὼ Θεώ, καταπροίξει Μυρτίας,
τῆς Ἀγκυλίωνος θυγατέρος καὶ Σωστράτης,
οὕτω διαφθείρας ἐμοῦ τὰ Φορτία.

ΦΙΛΟΚΛΕΩΝ.

ἄκουσον, ὦ γύναι. λόγον σοι βούλομαι
λέξαι χαρίεντα.

ΑΡΤΟΠΩΛΙΣ.

μὰ Δία, μὴ 'μοιγ', ὦ μέλε.

ΦΙΛΟΚΛΕΩΝ

Λίσωπον ἀπὸ δείπνου βαδίζοντ' ἑσπέρας
θρασεῖα καὶ μεθύουσα τις ὑλάκτει κύων.
κἄπειτ' ἐκεῖνος εἶπεν· Ὦ κύον, κύον,
σί, νὴ Δί', ἀντὶ τῆς κακῆς γλώττης ποθὲν

V. 1407) κἀπιθήκην τέτταρας — alios quatuor sarcinae impositos ἐπίθεμα — ἐπίσαγμα.

πυρούς πρίασθαι, σωφρονεῖν ἄν μοι δοκοῖς.

ΑΡΤΟΠΩΛΙΣ.

καὶ κατηγελᾷς μου; προσκαλοῦμαί σ', ὅστις εἶ,
πρὸς τοὺς Ἀγορανόμους βλάβης τῶν Φορτίων.
κλητῆρ' ἔχουσα Χαιρεφῶντα τευτονί.

ΦΙΛΟΚΛΕΩΝ.

μὰ Δί' ἀλλ' ἄκουσον, ἤν τί σοι δόξω λέγειν. 1425
Λᾶσός ποτ' ἀντεδίδασκε καὶ Σιμωνίδης.

V. 1421) σωφρονεῖν ἄν μοι δοκοῖς. Sic bene A. In B. δοκῇς. vulgo δοκῇς. Utrumque soloecum l'articula ἄν ad infinit. ἄν non pertinet; cogitandi verbum hic afficit, praecedente conditione: si — sapere re mihi videreris. *Brunck.*

V. 1421) Ἀγορανόμων — cf. et Acharn. 723. sunt magistratus super emporiis constituti; (ἐπιμεληταὶ τῶν ἐμπορίου) decem erant sorte electi, quinque in urbe, quinque in Piraeo. cf. *Boechhs* Staatsrecht der Griechen.

V. 1424) κλητῆρ' ἔχουσα Χαιρεφῶντα. Ridiculi causa hunc testem et adparitorem adpellat, qui e Socratis discipulis et familiaribus, sed ita pallidus erat et vescus, ut νυκτερίδα illum vocarent et σύριγγα. cf. de eo N. 104. 144. 156. 503. 831. 1461.

V. 1426) Λᾶσος Lasus Hermioneus fuit musicus insignis et Simonidis ἀντίτεχνος; erat Charbini filius ex urbe Achaja, temporibus Hipparchi, Pisistratidae cf. Herodoti Polyhymniam. — ὀλίγου μοι μέλει — senent-

ἔπειθ' ὁ Λᾶσος εἶπεν· ΟΛΙΓΟΝ ΜΟΙ ΜΕΛΕΙ.

ΑΡΤΟΠΩΛΙΣ.

ἀληθές, οὗτος;

ΦΙΛΟΚΛΕΩΝ.

καὶ σὺ δή μοι, Χαιρεφῶν,
γυναικὶ κλητεύειν ἔοικας θαψίνῃ,
Ἰνοῖ κρεμαμένῃ πρὸς ποδῶν Εὐριπίδου.

---

tia videtur esse proverbialis, similis Herodoteae: οὐ φρονὶς Ἰωνικλοίδῃ. *Florens.*

V. 1429) θαψίνῃ — ludit in praedicato hoc Comicus, maciem pallōremque insectans Chaerephontis. θάψινος significat buxeum et ὠχρὸν pallidum, et si frigidiorem cum aliis lusum assumere velis, quem oporteat sepeliri (θάπτεσθαι) cf. huc et Theocrit Idyll. II. v. 88.

καὶ μιν χρὼς μὲν ὁμοῖος ὑγίαινε πολλάκι θάψῳ.

V. 1430) Ἰνοῖ. Allusio ad Euripidis Jnonem, quod drama, quum ad nos non pervenerit, difficile dictu est, quo Comicus respexerit. Ubique in scena non exhibebatur Jno, in mare se dejiciens. *Brunck.* — Non adeo difficile auguratu mihi videtur, si fabulam ponimus ob oculos. Immo haec flebilior fortasse, quam Horatius vult (ad Pison. 123.) projecta ad Deae imaginem cujusdam in dramate Euripideo repraesentabatur, sive hominis alicujus, unde opem imploraverat, antequam se demitteret in mare; ubi ludit tum more suo poeta, loco subjecti hujus ponens Euripidem ipsum. Comparat vero cum hac Inone meretriculam Chaerephontis implorantem adjutorium.

ΒΔΕΛΥΚΛΕΩΝ.

ἀεί τις ἕτερος, ὡς ἔοικεν, ἔρχεται
καλούμενός σε· τόν γά τοι κλητῆρ' ἔχει.

ΚΑΤΗΓΟΡΟΣ.

οἴμοι κακοδαίμων. προσκαλεῦμαί σ', ὦ γέρον,
ὕβρεως.

ΒΔΕΛΥΚΛΕΩΝ.

ὕβρεως; μὴ, μὴ καλέσῃς, πρὸς τῶν θεῶν.
ἐγὼ γὰρ ὑπὲρ αὐτοῦ δίκην δίδωμί σοι,
ἣν ἂν σὺ τάξῃς, καὶ χρόνον προσείσομαι.

ΦΙΛΟΚΛΕΩΝ.

ἐγὼ μὲν οὖν αὐτῷ διαλλαχθήσομαι
ἐκών· ὁμολογῶ γὰρ ζημιοῦν καὶ βαλεῖν.
ἀλλ' ἐλθὲ δευρὶ πρόσπαρον. ἐπιτρέπεις ἐμοί,
ὅ τι χρὴ μ' ἀποτίσαντ' ἀργύριον τοῦ πράγματος,
εἶναι φίλον τοιοῦτον, ἢ σύ μοι φράσεις;

V. 1433) κατήγορε. Male in veter edd. versus hi praepositam habent person. Euripidis, cujus nullae in hac fabula partes sunt, probabiliter, quia paullo ante mentio facta erat illius, ineptus librarius intrusit hac personam, quam vero omisit in sqq. ubi positum est nomen κατηγ. *Brunck.*

V. 1436) προσείσομαι. Sic bene A, ut legendum Herglerus vidit, Valgo male προσείσσομαι. *Brunck.*

ΚΑΤΗΓΟΡΟΣ.

σὺ λέγε. ἐπεῖν γὰρ οὐ δέομ', οὐδὲ πραγμάτων.

ΦΙΛΟΚΛΕΩΝ.

ἀνὴρ Συβαρίτης ἐξέπεσεν ἐξ ἅρματος,
καί πως κατέαγε τῆς κεφαλῆς μέγα σφόδρα·
ἐτύγχανεν γὰρ οὐ τρίβων ἂν ἱππικῆς.
ἥκεστ' ἀκίστας εἶτ' ἀνὴρ αὐτῷ φίλος·
Ἔρδοι τις, ἣν ἕκαστος ἂν εἰδείη τέχνην. —
οὕτω δὲ καὶ σὺ παράτρεχ' εἰς τὰ Πιττάλου.

ΒΔΕΛΥΚΛΕΩΝ.

ὅμοιά σου καὶ ταῦτα τοῖς ἄλλοις τρόποις.

ΚΑΤΗΓΟΡΟΣ.

ἀλλ' εὖγε σὺ μέμνησ' αὐτὸς εἴ' ἀπεκρίνατο.

ΦΙΛΟΚΛΕΩΝ.

ἄκουε, μὴ φεῦγ'. ἐν Συβάρει γυνή ποτε
κατέαξ' ἐχῖνον —

V. 1447) ἔρδοι τις. — cf. huc Cicer. in Tusc. I. 18. qui ita reddit verba: *Quam quisque norit artem, hanc exerceat.* — In utroque ed. partic. ἂν (post ἕκαστος) male omissa. In B. pro *εἰδείη*, *εἰδείη*. *Brunck.*

V. 1448) *εἰς τὰ Πιττάλου* — *curre in aedes Pittali.* Pittalus erat medicus, chirurgiae potissimum arti operam dans cf. Acharn. 1032 — *κλαῦσ' πρὸς τοὺς Πιττάλου* et ibid 1222.

Θέρμζ μ' ἐξοίγνυτ' ἐς τὸν Πιττάλου, πασσάλοισι χερεῖν.

ΚΑΤΗΓΟΡΟΣ.

ταῦτ' ἐγὼ μαρτύρομαι.

ΦΙΛΟΚΛΕΩΝ.

εὐχέσθω οὖν ἔχων τιν' ἐπιμαρτύρατο.
εἰθ' ἡ Συβαρῖτις εἶπεν· Εἰ, ναὶ τὼ κόραν,
τὴν μαρτυρίαν ταύτην ἀπάσας, ἐν τάχει 1455
ἐπιδεσμὸν ἐπρίω, νοῦν ἂν εἶχες πλείονα.

ΚΑΤΗΓΟΡΟΣ.

ὑβρίζ', ἕως ἂν τὴν δίκην ἄρχων καλῇ.

ΒΔΕΛΥΚΛΕΩΝ.

οἵ τοι, μὰ τὴν Δήμητρ', ὅτ' ἐνταυθοῖ μενεῖς.
ἀλλ' ἀράμενος ἔγωγε —

ΦΙΛΟΚΛΕΩΝ.

τί ποιῶν;

ΒΔΕΛΥΚΛΕΩΝ.

ἅ τι ποιῶ;

V. 1454) ναὶ τὼ κόραν. — *Proserpinam.* cf. B. 337. Θ. 298 etc.

V. 1456) *δεσμὸν.* — fasciam ad ligandam ipsam.

V. 1459) ἀλλ' ἀράμενος ἔγωγε. Vulgo ἀλλ' ἀρ- εἶτα cf. Lectionem *ἔγωγε* multo elegantiorem praestat A. Haec verba dicens filius sublimem medium patrem abripit: Hic incertus, quid filius in animo habeat, sermonem illius abrumpens percunctatur τί ποιῶν; Respondet ille: εἶτα φέρω ὑπενδύτην. unde liquet, eum jam antea dicere non debuisse εἶτα τί. *Brunck.*

εἶσω φέρω σ' ἐντεῦθεν· εἰ δὲ μή, τάχα 1460
κλητῆρες ἐκλείψουσι τοὺς καλουμένους.

ΦΙΛΟΚΛΕΩΝ.

Αἴσωπον οἱ Δελφοί ποτ' —

ΒΔΕΛΥΚΛΕΩΝ.

ΟΛΙΓΟΝ ΜΟΙ ΜΕΛΕΙ.

ΦΙΛΟΚΛΕΩΝ.

φιάλην ἁγρτιῶντο κλέψαι τοῦ θεοῦ.

V. 1462) οἱ Δελφοί ποτ' — Quoniam exprobrârat, ita circumfertur saltim, Aesopus Delphicis, se agrorum et agriculturae expertes, a sacris tantummodo petere victum, scommatis hujus impatientes inscio Aesopo phialam sacram inseruisse sarcinae, quam portabat, dicuntur. Quo facto sacrilegii eum accusantes necis damnatum quum de rupe quadam haud procul ab urbe supplicii causa vellent detrudere, enarrâsse ipsis fabulam reus commemoratur pro absolvendo se notam illam de *cantharo cum aquila odium et certamen habente*, ad quam adludit etiam in *Pace* Aristophanis, ita sigillatim vers. 129—30. ubi Trygaeus ait:

ἢ τῶν Αἰσώπου λόγων ἐξεμάθη
μόνος (πάνδεινος) πανιῶν ἢ θεοὺς ἀφιγμένους.

cf etiam huc, quae Herodotus affert de Aesopo, Ion. β. 135. In responsione Bdelycleonis verba ὄλλυσι μοι μέλει retorsio sunt verborum patris similium, quum de Laso et Simonide narrâsset v. supr. 1395. — Eadem formula utitur etiam Dionysos in B. 1136. contra Euripidem nugari se ipsi opprobrantem.

ὁ δ' ἔλεξεν αὐτοῖς, ὡς ὁ κάνθαρός ποτε —

ΒΔΕΛΥΚΛΕΩΝ.

οἴμ', ὡς ἀπολεῖς αὐτοῖσι τοῦτ' κανθάροις. 1465

ΧΟΡΟΣ.

ζηλῶ σε τῆς εὐτυχίας,
τὸν πρέσβυν, οἱ μετέστη
ξηρῶν τρόπων καὶ βιοτῆς·
ἕτερα δὲ νῦν ἀντιμαθὼν,
ἢ μέγα τι παίσεται 1470
τρυφερόν τε καὶ μαλακόν.

V. 1467). μετέστη in binis edd. mendose μέτεστι. *Brunck.*

V. 1470—71) ἢ μέγα — μαλακόν. Vulgo versus leguntur hi:

ἢ μέγα μέγα τι παίσεται
τὸ τρυφερὸν καὶ μαλακόν.

Contaminatam esse hanc lectionem sola metri ratio evincit, siquidem prior versus antistrophico minime congruit. In B. scriptum:

ἢ μέγα τι παίσεται
ἐπὶ τ. τρυφ. κ. μαλ.

unde sinceram poetae manum elicuisse mihi videor. *Brunck.* Hotibius (p. 111.) aliter sentit et legendum putat:

ἢ μέγα μέγα τι παίσε.
τ' ἐπὶ τρυφερὸν καὶ μαλακόν.

offendit autem hic constructio μέγα, μέγα, sensu eo, quem ipse exponit: permultas etiam delicias cognos.

τάχα δ' ἂν ἴσως οὐκ ἐθέλοι.
τὸ γὰρ ἀποστῆναι χαλεπὸν
φύσεως, ἣν ἔχει τις ἀεί.
καί τοι πολλοὶ ταῦτ' ἔπαθον·
ξυνόντας γνώμαις ἑτέραν

---

ces, et quid sit molle vivere, quamvis (ἴνα) jam senex. Dubitamus utrum auctoritatem habeat usus phraseos μαγα, μαγα. Quod enim ex Acharnensibus 432. πολὺ πολὺ πανσχίτριον ad suffulciendam suam sententiam affert, alius est rationis, nec facit huc. Etiam elisio diphtongi in πείσο - σ' ἵνα (mutilatio ipsa syllabarum in traducendo displicet) non videtur Aristophanea ut usus partic. ἵνα pro: *quamvis* dubius ipse est. Praeterea idem legendum metri causa putat: οὐδενί γ' οὕτως ἀγαπῷ — pro Brunckiana lect. οὐδενὶ γὰρ οὕτως ἀγαπῷ. Nos acquiescimus in utraque lect. Brunck. — Quoad priorem leg. Inverniz. μάγα τι πείσεται

ἢ τρυφερὸν κ. μαλ.

Caeterum, quum Brunckius, ut adparet ex adnotatione sua, versiculos hos ut strophicos antistrophicosque agnoscat, nescio, cur chorum non, ut in veter. edd. legitur, secundum stropham et antistropham exhibuerit in textu, ita ut stropha continuaret usque ad μετίβαλ. v. τρόπους et antistropha inciperet a vers. πολλοῦ δ' ἐκείνου, quod neglexit etiam Inverniz., secutus vero est in versione sua J. H. Vofs.

V. 1474) Φύσεως. Male in binis edd. Φύσεως metro reclamante. *Brunck.* Quoad sententiam compara Horat. Ep. I. 10, 24. „*naturam expellas furca*“ etc.

1475

μετεβάλοντο τοὺς τρόπους,
πολλοῦ δ' ἐπαίνου πρὸ ἐμοὶ,
καὶ τοῖσιν εὖ φρονοῦσι,
τυχὼν ἄπεισιν, διὰ τὴν 1480
φιλοπατρίαν καὶ σοφίαν
παῖς Φιλοκλέους. οὐ-

V. 1477) μετεβάλοντο. Sic bini edd. (etiam Inverniz.) vulgo μετεβάλλοντο contra temporum rationem. In choriambicis, quales sunt hi versiculi, locum habent paeones et Jonici. Hic pacon est quartus, cui respondet jonicus a minori. *Brunck.*

V. 1480) τυχὼν ἄπεισιν. Sic bene A. ita ut pes secundus, ut in strophico versu, choriambus sit. Vulgo ἄπεισι. *Brunck.* Etiam Invern. leg. ἄπεισιν.

V. 1482) παῖς Φιλοκλέους in A. ut in impressis, ~~παῖς ὁ Φιλ.~~ in B. ~~ὁ παῖς ὁ Φιλο~~ Utrumque articulum admittit graeca phrasis, neutrum metrica ratio. In vulgata scriptura binorum sibi correspondentium versuum non quadrant numeri.

ᾱ μεταπεσ' | σεν' ἰκέ.
παῖς ὁ Φιλο | κλέους εὖ —

quum examussim quadrent si legas:

ᾱ μέγας | πείσεται
παῖς Φιλοκλέ | ους εὖ. — *Brunck.*

Inverniz. legit. ὁ παῖς ὁ Φιλοκλέους pro more suo multa clamitans contra Brunckii cupidius emendandi studium, desinensque tandem in epiphonema tale critico superstitiosum. Apud me certe, nisi apertum vitium sit, plus valet antiqui et probati unius libri auctoritas, quam sententia atque opinio om-

δεινὶ γὰρ οὕτως ἀγανῷ
ξυνεγενόμην, οὐδὲ τρόποις
ἐπεμάνην, οὐδ' ἐξεχύθην.
τί γὰρ ἐκεῖνος ἀντιλέγων
οὐ κρείττων ἦν, βουλόμενος
τοὺς Φύσαντας σεμνοτέροις
καταχοσμῆσαι πράγμασι;

---

nium quot sunt recentiorum temporum grammaticorum.

ΞΑΝΘΙΑΣ, ΦΙΛΟΚΛΕΩΝ, ΒΔΕΛΥΚΛΕΩΝ, ΧΟΡΟΣ.

ΞΑΝΘΙΑΣ.

Νὴ τὸν Διόνυσον, ἄπορά γ' ἡμὶν πράγματα
δαίμων τις εἰσηκύκλησεν εἰς τὴν οἰκίαν.

V. 1491) *εἰσηκύκλησεν*. Sic bene edidit Berglerus, Scholiastae morem gerens. In aliis edd. ut in A. est *εἰσικλησεν*. At in B. *εἰσεκήκλησεν*, quae ipsissima est nostra lectio, solemni describentis errore contaminata, η pro ν. Reponere eam poterat Kusterus e Suida, qui hos versus profert in *εἰσηκύκλησεν*, *εἰσήνεγκεν*. *Brunck*. Etiam ed. Ravennas (v. ed. Invern. p. 416) pro vulgata *εἰσικλησεν* veram tuetur lectio-

ὁ γὰρ γέρων, ὡς ἔπιε διὰ πολλοῦ χρόνου,
ἠχευσέ τ' αὐλοῦ περιχαρὴς τῷ πράγματι,
ὀρχούμενος τῆς νυκτὸς οὐδὲν παύεται
τἀρχαῖ' ἐκεῖν', οἷς Θέσπις ἠγωνίζετο·
καὶ τοὺς τραγῳδοὺς φησιν ἀποδείξειν χρόνους
τοὺς νῦν, διορχησόμενος ὀλίγον ὕστερον.

---

nem. J. H. Vossius recte proprium verbi colorem significatumque exprimit, vertens locum integrum:

Bei der Macht Dionysos ungereimte Dinge doch
Hat uns ein Dämon hier in das Haus hineingewälzt!

verbum *εἰσκυλεῖν* enim est oppositum verbi *ἐκκυκλεῖν* — per machinas theatrales aliquid e conspectu amovere — conspectui obvolvere.

V. 1494) *οὐδὲν παύεται.* Sic legendum esse luculenter ostendit Bentleius in phalarides dissertatione de origine tragoediae. *Brunck.*

V. 1496) *ἀποδείξειν χρόνους* (kronische Gäuche) significatu, quo vox haec et alibi a nostro pro stulto et fatuo ut N. 929. Eq. 561. O. 469. 586. usurpata est. Faciunt huc etiam aliae phrases similes ut *χρόνιππος* N. 1070. *χρονίων ὄζειν* N. 398. *χρονικαὶ λῆμαι* II. 581. qualibus etiam Aristophanis imitator saepius utitur Lucianus. In versu anteced. *τἀρχαῖ' ἐκεῖν', οἷς Θέσπις ἠγων.* senex notatus est a Xanthia ut admirator tantummodo temporis acti morisque prisci, quare non nisi veteris tragoedi Thespidos imitari volebat saltationes. Has novas et venustas, novas, quae nunc in usu sunt, exolidas et nauci turbato sui animi statu,

ΦΙΛΟΚΛΕΩΝ.

τίς δ' αὐλείοισι θύραις ἠκάτησι;

ΞΑΝΘΙΑΣ.

τουτὶ καὶ δὴ χωρεῖ τὸ κακόν.

ΦΙΛΟΚΛΕΩΝ.

κλῇθρα χαλάσθω τάδε. καὶ γὰρ δὴ 1500
σχήματος ἀρχὴ —

ΞΑΝΘΙΑΣ.

μᾶλλον δέ γ' ἴσως μανίας ἀρχή.

ΦΙΛΟΚΛΕΩΝ.

πλευρὰν λυγίσαντός ὑπὸ ῥώμης,
οἷον μυκτὴρ μυκᾶται, καὶ
σφόνδυλος ἀχεῖ —

---

censet. Sic a filio Bdelycleone patris socii, chorum sistentes v. 221 — 22. describuntur ut *μυνρίζοντες μέλη ἐρχέσομελησιδωνοφρυνιχάρατα.*

τοὺς νῦν sic Bentl. optime. vulgo ineptissime *τὸν νῦν διορχησάμενος* subaudi *αὐτοῖς — τραγῳδοῖς.* Sic infra *ἡμεῖ διορχησ.* mecum saltatione certaturus. Praepositio studium notat, quo alter alterum vincere contensit.

V. 1499) *χωρεῖ τὸ κακόν.* formula occurrens etiam B. 1018. N. 907.

V. 1503) *ὑπὸ ῥώμης.* vulgo male *ὑπαί.* producitur enim syllaba brevis ante litteram *ρ.* v. Brunckii notam ad v. 1065. Plut. et exempla in Vesp. 982. N. 416. et Theocr. Adoniaz. 138 etc.

V. 1504) – in his et seq. Philocl. dictis epiphonematicis

ΞΑΝΘΙΑΣ.

πῖθ' ἑλλέβορον. 1505

ΦΙΛΟΚΛΕΩΝ.

πλήσσει Φρύνιχος, ὡς τις ἀλέκτωρ.

ΞΑΝΘΙΑΣ.

τάχα βαλλήσεις.

---

innui quaedam e tragicis carminibus, Euripideis praesertim videntur.

V. 1505) *ἑλλέβορον* — insania carpitur senis; hellebori enim remedium putabatur hujus morbi cf. Plin. 25, 5 Hor. II. Ep. 2, 137. II. Serm. 3, 81-82. A. P. 300.

V. 1506) *πλήσσει Φρύνιχος* — ut supra Thespis e tragoedis priscis, sic nunc Phrynichus, quippe quorum saltationes choricas prae juniorum tragoedorum effert Philocl., mancupatur. — *ὡς τις ἀλέκτωρ* — allusio ad certamina gallorum gallinaceorum ἈΓ graecis adolescentibus institui solita, similia iis, quibus edendis per coturnices in conviviis oblectabantur. v. *Eq.* 1302 — 1305. — Caeterum vulgo absurde *πτήσσει*. Optime restaur. Bentlej. *πλήσσει*. De saltationis studioso Phrynicho provocat Brunck. Eustath. ad Il. p. 951. l. 50.

V. 1507) *τάχα βαλλήσει*. Male Schol. *φύσει λίθους δηλονότι ἐρχόμενος*. Nec Bergleri explicatio scholii placet, servum hoc ideo dicere, quoniam metuat, ne more insano dominus senex lapides in se projiciat. Non de lapidibus hic sermo est, sed ne calcibus aut manibus gesticulantibus feriat ferociens saltator servulum. Quare haec exclamans Xanthias ob oculos nobis ponendus est ut refugiens simul motus insanos insani.

ΦΙΛΟΚΛΕΩΝ.

σκέλος οὐράνιόν γ' ἐκλακτίζων.

πρωκτὸς χάσκει.

ΞΑΝΘΙΑΣ.

κατὰ σαυτὸν ὅρα.

ΦΙΛΟΚΛΕΩΝ.

νῦν γὰρ ἐν ἄρθροις τοῖς ἡμετέροις

στρέφεται χαλαρὰ κοτυληδών.

ΒΔΕΛΥΚΛΕΩΝ.

οὐκ εὖ, μὰ Δί' οὐ δῆτ', ἀλλὰ μανικὰ πράγματα.

ΦΙΛΟΚΛΕΩΝ.

Φέρε νῦν ἀνείπω, κἀντιαγωνιστὰς καλῶ.

εἴ τις τραγῳδὸς Φησιν ὀρχεῖσθαι καλῶς,

ἁμοὶ διορχησόμενος ἐνθάδ' εἰσίτω.

Φησίν τις, ἢ οὐδείς;

ΒΔΕΛΥΚΛΕΩΝ.

εἷς γ' ἁπαντῶν μόνος.

ΦΙΛΟΚΛΕΩΝ.

τίς ὁ κακοδαίμων ἐστίν;

ΒΔΕΛΥΚΛΕΩΝ.

υἱὸς Καρκίνου

ὁ μέσατος.

V. 1517) υἱὸς Καρκίνου. — Filii Carcini, saepe a nostro cum filiis suis puncti, ubi tum lusus nominis proprii cum adpellativo, quod cancrum denotat,

ΦΙΛΟΚΛΕΩΝ.

ἀλλ' οὗτός γε καταποθήσεται·
ἀπολῶ γὰρ αὐτὸν ἐμμελείᾳ κονδύλου.
ἐν τῷ ῥυθμῷ γὰρ οὐδέν ἐστ'.

ΒΔΕΛΥΚΛΕΩΝ.

ἀλλ' ὦ ζυρέ,
ἕτερος τραγῳδὸς Καρκινίτης ἔρχεται,
ἀδελφός αὐτοῦ.

ΦΙΛΟΚΛΕΩΝ.

νὴ Δί' ὠψώνηκέ ἅρα.

ΒΔΕΛΥΚΛΕΩΝ.

μὰ τὸν Δί' οὐδέν γ' ἄλλο, πλήν γε παμμύους.
προσέρχεται γὰρ ἕτερος αὖ τῶν Καρκίνου.

---

rero aberat, erant sec. schol. ad N. 1261. Xenocles, Demotimus, Xenotimus. Pro Demotimo Xenoclitum adpellat schol. ad Ranas. Hic quatuor nominantur, quorum tres choreutae, quartus Xenocles poeta malus tragicus, v. 1527 (ὁ σμικρόνους, ὃς τὴν τραγῳδίαν ποιεῖ) salse irrisus etiam cum patre et fratribus in Pace tum ob brevem staturam (νανοφυής) tum ob mala carmina v 785—797. cf. et Thesm. 170. et 441. et Ran. 386. — ὁ μισόπαις = μίσος, ut saepe apud bonos auctores cf. Schol.

V. 1523) οὐδέν γ' ἄλλο. Sic quidem codd. Praestaret οὐδὲν ἄλλο, omissa partic. quae mox (v. 1530.) idoneo loco recurrit. Brunck.

ΦΙΛΟΚΛΕΩΝ.

ταυτὶ τί ἦν τὸ πρόσρητον; ἐξὶς, ἢ Φάλαγξ; 1525

ΒΔΕΛΤΚΛΕΩΝ.

ὁ πινοτήρης οὗτός ἐστι τοῦ γένους,

V. 1525) ἐξὶς, ἢ Φάλαγξ. In quaestione ἐξὶς ἢ Φάλαγξ idem est schema, quod Av. 1203. ubi Pisthetaerus Iridem rogat:

ἄνομα δὶ σοι τί ἐστι, πλοῖον, ἢ κυνῆ;

Sic res dissimillimas jungere solent, quum mira et insolita oblata specie, quo eam nomine adpellare debeant, haesitant. *Brunck.* Non satisfacit haec explicatio, pace dixerim docti viri. Quum Φάλαγξ araneae etiam significatum habeat, ἔξις vero hic, ut contextus suadet omnis, animalculi aut marini aut terrestris (Schneider. in lex. conjicit insecti speciem) notionem implicare videatur, dissimilitudo rerum compositarum, si in tertio comparationis formae exiguae, quae irridetur in nano hoc, haereas, non adeo magna est. Quod Scholiastarum unus hic in medium profert, Φάλαγξ acetabulum notare hic genus exiguum (εἶδος ἀγγείου ὄξους) ἔξις acetum ipsum, sani nihil nec vere comici saporis habet. Plane enim absurda sic foret haesitantis quaestio. „Was ist das? Essigfafs oder Efsig?“ J. H. Vossius sub voce ἐξὶς intelligere videtur caneri speciem parvam; vertit enim:

Was krabbelt heran dort? ob *Garnel*, (wohl niederteutscher

Nahme einer Spinnenart) ob *Taschenkrebs*.

V. 1526) ὁ πινοτήρης. De cancro, qui pinnoteres, vel pinnophylax adpellatur, videndi Plin. l. IX. p. 528. Athenaeus l. III. p. 89. E. et Oppian. Halietu.

ὁ σμικρότατος, ὃς τὴν τραγῳδίαν ποιεῖ.

ΦΙΛΟΚΛΕΩΝ.

ὦ Καρκίν', ὦ μακάριε τῆς εὐπαιδίας·
ὅσον τὸ πλῆθος κατέπεσεν τῶν ὀρχίλων.
ἀτὰρ καταβατέον γ' ἐπ' αὐτούς, ὦ ζυρέ.
ἅλμην κύκα τούτοισιν, ἣν ἐγὼ κρατῶ.

ΧΟΡΟΣ.

Φέρε νῦν ἡμεῖς αὐτοῖς ὀλίγον ξυγχωρήσωμεν ἅπαντες,
ἵν' ἐφ' ἡσυχίας ἡμῶν πρόσθεν βεμβικίζωσιν ἑαυτούς.

II. 186. *Branck.* — Locum Plinii, ut planius intelligatur imago, juvat hic exscribere. Legitur l. 9. c. 51. ed. Bip. V. II. p. 159. Pinnotheres vocatur minimus (cancrorum) ex omni genere, ideo opportunus injuriae. Huic solertia est inanium ostrearum testis se eandem [illegible] perseverit, migrare in capaciores. — theotisco: Pinnenwächter. —

V. 1529) τῶν ὀρχίλων. — ὄρχιλος quod τρόχιλος, minima avium cf. Av. 568. Aristot. h. av. 2, 1. et Herodot. II. 68. (sin aliter τρόχιλος ibi occurrens σφηκώδης κροκοδείλῳ eadem species est — etiam graecis dictus βασιλεύς et σαλπιγκτής, nobis *Zaunkönig*: J. H. Voſs: *Quicksterzclein* ex inferioris Germaniae idiomate ore probabiliter petitum dedit.

„Wie stürzte zahlreich her ein Gewühl Quicksterzelein.

V. 1531) ἣν ἐγὼ κρατῶ. Sic bini edd. recte. Operarum errore manifesto in quibusdam editt. excusum ἢν *Branck.* Florens jam recte ἣν legend. conjicit.

V. 1533) βεμβικίζωσιν. Sic bene uterque ed. Prava

HM.

ἄγ' ὦ μεγαλώνυμα
τέκνα τοῦ θαλασσίου,
πηδᾶτε παρὰ ψάμαθον,
καὶ θὴν' ἁλὸς ἀτρυγέτοιο,
καρίδων ἀδελφοί·
ταχὺν πόδ' ἐν κύκλῳ σοβεῖτε,
καὶ τὸ Φρυνίχειον
ἐπλαχτισάτω τις ὅπως
ἰδόντες ἄνω σκέλος,

---

est impressorum scriptura βεμβηκ'ζωσιν. In Callim. Epigr. XXXVII. cujus distichon profert Scholiastes, editt. exhibent βίμβικας, non βίμβηκας. *Brunck.* Etiam liber Ravennas exhibet βεμβικίζωσι. v. ed. Invernix. p. 419. — Caeterum sensus: *circumagunt* se, ut a pueris solet circumagi turbo (Kreisel) facit etiam huc Aristophaneum illud in Avibus v. 1461: βίμβικα οὐδὲν διαφέρων δοῦ. Ex eadem ratione Carcini filii cognomentum habent in Eq. 864 Στροβίλοι, a στροβέω ut paullo infra, στρόβει, παράβαινε κύκλῳ chorus adclamat.

V. 1542) ἰδόντες ἄνω σκέλος. Sic plane scriptum in A. ut emendandum esse viderat Bentleius. Absurde vulgo leg. ᾄδοντες, ita ut voces ἄνω σκέλος nihil habeant, quo referri possint. Vim linguae fecerunt interpretes, qui eas cum ἐπλαχτισάτω struxerunt. Verterat Berglerus: *Et Phrynichi more* crus aliquis *sublime jactet, ut cantantes, ita, exclament spectatores.* Itaque juxta eum cantandi partes a choro ad

ἔζωσιν οἱ θεαταί.

ΗΜ.

στρόβει, παράβαινε κύκλῳ, καὶ γάστρισον σεαυτὸν, ῥίπτε σκέλος οὐράνιον· βέμβικες ἐγγενέσθων. 1545 καὐτὸς γὰρ ὁ ποντομέδων ἄναξ πατὴρ προσέρπει, ἡσθεὶς ἐπὶ τοῖσιν ἑαυτοῦ παισὶ, τοῖσι τριόρχαις ἀλλ' ἐξέγετ', εἴ τι Φιλεῖτ' ὀρχούμενοι, θύραζε ἡμᾶς ταχύ· τοῦτο γὰρ οὐδεὶς πω πάρος δέδρακεν, ὀρχούμενον ὅστις ἀπήλλαξεν χορὸν τραγῳδῶν. 1550

---

spectatores transferuntur. *Brunck.* Etiam liber collatus ab Invernia, confirmat plane correctionem Bentlejanam.

V. 1543) ἄζωσιν οἱ θεαταί. — Admiratione perculsi clamitent. J. H. V. secund. etymolog. verbi recte vertit: clamit — schn oben die Beine sie — Oh! rufen rings, die zuschaun.

V. 1544. στρόβει etc. Sequimur hic in distinctione fidem cod. Ravenn. v. Inverniz. p. 419. Brunckius minus bene tres versus priores in sex distinxit ad fidem cod. A. versiculos. Contrahendi sunt ut in clausula ab ἡσθεὶς incipientes reliqui; sunt enim ejusdem schematis. Etiam J. H. Vossius sequitur auctoritatem libri Ravenn. in versione sua.

V. 1550) τραγῳδῶν. Male in utroque cd. τραγωδῶν.

TYPIS HOPFERI DE L'ORME.

DEC 13 1933